UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mēmrā d- īt bēh menjānā da-ktābē kaldājē `ēdtānājē w-nukrājē

‘Abdīšō‘ Bar-Berīkā

Romae, 1653

urn:nbn:de:hbz:466:1-13525

Visual Library

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

ܒܫܡܗ ܕܡܪܝܢ
ܝܫܘܥ ܡܫܝܚܐ
ܕܢܫܪܝ ܠܡܟܬܒ ܡܠܦܢܘܬܐ ܕܐܝܟ
ܕܗܘ ܡܬܝܠܝ ܒܫܘܠܛܢܐ . ܚܬܝܡܐ
ܕܡܬܩܡܐ ܒܕܝܢ ܩܕܝܫܐ ܕܥܕܬܐ
ܕܡܫܝܚܝܐ ܒܪܘܡܐ

Ope Domini Noſtri

IESV CHRISTI

Incipimus ſcribere Tractatum

Continentem Catalogum Librorum Chaldæorum, tam Eccleſiaſticorum, quàm Profanorum.

Auctore Hebedieſu Metropolita Sobenſi.

Latinitate donatum, & notis illuſtratum ab Abrahamo Ecchellenſi Syriacæ linguæ in Almo Vrbis Gymnaſio publico Lectore.

Ad Eminentiſs. Principem Cardinalem

ANTONIVM BARBERINVM.

Edu perrana
F

ROMAE, Typis S.C. de Propag. Fide. 1653.

Superiorum Permiſſu.

Ferdinandi Furstenbergij: dono auctoris.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

ܡܛܠ ܕܠܐ ܗܘܐ ܐܠܗܢ ܐܠܗܘܢ
ܕܠܒܐܫܝܢ ܒܢܝܢ

Non enim est Deus noster vt
Dij eorum: & inimici no-
stri sunt Iudices.

Deut. 32. ver. 31.

ܗܘܢ ܕܐܝ ܕܐܠܗܐ ܕܐܠܗܝܢ ܕܢ
ܐܢܘܢ ܡܢܗܘ ܕܐܠܗܐ ܡܢ
ܢ ܕܠܐ ܗܘ ܐܠܗܢ ܐܠܗ
ܘ ܢܒܝ ܐܝܠ ܡܢ

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

EMINENTISSIMO, ATQVE REVERENDISSIMO PRINCIPI CARDINALI ANTONIO BARBERINO S.R.E. CAMERARIO

Sacr. Cong. de Propag. Fide Præfecto, Magno Franciæ Eleemosynario, & Pictauiensi Episcopo Optimo.

STVDIA melioris ætatis meæ longo aliarum rerum vsu, vel exculta, vel confirmata, tuo nomini consecratum

tum venio, *Princeps Eminentissime*. Cui enim potiùs inscriberem Opusculum in defensionem Catholicæ Religionis elucubratum, quàm Præfecto Sacræ Congregationis de Propaganda Fide? & ei Præfecto in quo eminēt rationes illæ omnes, quas Scriptores in suis Mœcenatibus desiderant, generis splendorem, Purpuram virtutibus illustriorem, quàm murice, Heroicam animi magnitudinem: quodq. apud iustos rerum æstimatores maius momentum habiturum est, egregium earum virtutum, quæ summas Insulas decent, concentum? Excusarem exilitatem tributi, nisi intelligerem, dona, quæ ma-

gnis

gnis offeruntur Principibus, non ex eorum dignitate; ſed ex voluntate offerentis æſtimari. Nulla profectò penderent è tholis anathemata, ſi quæcunque cœlitibus conſecrantur, cœlitum magnitudini ex æquo reſpondere deberent. Quamobrem ſic mihi perſuadeo, *Princeps Eminentiſsime*, Te, non ſolùm pro innata benignitate; ſed maximè pro eo ardore, quo flagras amplificandæ Religionis, haud grauatè eius Operis patrocinium eſſe ſuſcepturum; quod, qualecumque appareat, ingentem librorum Orientalium Scriptorum, tamquàm in exigua illa nuce, includit Iliadem, vndè non exilia ad retundendam No-

uatorum audaciam depromi poterunt argumenta. Illi enim cùm ſuam cauſam cadere videant, a Græcis, Latiniſque Patribus, & Scriptoribus ad Orientales, Syros, Arabes, alioſq; prouocant, inde ſibi quæritantes præſidium, vnde perniciem metuere debent. Quam enim ex illis attulerunt hactenus auctoritatem, niſi priùs eam penitùs corruperint, mutilarint, aut in alienum extorſerint ſenſum? Germanam verborum ſignificationem, vt plurimùm, non deprehendunt; ambigua, & obſcura pro certis, & luculentiſſimis ſtatuunt. Cùm interim ea, quæ in clariſſima luce verſantur, quòd ipſorum commenta radici-

tus

tús extirpent, omninò prætereãt, neq; de illis vllam prorsùs audeant facere mentionem. Sic suum adhibuit Eutychium Alexandrinũ Ioannes Seldenus; sic suos Auctores Ioannes Henricus Hottingerus in historia Orientali; sic Georgius Calixtus; sic Ludouicus de Dieu; sic Cõstãtinus l'Empereur; sic Claudius Salmasius; sic alij. Quasi eadem facilitate, qua peregrinam erudritionem inani ostentatione apud suos ementiuntur; eadem possent cordatis hominibus imponere, & inuitos, ac reluctantes Orientales in suas pertrahere partes. Sed vtinam! *Princeps Eminentissime*, vtinam! ingenuè ad Orientales

pro-

prouocent isti, velintq. aliquando ad hoc certamen nobiscum venire. Discent profectò, discent, Orientales Scriptores, cuiuscunque sectæ, multò acriùs Catholicæ fidei firmamenta propugnare, quàm ipsi tentent conuellere, eosq. potissimum experientur aduersarios, quos errorũ suorum fautores esse contendunt. Quæ cùm ita sint, *Princeps Eminentissime*, facilè adducor, vt credam, hoc Opusculum tibi gratum fore etiam priuatis nominibus. Testis enim est vniuersa Gallia, sincera virtutum tuarum admiratrix, quanta sollicitudine Pictauiensem Ecclesiam regas; quanta vigilantia luporum insidias dete-

gas

gas, quanta abigas fortitudine; quo animi ardore errantes oues ad Christi ouile reducas; qua denique cura omne vigilantissimi Pastoris officium impleas. Omitto insigne illud, quo nihil maius in honoribus Ecclesiasticis habet Gallia; omitto, inquam, insigne illud Magni Franciæ Eleemosynarij Munus, quod Eminentiæ tuæ a Christianissimo, & Maximo Regum Adeodato collatum est ea totius Regni approbatione, vt tunc accepisse beneficium videretur, cùm conferebat. Tu igitur, *Eminentissime Princeps*, hoc meæ tenuitatis qualecumq. tributum a tuis studijs non abhorrens serena fronte suscipe; & ea

ani-

animi facilitate, qua ſoles, patere, vt hoc obſeruantiæ meæ monumentum ita in luce tui nominis exeat, vt liceat mihi quoque in tuam clientelam admiſſo de tanto patrocinio gloriari. Ego autem intereà tuorum in me beneficiorum memor Deum Opt. Max. nunquam ſollicitare precibus deſinam, vt diutiſſimè te ſanum, incolumem, ac felicem Eccleſiæ Catholicæ, ac literariæ ſeruet Reipublicæ.

Eminentiæ tuæ Reuerendiſsimæ

Humillimus, & obſequentiſſimus ſeruus.

Abrahamus Ecchellenſis.

PRAE-

PRAEFATIO
AD LECTOREM

EBEDIESV Opusculi huius auctor genere fuit Chaldæus, persuasione Nestorianus, dignitate Episcopus, vt ex libro Mar-

Margaritarum, quem Deus dedit Patriarchæ Babylonis nuncupauit, alijsq; illius lucubrationibus liquet. Multa scripsit Opera ad Nestorianam stabiliendam, confirmandamq; Hæresim; at diuina tandem affulgente gratia, ad meliorem redijt mentem, Romamq. iam senex profectus est sub Iulio III. Summo Pontifice, vbi Nestorianis abiuratis erroribus Catholicam professus est fidem. De qua autem re bina reliquit elegantissima poëmata in Bibliotheca Vaticana Chaldaicè eius exarata manu, in quorum primo suæ reddit conuersionis rationes, & firmissimis argumentis Nestoriana

-infir

infirmat dogmata; in altero verò strenuè Catholica cõfirmat. Eiusdem etiam est Poëma illud de laudibus Romani Põtificis inscriptũ,

ܐܘܢܝܓܠܝܘܢ ܕܡܪܝܐ ܕܪܘܡܝܐ

Præfatio ante Euangelium, *quod suo operi nuncupato*, Synodalia Chaldæorum *inseruit Petrus Stroza. Is sufficitur Patriarcha in locum Simonis Sulachæ, qui sub eodem Iulio cum ingenti Chaldæorum numero detestata Nestoriana Hæresi in communionem venerat Catholicæ Ecclesiæ, & ab eodem Pontifice Patriarcha Assyriorum Oriẽtalium ordinatus est.*

De nostri Hebediesu eruditio-

ne

nesic Aubertus Miræus lib. 2. *de Politia Ecclesiastica* cap. 5. *de Natione Chaldæorum:* Sulacha deinde à Turcis, aduersariorum opera, vt fertur, è viuis sublato, sufficitur in eius locum Abdiesu (*scribitur hic & profertur nomen hoc more Arabum, non Chaldæorum*) eiusdem ordinis monachus, vir mirificæ eruditionis, linguarum varietate, & sacrarum literarum notitia insignis, de quo in vita Pij IV. pręclara fit mentio, cuius Pontificatu Romam venit pro confirmatione, qui & Tridentino Concilio interfuit. Eius autem effigies depicta conspicitur in aula Regia palatij Vatica-

ni

ni, inter Cardinales, cæterosq' Prælatos Alexandro III. assistentes Imperatorẽ Fridericum pœnitentem Venetijs recipienti. Plurimum quidem profecit Abdiesu, multosque ex Nestorianis ad Ecclesiam Catholicam conuertit, acceptamq. ab Apostolica Sede auctoritatem valdè propagauit. *Loquitur hìc Miræus de secunda nostri auctoris Romam profectione sub Pio IV. ille verò ad calcem suorum Poëmatum de prima sub Iulio III. Et sanè talem fuisse Hebediesu, eius docent Opera, quorũ Catalogum ad Opusculi huius de scriptoribus calcem ipsemet contexuit ante suam ad*

Ca-

Catholicam fidem conuersionem.

Scriptores autem ab eo relati nõ omnes sunt Nestoriani, etsi ante suam scripserit conuersionem; sed quidam Catholici, quidam Monophysitæ, quidam Monothelitæ, atq. ex sectis alijs. Hinc maximi profectò faciendus est is Tractatus tùm à Catholicis, tùm a Nouatoribus, si verè, ac ingenuè trahuntur isti studio veritatis. Ex his enim facilè discent Aduersarij, quid Orientales Christiani, cuiusque sectæ, sentiunt de sacramentorum numero, de sacrificio Missæ, de transubstantiatione panis, & vini in corpus, et sanguinem Christi, de sacrificio Mis-

sæ

ſæ, de Ecclesijs, de Altaribus, de Ceremonijs, de Sanctorum Reliquijs, Imaginibus, Interceſſione, de Hierarchia Eccleſiaſtica, de Suffragijs pro Defunctorum animabus, de Purgatorio, de Traditionibus, de Monachatu, de bonis Operibus, ſexcentiſque alijs eiuſmodi articulis, quos noſtri Nouatores in controuerſiam reuocant, & Eccleſiæ Romanæ eſſe figmenta blatrant.

Verùm enim verò cùm Nationes iſtæ longiſſimis terratum diſſitæ ſint ſpatijs, varijs imbutæ moribus, diuerſis vtantur linguis; & quod caput eſt, inueterata, inti-

ma, atque incredibilia tam inter sese, quàm cum Ecclesia Romana exerceant odia ob ea discrimina, quæ inter illos controuertuntur de Mysterio Incarnationis Verbi diuini (de hoc enim omnium Christianorum Orientalium, tàm inter se, quàm cum Ecclesia Romana discordia versatur) nequaquàm fieri potest, vt ea dogmata, vel seorsim, vel coniuncta opera confingere potuerint. Etenim ab ijs, quæ vna commini scitur secta, non modò maximè abhorrent aliæ; sed acriter statim, ac censorio insectantur stylo. Exẽplo nobis esto nunc vnus Ioannes Barsusan Iacobitarum Patriar-

cha

cha. Is seculo septimo edidit libellum, in quo ostendere conabatur pani Eucharistico salem, oleumq; addendum esse. Vix viderat Opusculum lucem, cùm omnium sectarum eius æui Scriptores illud suis censuris obruerint quodammodò, & iugularint, & quotidie hactenus exagitant posteri. Multò autem minus id coniuncta omnium opera præstari poterat, vt sensatus quisque, & prudens cognoscere, atque iudicare potest. Velim, dicant Aduersarij in simili penitùs argumento suam sententiam; an scilicet ea dogmata, in quibus ipsis cum Ecclesia Romana conuenit, sint,

aut

aut esse possint cõmunia figmenta? Certè nisi hæretico liuore insanire omninò velint, id cõstantissimè negabunt, & Christum eorum fuisse auctorem, & Apostolos ipsos illa tradidisse successoribus affirmabunt. Non dissentaneum igitur illud est, nec solùm probabile, sed demonstratiuum. Quod autem ita se res habeat, non modò ex relatis in Tractatu nostri Hebediesu Auctoribus facilè discere poterunt Aduersarij, si veritatem sincerè indagantur; sed nos peculiari opere, Deo fauente, breui ostendemus, Refellemus etiam eos Catholicos Scriptores, qui multa oscitanter de Orientalibus scripserunt,

vti

vti de Purgatorio, de Personarum Trinitate, & eiusmodi. Quod quidem ex linguarum, peculiarium controuersiarum, & artium, ac scientiarum terminorũ imperitia, & ignorantia prouenire haud dubitandum est. Nam si quis percontabitur a quocunque Orietali: Quid sit Purgatorium? *certè se ignorare respondebit, nisi in Orientalium, & Occidentalium controuersijs versatus sit, quod admodùm rarò euenit. Ex simili responso homines illius sectæ Purgatorium negare colligunt oscitantes illi. Sed verò si sciscitatus esset, an sit locus aliquis, in quo Animæ defuncto-*

rum cruciantur; & an viuentium suffragijs iuuari possint, vt indè liberentur, statim didicisset, ita esse, & ab omnibus Orientalibus credi. Si autem vlterius quæsiuisset de nomine, Infernum *vocari, responsum illi esset. Sic ille alius videns Iacobitas signum Crucis vnico depingere digito, existimauit, eos id facere ad designandam vnam Personam in Diuinis, cùm nihil tam longè absit ab eorum persuasione, quàm hoc pronunciatum. Et vtinam tàm benè, ac rectè sentiant de Mysterio Incarnationis, vti de Mysterio Sanctissimæ Trinitatis. Depingunt autem signum*

Crucis

Crucis vnico digito non quidem ad vnam designandam Personam in Diuinis; sed ad protestandum in Christo domino vnam esse naturam, vt ex eorum Catechesi, & Dauid Barphaulos in Controuersijs liquet, quæ Iacobitarum præcipua hæresis est.

Ad reliquum autem quod attinet, Hebediesu is Tractatus, quem ex Bibliotheca S. Crucis in Ierusalem nobis benignissimè commodauit literatorum decus, ornamentum, & optimus Mœcenas Reuerendissimus Abbas D. Hilarion Rancatus, nec omnes continet Chaldæos Scriptores, nec etiam eorum, quorum nomina

refert

refert, opera omnia recenſet. Quamobrem in ſtudioſorum gratiam, breui, Deo fauente, ſequetur noſtra Orientalis Bibliotheca, quæ ad vmbilicum vſque iam perducta eſt, vbi non ſolùm Chaldæi, Syrique percenſentur Scriptores, ſed ingenti quoque numero Arabes: nec Eccleſiaſtici tantùm, ſed & profani. Nec ita ieiunè agimus de noſtris Scriptoribus, vt de ſuis egit Hebediesu; verùm ſingulorum, quantum datur, deſcribimus Chronologiam; patriam indicamus, referimus Apophtegmata, proferimus peculiares opiniones, & ſectas, & quæ nonnullis eorum impoſita

ſunt

ſunt, refellimus, tandemque quicquid ſcitu dignum iudicamus, noſtro exhibemus Lectori. Vt autem vnà prodiret noſtra hæc Bibliotheca cum præſenti Opere tamquàm Appendix, multi adhortati ſunt amici, & Mœcenates, præſertim doctiſſimus, atque eruditiſſimus Leo Allatius vir de omni literarum genere optime meritus, itemque doctiſſimus Ioannes Baptiſta Marus S. Angeli in foro piſcium Canonicus, quod & nos decreueramus. At re melius perpenſa, editionem tantiſper differre viſum eſt, vt copioſius prodeat opus, & limatius; diuturni enim laboris eſt, & operæ varias

adire

dire Bibliothecas, variaq. euoluere volumina. Tu ergo, optime Lector, hoc qualicunque fruere interea Opere, & æqui, bonique consule, dum uberiorem Bibliothecam Orientalem tibi paramus, & responsio ad Ioannem Seldenum, qua Eutychius Alexandrinus vindicatur, & suis restituitur Orientalibus, sub prælo sudat. Vale.

Im-

Imprimatur, si videbitur Reuerendiss. P.M.S Pal. Apost.

A. Riualdus Vicesg.

Imprimatur.

Fr. Vincentius Cipolla sacræ Theolog. Mag. ac Socius Reuerendiss. P. Fr. Vincentij Candidi S. Pal. Apost. Mag. Ord. Præd.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

ܕܥܡܪ ܐܝܬܝ ܡܢܝ
ܡܘܡܝܐ ܕܥܡܘܕܐ
ܡܢ ܐܠܗܐ

ܟܬܒܐ ܕܡܘܕܝܢܘܬܐ ܐܠܗܝܬܐ. ܡܕܡܐ
ܕܠܐ ܥܒܝܕ ܡܕܡܐ. ܐܠܐ ܡܕܡ ܕܡܐ
ܕܡܬܝܠܕ ܡܢ ܐܝܬܝ ܡܢ ܡܢܝ
ܐܬܝܠܕ ܕܗܘ ܕܠܐ ܐܬܝܠܕ. ܕܠܐ
ܡܬܡܠܐ ܒܝܢܬܐ ܕܠܐ ܡܬܡܠܐ
ܐܝܬܝ ܡܢ ܐܝܬܝ ܡܢ ܐܝܬܝ ܡܢ
ܡܢ ܕܡܬܡܠܐ ܡܢ ܐܝܬܝ ܡܢ ܐܝܬܝ
ܕܠܐ ܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܐܝܬܝ ܡܢ ܐܝܬܝ
ܐܝܬ. ܡܢ ܕܡܬܡܠܐ ܡܢ ܐܝܬܝ ܡܢ

IN NOMINE PATRIS, ET FILII, ET SPIRITVS SANCTI, VNIVS DEI.

PE memoriæ tuæ Deus, & precibus omnis iusti insignis, ac Matris Excellæ denominationis, scribere aggredior Tractatum admirabilem, continentem Libros Diuinos; omnesq; compositiones Ecclesiasticas omnium priorum, & posteriorum proponam Lectoribus. Nomen scriptoris proponam, & quæ conscripsit, & quo modo. In Deo autem confidens à Moyse ecce incipio.

Lex, seu Pentateuchus, quinque libri, Genesis, liber Exodi, liber Sacerdotum, Numerorum,

ܘܗܘܝܢ ܒܐܝܡܝ ܕܢܗܘܢ. ܡܢ ܗܕܐ
ܒܡܕܝܢܬܐ ܕܢܢܘܐ. ܗܘܝܐ. ܕܢܗܘܐ.
ܗܘܘܝܢ ܠܗ ܗܘܝܐ ܒܠܚܝܐ.
ܒܢܝܡܘܬܐ. ܐܡܝܢ. ܗܕܐ
ܒܡܪܝܡܘܬܐ. ܡܠܟܘܬܐ ܒܗܕܝܢ.
ܡܪܝܡܐ. ܗܢܘ ܗܘܝܬܐ. ܡܬܩܢܐ
ܕܗܘ. ܕܢ ܗܘܝ. ܐܝܟ
ܐܝܟ. ܐܢܐ ܒܢܝ. ܡܪܝܡܐ
ܒܡܪܝܡܐ. ܡܪܝܡ. ܡܪܝܡ.
ܡܪܝܡ. ܡܪܝܡ. ܡܪܝ. ܡܪܝ.
ܡܪܝ. ܡܪܝ. ܡܪܝ. ܡܪܝ.
ܐܢܐ. ܡܠܐܟܐ. ܕܪܘܚ. ܗܕܐ
ܒܡܪܝܡܐ ܡܪܝܡܐ ܐܝܬܝܐ
ܐܝܬܝܐ. ܡܪܝܡ. ܐܝܟ ܗܘ.
ܒܡܪܝܡܐ ܐܝܟ. ܡܪܝܡ. ܐܝܟ ܗܘ.
ܡܢ ܗܕܐ ܒܝܕܝ ܗܘ ܗܘ
ܒܡܪܝܡ

ac liber Deuteronomij. Dein autem liber Iosue filij Nun, Iudicum, Ruth, Samuelis, libri Regum, Paralipomenon, Iob, liber Psalmorum, Prouerbia Salomonis, Ecclesiastes, Canticum Canticorum, Sapientia magna, Barasira, seu Ecclesiasticus, Isaias, Ieremias, Epistola Baruch, Ezechiel, Daniel, Osee, Ioel, Amos, Abdias, Ionas, Micheas, Nahum, Habacuch, Sophonias, Aggaeus, Zacharias, Malachias, Hezra, Liber Tobiæ, & Tobith iustorum Israelitarum, Iudith, Esther, Daniel minor, libri demum Machabæorum.

Ex libris autem antiquorum Hebræorum est liber Traditio-

ܘܡܫܟܚܢܐ ܡܫܬܐܠ.

ܡܫܝܚܐ ܡܪܝܐ ܐܠܗܐ ܕܐܒܐ
ܡܬܩܠ. ܠܥܠܡܐ ܕܬܠܝܡܐ ܕܥܠܡܐ.
ܠܥܠܡܐ ܕܥܠܡܐ ܡܠܟܐ. ܡܪܝܐ
ܕܫܡܝܐ ܘܐܪܥܐ ܕܡܬܩܠܣ ܘܕܬܠܝ
ܠܗܘܢ. ܡܪܝܐ ܕܐܠܗܐ ܕܐܠܗ
ܡܫܝܚܐ ܕܐܝܠ ܕܢ ܡܪܝܡ

ܡܪܝ ܕܡܠܟܘܬܟ ܕܡܫܝܚܐ ܢܫܬܠ
ܡܠܟܘܬܐ ܕܫܡܝܐ ܘܕܥܠܡܐ ܡܢ
ܘܕܢܫܬܠܡ ܕܡܠܟܘܬܟ ܕܡܫܝܚܐ
ܐܡܝܢ ܐܡܝܢ

ܡܪܝ ܡܪܝܡ ܘܡܪܝ ܡܪܝܡ
ܡܠܬܐ ܕܢܫܬܠܡ ܡܪܝܡ.

ܡܪܝ ܕܐܠܗ ܕܐܒܗ ܕܡܫܝܚ
ܡܠܬܐ ܕܐܡܝܢ

ܡܪܝ ܕܐܠܗ ܕܐܒܗ ܕܡܫܝܚ
ܡܠܬܐ ܕܐܡܝܢ

ܡܪܝ ܕܐܠܗ

num seniorum.

Iosephi autem scribæ extant Prouerbia, Historia filiorum Ammonis, Historia Herodis regis, & liber postremæ deuastationis Ierusalem per manus Titi, ac liber Asiat (Asnæ) vxoris Iosephi iusti filij Iacob.

Absoluta iam Veteri, aggrediamur nunc Nouam, cuius caput est Matthæus, qui Hebraicè in Palęstina conscripsit.

Post illum autem Marcus Romanè loquutus est in celeberrima vrbe Roma.

Lucas verò Alexandriæ Græcè locutus est, & scripsit.

Ioannes autem Ephesi Græcè conscripsit Euangelium.

ܘܢܫܡܥܘܢ ܠܗ ܒܥܠܡܐ
ܕܐܬܐ ܠܕܝܢ ܠܡܫܦܛܐ
ܠܚܝܐ ܘܠܡܝܬܐ ܒܥܠܡܐ
ܕܥܬܝܕ ܡܢ ܡܠܟܐ ܒܫܡܝܐ
ܘܥܠ ܐܪܥܐ ܒܫܡܝܐ ܒܫܡܝܐ
ܘܥܠ ܐܪܥܐ ܠܡܫܦܛ ܠܚܝܐ
ܘܠܡܝܬܐ ܠܡܢܬܠ ܠܟܠܗܘܢ
ܕܒܗ ܡܗܝܡܢܝܢ

ܘܒܗܢܐ ܫܥܬܐ ܢܦܩ ܐܒܐ
ܠܡܪܝܡ ܠܡܫܬܠܚ ܠܡܢܬܪ
ܡܠܟܘܬܗ. ܘܐܦ ܗܘ ܡܫܬܠܚ
ܠܡܪܝܡ ܠܡܫܬܠܚ ܠܡܢܬܪ
ܡܠܟܘܬܗ ܕܐܒܐ ܕܐܝܟ ܕܐܒܐ
ܠܒܪܗ ܠܡܫܬܠܚ ܠܡܢܬܪ
ܡܠܟܘܬܗ ܕܒܪܗ ܕܐܝܟ ܕܒܪܗ
ܠܐ ܐܝܬ ܠܗ ܡܠܟܘܬܐ ܕܠܥܠܡ
ܘܥܠ ܡܠܟܘܬܗ ܕܒܪܗ ܕܐܝܟ ܕܐܒܐ
ܠܐ ܐܝܬ ܠܗ ܡܠܟܘܬܐ ܕܠܥܠܡ
ܘܥܠ ܡܠܟܘܬܗ ܕܐܒܐ ܕܐܝܟ ܕܒܪܗ
ܠܐ ܐܝܬ ܠܗ ܡܠܟܘܬܐ ܕܠܥܠܡ
ܘܥܠ ܡܠܟܘܬܗ ܕܒܪܗ ܕܐܝܟ ܕܐܒܐ
ܠܐ ܐܝܬ ܠܗ ܡܠܟܘܬܐ ܕܠܥܠܡ

Acta quoque Apoſtolorum Lucas inſcripſit Theophilo.

Epiſtolæ conſignatæ ab Apoſtolis omni charactere, & lingua, nempe Iacobo, Petro, Ioanne, & Iuda, & ideò Catholicæ vocantur.

Apoſtoli autem Pauli magni quatuordecim Epiſtolæ. Epiſtola ad Romanos, quæ ex vrbe Corintho ſcripta eſt.

Epiſtola ad Corinthios prima Epheſi ſcripta eſt, ac miſſa per manus Timothei.

Ad Corinthios verò ſecunda ſcripta eſt Philippis, quæ eſt in magna Macedonia, & miſſa eſt per manus Titi.

Et Epiſtolam ad Galatas ex vrbe Roma ſcripſit ipſe Paulus, & per

manus

ܘܡܠܟܘܬܐ ܕܐܠܗܐ ܗܝ ܕܢܬܬܠܟ
ܡܠܟܘܬܟ ܐܝܟ ܕܫܡܝܐ
ܐܦ ܒܐܪܥܐ . ܡܢ ܝܘܡܐ
ܕܢܬܬܠܟ ܥܠ ܐܝܬܝܐ
ܕܒܫܡܝܐ ܐܦܝܠܘ ܡܢ
ܕܡܠܟܘܬܐ

ܘܠܚܡܐ ܕܡܚܝܢܢܢ ܕܝܘܡ ܡܢ
ܕܢܬܬܠܟ ܥܠ ܐܝܬܝܐ ܕܐܠܗܐ
ܕܐܦܝܠܘ ܐܝܟ ܐܢܐ ܕܫܒܩܢܢ
ܐܦܝܠܘ

ܘܠܚܡ ܡܨܠܝܢܢ ܒܟܠܗ ܕܢܬܬܠܟ
ܥܠ ܐܝܬܝܐ ܕܐܠܗܐ ܐܝܟ ܕܐܝܬ
ܒܫܡܝܐ ܕܢܬܩܕܫ ܫܡܟ ܐܦܝܠܘ
ܡܢ ܒܝܫܐ ܕܢܬܥܒܕ ܨܒܝܢܟ
ܥܠ ܐܪܥܐ ܐܝܟ ܕܒܫܡܝܐ ܐܦ
ܐܦܝܠܘ ܥܠ ܐܝܬܝܐ ܕܐܠܗܐ
ܘܒܫܘܬܬܢ ܠܚܡܐ
ܕܡܚܪܢ

manus Titi vasis electi & probati eam misit.

Epistola autem Ephesiorum ex vrbe Roma scripta est, & per manus Tuchici missa ab ipso Paulo.

Ad Philippenses autem etiam Romæ conscripta est, & per manus Apophroditi fratris dilecti missa.

Et quæ ad Colossenses est, Romæ quoque scripta fuit, & per manus discipuli veritatis Tuchici missa.

Prima ad Thessalonicenses Athenis scripta est, & missa per manus Timothei.

Thessalonicensium verò secunda

scripta

ܐܝܟܢܐ ܕܠܡܢܐ ܕܡܫܝܚܐ
ܘܠܐ ܡܬܚܠܦܝܢ

ܘܠܝܬ ܗܢܐ ܕܡܫܝܚܐ ܡܬܡܠܐ
ܡܢ ܠܡܢܐ ܕܡܫܝܚܐ
ܐܝܟܢܐ ܕܐܝܬܝܗ ܠܗܘܢ ܐܢܘܢܝܐ
ܘܕܡܫܝܚܐ ܘܐܝܬܝ ܘܐ
ܡܢ ܦܘܢܝܐ ܐܝܟ ܐܢܘܢܝܐ
ܕܐܝܬܝ ܠܗܘܢ ܐܝܟ ܐܢܘܢܝܐ
ܘܠܝܬ ܗܢܐ ܕܡܫܝܚܐ
ܐܝܟܢܐ ܕܡܫܬܘܦܝܢ
ܐܢܘܢܝܐ ܐܝܟ ܐܝܟ ܕܐܝܬܝ
ܐܝܟ ܕܡܫܝܚܐ

ܘܡܫܬܘܦܝܢ ܕܐܝܟ ܡܢ
ܦܘܢܝܐ ܐܝܟ ܐܢܘܢܝܐ ܠܐ ܡܬܚܠܦ
ܐܝܟ ܕܡܫܝܚܐ ܕܚܕ ܕܒܟ
ܕܡܫܝܚܐ

ܘܠܝܬ ܗܢܐ ܕܡܫܝܚܐ ܕܐܝܟ
ܕܐܝܬ ܠܗ

ſcripta Laodicææ Piſidiæ, & venit cum Timotheo.

Epiſtola autem Timothei prima ex Laodicęa vrbe Piſidiæ ſcripta eſt, & per manus Lucę miſſa.

Timothei verò altera ex vrbe Roma ſcripta eſt, & miſſa per manus Lucę Medici, & Euangeliſtæ.

Et Epiſtola ad Titum ſcripta eſt Nicopoli, & miſſa, atque delata per manus Apophroditi.

Philemonis autem ſcripta eſt ex vrbe Roma, atque miſſa per manus Anſimi ſerui ipſius Philemonis.

Epiſtola verò Hebręorum ſcripta

ܕܡܫܟܚܐ . ܐܠܐ ܐܬܝܢ ܠܡܫܝܚܐ
ܕܢܐ ܦܫܝܠ ܡܫܝܚܐ:

ܐܝܟܢܐ ܕܡܫܝܚ ܡܠܐܟܐ
ܠܐܒܐ ܕܢܘܗܪܐ ܕܟܝܢܐ
ܡܢܗܝܡܢ ܠܡܫܝܚܐ ܕܒܝܬ
ܐܠܗܐ ܕܐܒܘܗܝ . ܠܡܫܝܚ ܕܠܐ
ܟܝܢܐ . ܡܢܝܢ ܕܡܫܝܚܐ .

ܕܐܬܐ ܕܫܡܥܘܢ ܐܠܗܝܬܐ
ܕܒܪܬܝ . ܕܐܬܐ ܕܒܪܗܘܢ .
ܕܐܠܗܐ ܡܢܝܢ

ܡܫܝܚܐ ܒܪ ܡܠܟ ܡܫܝܚ .
ܠܡܫܝܚܐ ܕܟܝܢܐ ܡܫܝܚܐ
ܕܒܪܬܝ ܕܒܪܬܝ . ܡܫܝܚܐ
ܕܟܝ ܡܠܝܢ

ܐܝܡܬܝܢ ܡܫܝܚ
ܐܠܗܐ ܕܐܠܗܐ ܠܡܫܝܚ
ܡܫܝܚܘܬܐ ܕܒܝܬ ܐܠܗܐ
ܡܫܝܚ

ܡܢܝ

ta eſt in Italia, & per manus Timothei filij ſpiritualis miſſa eſt.

Reuelatio Ioannis Grecè ſcripta eſt in inſula Patmi.

Extat autem Euangelium, quod compilauit vir quidam Alexandrinus Ammonius, qui eſt Titianus, quod vocauit Diataſſeron.

Ex libris porrò, quorum Auctores ſunt diſcipuli Apoſtolorum, eſt liber Dionyſij Philoſophi cęleſtis.

Et Clementis vnius ex ſeptuaginta, (liber) & Hiſtoria Petri, Pauli, & Ioannis Apoſtolorum, ac eorum Canones cum Tractatibus alijs.

Beati Aphricani Epiſcopi Emaus extant Commentarij Noui Teſtamenti, & Chronicon.

D. Hi-

ܡܢܝ ܐܘܡܬܐ ܕܡܫܝܚܐ ܗܘܐ
ܠܐܘܡܬܐ ܕܒܪ ܐܠܗܐ ܘܠܐ
ܡܬܚܙܝܐ. ܐܦܠܐ ܕܒܫܡܐ
ܐܚܪܢܝܐ. ܐܦܠܐ ܕܒܪܘܚܐ ܕܩܕܫܐ
ܕܫܡܝܐ. ܐܦܠܐ ܕܒܪ ܐܢܫܐ ܘܠܐ
ܕܒܪܬܐ. ܐܦܠܐ ܕܒܥܡܡܐ ܕܐܠܗܐ
ܐܠܝܢ ܕܡܫܝܚܐ

ܘܡܢܗܘܢ ܐܦܠܐ ܕܩܢܘܡܐ
ܡܬܠܠ ܠܐ ܐܢܐ ܕܒܥܡܡܐ. ܐܦܠܐ.
ܐܠܝ ܕܡܫܝܚܐ ܐܡܝܢ

ܐܦܠܐ ܕܡܫܝܚܐ ܕܩܡ ܡܝܬܐ
ܕܒܫܡܝܐ ܕܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܠܗ
ܒܫܡ ܐܚܪܢܝܐ ܕܠܐ ܡܫܬܡܥ ܒܩܠܗ
ܕܩܪܝܐ

ܐܡܬܝ ܒܗܢܐ ܡܪܝ ܕܐܠܗܐ
ܕܐܠܗܬܗ ܕܐܒܐ ܕܫܡܝܐ
ܕܩܠܗ. ܕܐܠܗ ܠܐ ܒܫܡ ܐܚܪܢܝܐ
ܕܠܝܬ

D. Hipolitus Martyr & Episcopus composuit librum de Regimine, expositionem in Danielem minorem, & Susannam, nec non capita aduersùs Caium, & Apologiam pro Apocalypsi, & prædicatione, seu Euangelio Ioannis Apostoli, & Euangelistæ.

Damasus Episcopus Romanus loquutus est de re Fidei, & canonibus:

Et Ignatius similiter.

Symmachi, cuius Commentator (*nempe Theodorus*) mentionem facit in expositione Dauidis, extant libri, quorum vnus nuncupatur, de Distinctione præceptorum.

Eusebius Cæsariensis composuit librum Historiæ Ecclesiasticæ duobus tomis, librum de Ortu di-

ܕܢܘܢܝܐ . ܕܐܠܗܐ ܕܒܪܝܬܐ
ܕܥܒܕܘܗܝ ܕܡܫܝܚܐ ܕܡܪ
ܡܪܝܡ . ܕܐܠܗܐ ܕܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ .
ܠܡܪܝܡ ܕܡܫܝܚܐ ܕܡܪܝ .
ܕܡܬܩܪܝܐ ܡܫܝܚܐ . ܡܪܝ ܡܪܝ ܕܒܠܐ
ܡܫܚܬܐ . ܡܪܝ ܡܪܝ ܕܒܠܐ
ܫܘܠܛܢܐ ܕܗܢܐ . ܕܐܠܗܐ ܕܡܫܝܚܐ
ܕܢܘܢܝ ܕܒܫܡܝ ܕܐܒܐ ܕܢܦܠ
ܡܢ ܕܫܡܝܐ ܕܩܠܠܐ ܕܒܝܬ
ܡܪܝ ܠܐܘܪܝܢ

ܠܐ ܕܢܫܬܘܢ ܕܐܠܗ ܡܫܝܚܐ
ܕܒܠܐ ܡܫܚܬܐ ܕܡܪܝ ܡܪܝ
ܕܒܠܐ ܡܫܚܬܐ ܕܡܪܝ . ܡܫܝܚܐ
ܕܢܘܢܝ ܕܒܠܐ ܕܢܘܢܝ . ܠܡܪܝ ܕܐܠܗ
ܕܐܒܐ ܕܢܦܠ . ܕܐܠܗ ܡܢ
ܕܫܡܝܐ ܕܩܠܠ ܠܗ ܕܒܝ ܠܗ ܡܫܝܚܐ
ܕܡܫܝܚ ܡܢ ܕܐܠܗ ܕܒܪ ܕܐܠܗ
ܕܒܝ

uino, Chronicon, librum resolutionum contrariorum, quæ sunt in Euangelijs cum eorum Canonibus, librum de figura Mundi, Historiam Constantini, & Martyrum Occidentalium, eorumque Panegyrica, sermonem de Defectu pluuiæ, & librum Apologeticum pro homine quodam Originista, qui exponebat (Scripturas) per Allegorias, & coarguebatur (hoc nomine) à Theodoro.

Athanasij magni Archiepiscopi Alexandriæ extant Epistolæ, ac Tractatus de Orthodoxa fide, nec non Apologia pro sua fuga, Historia D. Antonij, & liber inscriptus ad Epitectum.

Basilius ille magnus composuit

ܒܗܝܠܐ ܡܩܕܫܐ . ܡܫܬܘܠܐ ܡܫܝܚܬܐ .
ܡܪܝܡܬܐ . ܘܠܬܠܬܐ ܕܩܝܡܬܐ

ܡܢ ܫܡܝܐ ܐܬܐ ܒܪܡܝܐ ܠܡܐ
ܕܗܘ ܫܠܝܐ ܒܫܘܠܐ . ܘܡܘܡܐ
ܐܚܪܢܐ ܒܚܕܝܐ . ܘܡܬܩܠ
ܒܕܝܢܐ ܕܡܝܐ ܕܒܪܝܬܐ .
ܘܒܫܘܠܐ . ܘܒܠܐ ܫܘܐ . ܘܒܠܐ
ܡܘܬܐ ܒܚܕܝܐ . ܘܡܢ ܠܥܠ
ܒܚܝܐ ܒܫܘܠܐ . ܘܒܫܘܠܐ
ܒܠܐ ܫܘܬܐ . ܘܡܢ ܠܥܠ
ܒܫܘܠܐ ܕܒܪܝܬܐ ܕܡܢ ܫܘܬܐ
ܒܫܘܠܐ ܕܡܬܩܠ ܘܡܬܩܝܡ . ܘܡܢ
ܒܫܘܠܐ

ܡܢ ܫܡܝܐ ܐܬܐ ܕܚܝܐ
ܕܡܝܘܬܐ ܒܪܡܝܐ ܠܡܐ ܕܗܘ
ܡܬܩܠ ܫܘܬܐ . ܘܒܫܘܠܐ ܕܒܪܝܬܐ
ܒܫܘܠܐ . ܡܫܬܘܠ ܒܟܠ ܫܘܠܐ .
ܡܢ ܫܘܠܐ

ܒܫܘܠܐ

librum ſex dierum, ſeu *Exameron*, item Quæſtiones varias, Tractatus, ac Epiſtolas quamplures.

Gregorij Nyſſeni quamplures extant queſtiones, item expoſitio *Pater noſter*, & Beatitudinum, de quibus in Euangelio, ac magnus liber ſermonum, nec non de Reſurrectione, Ad ſororem, De Conditione hominis, De imbecillitate quoque Naturalium, liber aduerſùs Ethnicos, & qui eſt Commentarius in Canticum Canticorum, quem in duos tribuit tomos, & ille qui eſt de Anima.

Gregorij illius magni Epiſcopi Nazianzeni quinque extant Tomi, & qui iambico verſu, nec non queſtiones ad Cæſarem, & ille qui eſt

ܒܟܝܢܘܬܐ . ܕܐܠܗܐ ܐܝܟ ܗܘ
ܒܫܒܚܐ ܕܥܒܕܐ ܐܝܬܝܗܘܢ
ܡܐܢܝܢ ܕܢܗܘܢ ܡܫܬܡܥܝܢ
ܐܠܗ ܕܠܗ ܕܗܘܐ ܒܥܠܡ .
ܕܗܘܐ ܐܝܟ ܒܡܫܝܚ ܕܠܐ ܫܒ
ܕܐܬܝܠܝܕ ܘܠܝܬܐ . ܕܗܘܐ
ܐܝܟ ܒܥܠܡܐ . ܕܐܬܝܠܝܕ ܒܠܐ
ܫܘܢܝܬܐ . ܗܘ ܐܝܟ ܒܠܐ
ܫܚܝܢܘܬܐ . ܡܢܐ ܕܢܐ ܒܥܕܡܐ
ܡܩܝܡܐ . ܒܠܐ ܒܫܘܬܐ ܒܥܪܘܡ .
ܕܐܬܝܠܝܕ ܐܝܟ ܒܥܕܡܐ . ܐܝܟܢܐ
ܒܠܐ ܐܡܝܢܐ . ܗܘ ܒܟܠ
ܡܫܬܡܥܢܐ ܕܢܗܘܢ ܡܫܒܚܝܢ
ܐܠܗܐ . ܗܘ ܒܡܕܝܢܬܐ ܒܐܬܪܐ .
ܐܝܬܝܗܘܢ ܐܠܗܐ ܒܠܐ ܫܬܦܝܠ
ܫܘܠܛܢ .

ܒܡܘܕܝܢܐ ܗܘ ܒܟܢܝܫܬܐ

ܕܡܪ

de Tragœdia, ac liber, quem composuit aduersùs Theopaschitas.

Ioannis Chrisostomi extat Commentarius in Matthæum, nec non expositio etiam in Ioannem, singuli duobus tomis; expositio quoque in Apostolum, liber de Sacerdotio, ille etiam, qui est de Baptismo, Tractatus contra Iudęos, & qui est de Monachis Aegypti, liber quoque Consolationum, Epistola de pœnitentia, & illa, quæ est ad Iustinianum, & ad Methodium Episcopum, item ille (liber) qui est de traductione generationum, & plures aliæ Epistolæ varijs de rebus compositæ.

Diodorus Tarsensis composuit

ܒܥܪ ܕܐܬܐ ܥܡܗ ܕܥܕܢܐ .
ܘܐܡܪܐ ܠܗܘܢ ܠܗܘܢ . ܘܒܥܘ ܡܢܗ
ܒܢܝܢܘܗܝ ܠܒܪ . ܕܐܬܐ ܒܥܕܢܗܘܢ ܠܗ .
ܘܐܡܪ ܒܗ ܕܢܬܝ ܠܒܝܬ ܠܗ . ܘܒܗ ܡܢ
ܐܝܬܝܢ . ܘܐܡܪ ܒܗ ܕܢܬܝ ܠܒܝܬ ܡܪܝ .
ܘܐܡܪ ܒܥܪ ܕܢܬܝ ܠܒܝܬ ܡܘܬܒܐ . ܘܐܡܪ
ܒܗ ܕܢܬܝ ܠܒܝܬ ܡܢܬܐ . ܘܒܗ ܡܢ
ܐܝܬܝܢ . ܘܐܡܪ ܠܗ ܠܡܢ
ܕܐ

ܠܐ ܐܝܬܝܢ ܡܢ ܥܡܗ ܒܥܪ ܡܕܝ
ܘܐܬܚܙܝ ܠܗ ܠܐ ܒܥܘ ܡܕܝ
ܡܬܩܝܡ ܒܬܡܗ . ܠܐ ܢܚܝ ܡܢܐ
ܠܬܡܗ . ܘܐܡܪ ܠܗ ܠܐ ܒܥܝ ܡܢ .
ܡܢܐ ܕܐܬ ܠܗ ܠܐ ܡܢ ܕܐ
ܡܢ ܕܐ ܕܐ ܕܐ ܕܐ ܕܐ ܕܐ
ܕܐ

libros numero ſexaginta, quos combuſſerunt Ariani, remanſerunt verò ex illis, quos ſum commemoraturus. Liber Politicorum, liber deſtructionis Aſtrologiæ, & quem compoſuit contra Eunomianos, item illum alium aduerſus contentioſum, & quem compoſuit aduerſùs Iudęos, & quem aduerſùs Manichæos, & aduerſùs Apollinariũ, & expoſitionem in partem Matthæi.

Theodorus Commentator compoſuit quadraginta & vnum tomum, qui ſunt centum quinquaginta Prophetæ, in ſingulos Prophetas capita triginta. Item Commentarium in librum Geneſeos tribus compoſuit tomis ad magnum Alphæam, ingenti concinnatum methodo & labore; Dauidem quinq; libris explicauit ad Cedronem & fratrem eius. Duodecim Prophetas

expo-

ܐܝܟ ܕܐܬܝܢ ܘܠܝܬܝܢ ܠܡܢܝ
ܠܗܘܢܘܢ. ܐܦܝܠܘ ܕܡܝܢ ܕܢܦܫܐ
ܕܐܝܟ ܕܢܦܫ ܕܢܬܡܠܝ. ܠܡܢܝ
ܕܐܬܝܢ ܘܠܝܬܝܢ ܠܗ ܡܘܠ
ܡܪܝܡ. ܠܡܢܝ ܕܐܝܟ ܕܢܦܫ ܕܡܝ
ܕܐܝܟ ܕܢܢܗ ܘܢܦܩܘܢܗ.
ܠܠܗܝܢ ܠܗ ܡܫܝܚܐ ܠܠܗ
ܠܗ ܡܫܝܚܐ ܠܠ ܡܝ ܕܡܝ ܕܢܦܫܐ
ܕܐܝܟ ܕܢܢܗ ܘܢܦܩܘܢܗ
ܐܝܟ ܕܢܢ ܠܗ ܡܘܠ ܠܗ. ܡܕܡܢ
ܐܝܟ ܕܡܝ ܕܐܝܟ ܕܢܢ ܕܢܦܫ
ܕܐܝܟ ܕܡܝ ܕܢܢ ܕܢܦܫ ܕܢܢ
ܕܢ ܡܘܠ ܠܗ. ܠܠܗ ܠܗ ܡܫܝܚ
ܕܐܬܝܢ ܕܢܦܩ ܠܠ ܡܫܝܚܘܬܗ.
ܘܢܦܫ ܠܗ ܕܡܫܝܚܘܬܗ
ܕܡܝ ܕܢܦܫ ܕܢܢ. ܠܠ ܢܢ
ܠܗ ܘܢܦܫ ܠܗ ܡܫܝܚ
ܕܢܢ ܕܢ. ܠܠ ܢܢ ܕܢܦܫ.

ܐܦܝܠܘ

exposuit duobus tomis ad Turim. Samuelem vno commentatus est tomo ad Mamrinum. Iobum duobus tomis ad Cyrillum Alexandrinum. Ecclesiasten vno libro exposuit deprecante Porphyrio. Isaiam, Ezechielem, Ieremiam, & Danielem singulos singulis tomis commentatus est, quibus finem imposuit suis Elucubrationibus in vetus Testamentum. Matthæum vno tomo explicauit ad Iulium. Lucam, & Ioannem duobus tomis ad Eusebium. Acta Apostolorum ad Basilium vno commentatus est tomo. Epistolam quoque ad Romanos explicauit ad Eusebium. Duas Epistolas ad Corinthios duobus

tomis

ܐܬܝܢܢ ܕܡܬܝܢ ܘܡܬܝܢ
ܒܝܘܡ ܕܡܕܒܪ ܘܡܫܚܐ ܕܢܦܩܘ
ܒܐܪܥܐ ܀

ܐܝܟܢܐ ܕܐܝܬ ܡܫܝܚܐ ܐܦܝܣܩܘܦܐ
ܕܡܫܝܚܐ ܒܟܪܝܙܘ ܐܝܬ ܠܗ ܬܪܝܢ ܟܝܢܐ
ܕܐܠܗܘܬܐ ܘܬܪܝܢ ܟܝܢܐ ܕܐܢܫܘܬܐ ܘܬܪܝܢ
ܨܒܝܢܐ ܕܐܠܗܘܬܐ ܘܬܪܝܢ ܨܒܝܢܐ ܕܐܢܫܘܬܐ ܀
ܕܡܬܝܢ ܒܗܝܢ ܬܪܝܢ ܟܝܢܐ ܕܢܦܩܘ
ܘܡܬܚܙܝܢ ܒܚܕ ܦܪܨܘܦܐ ܕܡܫܝܚܐ ܀
ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܠܗ ܬܪܝܢ ܨܒܝܢܐ ܘܬܪܝܢ ܨܒܝܢ
ܕܢܦܩܘ ܡܢ ܒܝܬ ܐܒܐ ܘܡܢ ܒܝܬ ܐܡܐ
ܘܡܬܚܙܝܢ ܠܗ ܐܝܟ ܒܚܕ ܦܪܨܘܦܐ ܀ ܕܡܫܝܚܐ
ܩܢܘܡ ܡܫܝܚܐ ܕܐܠܗܘܬܐ ܕܐܝܬ ܠܗ ܬܪܝܢ
ܟܝܢܐ ܕܐܠܗܘܬܐ ܘܕܐܢܫܘܬܐ ܀ ܕܡܬܝܢ
ܒܗܝܢ ܬܪܝܢ ܟܝܢܐ ܕܐܠܗܘܬܐ ܘܕܐܢܫܘܬܐ
ܕܐܝܬ ܠܗ ܬܪܝܢ ܨܒܝܢܐ ܕܐܠܗܘܬܐ ܘܬܪܝܢ
ܨܒܝܢ ܕܐܢܫܘܬܐ ܀ ܕܡܬܝܢ ܒܗܝܢ ܬܪܝܢ
ܨܒܝܢ ܕܐܠܗܘܬܐ ܘܬܪܝܢ ܨܒܝܢ ܕܐܢܫܘܬܐ
ܕܢܦܩܘ ܡܢ ܒܝܬ ܐܒܐ ܘܡܢ ܒܝܬ ܐܡܐ
ܘܡܬܚܙܝܢ ܠܗ ܐܝܟ ܒܚܕ ܦܪܨܘܦܐ ܀ ܕܡܫܝܚܐ

tomis dilucidauit deprecante Theodoro.

Estratea prosecutus est expositionem quatuor Epistolarum, quas sum commemoraturus, Epistolæ ad Galatas, ad Ephesios, ad Philippenses, & Epistolæ ad Colossenses. Duas ad Thessalonicenses Iacobo efflagitante exposuit. Duas Epistolas ad Timotheum explicauit ad Petrum. Deprecante Cyrino exposuit Epistolas ad Titum, & Philemonem. Item Epistolam ad Hebræos ad eandem hanc personam. Quinque autem tomis finem imposuit Commentarijs in totum Apostolum. Extat eius liber de Sacramentis, & alius etiam de Fide, ac tomus vnus de Sacerdotio, duo verò de Spiritu Sancto,

tomus

ܘܢܦܫܐ ܕܒܝܬܗ . ܡܐܡܪܐ
ܕܠܡܕܝܢܐ ܐܠܗܝܬܐ . ܡܐܡܪܐ
ܕܠܡܕܝܢܐ ܡܢ ܐܝܟܢܐ ܕܥܒܕܐ
ܥܠܡܐ ܫܡܝܐ . ܡܐܡܪܐ ܕܠܡܕܝܢܐ
ܡܢ ܡܠܟܘܬܐ . ܡܝܐ ܕܟܝܢܐ ܕܡܬܐ .
ܡܝܐ ܕܡܠܟܘܬܐ ܐܝܟܢܐ . ܡܢ
ܕܒܝܬܗ ܕܡܫܝܚܐ . ܡܫܝܚ ܕܟܝܢܐ
ܕܠܟܝܢ ܕܠܡܕܝܢܐ ܕܐܠܗܝܬܐ . ܡܝܐ
ܕܟܝܢ ܕܡܫܝܚ . ܡܢ ܕܡܫܝܚ
ܡܫܝܚܐ . ܡܫܝܚ ܕܡܢ ܕܡܫܝܚ
ܕܐܝܬܘܗܝ ܕܡܫܝܚ ܕܐܝܬ . ܡܝܐ
ܕܠܐ ܡܢܝ ܡܫܝܚܐ ܡܢ ܕܡ ܡܫܝܚ
ܕܡܫܝܚܐ

ܡܫܝܚܐ ܡܫܝܚ ܕܐܝܬ
ܠܗ ܠܐ ܡܠܟܘܬ ܕܡܠܟ
ܡܠܟܐ ܡܠܟ ܡܠܟܘܬ ܡܠܟ .
ܕܐܝܬ ܕܠܗ ܡܠܟܘܬܐ . ܡܝܐ
ܕܐܝܬ

tomus vnus de Incarnatione, duo aduersùs Eunomium, ac duo alij aduersùs eos, qui asserunt, peccatum situm esse in natura, duo aduersùs Magiam, vnus ad Monachos, vnus de obscura locutione, vnus de perfectione regiminis. Composuit præterea tomos quinque contra Allegoricos, & vnum pro Basilio, alium de assumente, & assumpto, item librum Margaritarum, qui eius continet Epistolas, demum Tractatum de Latione Legis, quo finem suis Elucubrationibus imposuit.

Nestorius composuit plures libros, qui autem remanserunt ex illis, sunt isti: Liber Tragœdiæ, liber

Hera-

ܘܡܘܕܝܢܐ ܕܐܠܗܐ ܒܟܠܗ
ܡܕܝܢܬܐ ܗܠܝܢ ܕܥܒܕܘ ܥܡܗ
ܒܫܠܡܐ ܕܡܫܝܚܐ ܕܐܬܬܝܠܕ ܡܢ ܡܪܝܡ
ܐܡܗ ܡܢ ܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ ܕܡܢ ܫܡܝܐ
ܘܐܠܗܐ ܗܘ ܕܒܪܗ ܕܝܠܝܗ ܐܦ
ܡܕܡܬܢܐ

ܐܝܟܢܐ ܕܐܝܬ ܒܗ ܒܐܝܕܝܗ
ܡܕܡܐ ܕܥܒܕ ܥܡܗ ܠܡܪܝܡ
ܒܟܠ ܕܫܠܝܛ ܥܠ ܟܠܗ ܐܪܥܐ ܡܢ
ܥܒܕܐ ܕܡܫܝܚܐ ܘܡܬܡܫܚ ܘܡܬܩܪܒ
ܠܡܠܟܘܬܗ ܘܡܬܡܠܝ ܐܢܘܢ ܡܠܟܐ
ܕܠܐ ܢܗܘܐ ܠܗ ܣܘܦܐ

ܐܡܪ ܡܪܝ ܕܗܠܝܢ
ܕܡܫܝܚܐ ܕܐܬܬܝܠܕ ܡܢ ܡܪܝܡ
ܕܢ ܐܝܟ ܐܢܐ ܡܫܠܡ ܘܡܩܪܒ
ܕܗܠܝܢ ܗܘ ܡܠܟܐ
ܕܫܠܝܛ ܥܠ ܟܠ ܐܪܥܐ.
ܡܠܟܘܬܗ ܘܡܠܟܘܬܐ ܕܥܠܡܐ
ܗܢܘ

Heraclidis, & Epiſtola ad Coſmam, qui tranſlati ſunt tempore Pauli. Eius prolixa Liturgia, quam traduxerunt Thomas, & Maraba, & liber vnus Epiſtolarum, item ille alter variarum interpretationum, ac ſermonum.

Theodolus diſcipulus Theodori Commentatoris confecit Commentarium in Iſaiam Prophetam duobus tomis, congeſſit item tractatum de proprietatibus Pſalmorum Dauidis regis, & quo modo, quaue occaſione oportet ſingulos recitari.

Aquilinus confecit Commentarium in Matthæum, & Ioannem filium Zebedæi iuxta traditionem Antiquorum.

Baſilius compoſuit interpretationes, ac varia documenta.

ܗܘܝܢ ܡܠܬܐ ܕܐܠܗܐ ܕܗܘܐ
ܘܡܬܩܪܐ . ܡܪܝܡܬܐ
ܐܢܬܝܬܗ ܘܢܦܠܬ ܒܥܪܣܐ
ܕܐܠܗܘܬܐ ܠܐ ܢܗܘܐ ܕܗܘ
ܒܪܗ ܕܡܪܝ . ܡܢܐ ܕܒܥܐ ܡܕܡ ܕܢܗܘܐ
ܠܝ ܠܝ

ܕܐܠܗܐ ܕܐܒܐ ܗܘ ܐܝܟ ܡܕܡ ܕܠܐ
ܡܬܩܝܡ ܩܕܡܝ . ܐܠܗ ܕܐܠܗ ܕܐܠܗ
ܕܒܪܗ ܕܐܠܗ ܡܬܚܙܝ ܡܢ
ܡܪܝܡ

ܐܝܟ ܕܢܦܠ ܒܥܢܝܢ ܒܥܪ ܕܐܠܗ
ܒܪܗ ܕܐܠܗ . ܡܢ ܒܪܝܡ ܠܐ
ܐܝܟ ܕܢܗܘܐ ܡܢ ܐܠܗ ܕܐܠܗ .
ܡܪܝܡ ܒܪܝܡ ܠܐ .
ܐܠܗܘܬܐ ܕܡܫܝܚܐ . ܡܢܘ
ܚܙܝ ܒܪܝ ܐܬܘ ܡܪ
ܕܐܠܗ ܩܕܡ ܕܟܠ ܥܠܡ . ܡܢܘ ܢܬܐ
ܒܢܘܢ

Cyrus Ionius edidit Tractatum de distinctione Numinum, nec non sermones, & quæstiones.

Irenæus Tyrius composuit Ecclesiasticarum Historiarum libros quinque de eiectione Nestorij, nec non de omnibus ijs, quæ in illis regionibus gesta sunt.

Philothæus commentatus est Ezechielem duobus tomis; extat eiusdem liber, qui nuncupatur, *Sanans ex sua intelligentia*.

Theodoretus Cyri composuit librum Philothæi, & illum, qui est contra Originem, & alium etiam de Politia, & Commentarium in Danielem, & exactissimam Ecclesiasticam Historiam, Apologiam pro patribus nostris duobus tomis, Resolutio-

ܘܡܢܠ. ܡܢܘ ܕܡܫܝܚܐ ܡܫܚܬܐ.
ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܠܗ ܐܠܗܘܬܐ ܘܫܘܠܛܢܐ
ܫܠܝܛܐ ܥܠ ܟܠܗ

ܗܘܐ ܡܫܝܚܐ ܕܐܠܗܐ ܚܝܐ ܕܥܠܡܐ
ܕܐܬܐ ܠܡܫܪܝܐ ܕܥܡܡܐ. ܕܐܝܬ ܠܗ
ܫܘܠܛܢܐ ܕܠܥܠܡ ܥܠܡܝܢ. ܕܠܐ ܢܫܬܠܛ
ܥܠܝܗ ܫܘܠܛܢܐ

ܡܠܟܘܬܐ ܕܠܥܠܡ ܥܠܡܝܢ ܗܘ ܡܠܟܘܬܐ
ܕܡܫܝܚܐ ܕܐܬܐ ܠܡܫܪܝܐ ܕܥܡܡܐ
ܕܐܝܬ ܠܗ ܫܘܠܛܢܐ ܕܠܥܠܡ ܥܠܡܝܢ
ܕܠܐ ܢܫܬܠܛ ܥܠܝܗ ܫܘܠܛܢܐ

ܕܡܫܝܚܐ ܕܐܬܐ ܠܡܫܪܝܐ ܕܥܡܡܐ
ܕܡܫܝܚܐ ܕܐܠܗܐ ܚܝܐ. ܕܐܝܬ ܠܗ
ܫܘܠܛܢܐ ܕܠܥܠܡ ܥܠܡܝܢ. ܕܠܐ ܢܫܬܠܛ
ܥܠܝܗ ܫܘܠܛܢܐ

ܕܡܫܝܚܐ ܕܐܠܗܐ ܚܝܐ ܕܥܠܡܐ
ܕܠܐ ܡܫܬܚܠܦ ܠܥܠܡ. ܕܐܝܬ ܠܗ
ܫܘܠܛܢܐ

ܕܠܥܠܡ ܥܠܡܝܢ

nes capitum Cyrilli, Tractatum contra Philosophos, pluresque Epistolas multis refertas eruditionibus.

Socrates Ecclesiasticam Historiam duobus tomis composuit; nec non Historiam Constantini, & Iouiniani Imperatorum.

Titus instituit disputationem aduersùs stultum illum Manichæum.

Arniastathæus aliam similem edidit disputationem.

Theophilus Persa scripsit contra Dositheum, aliumque composuit librum, quo soluit capita Cyrilli.

Eutherius edidit disputationes aduersùs Theopaschitas, nec non ser-

ܡܢܘܬܐ ܕܐܠܗܘܬܐ. ܘܡܢܗ
ܐܬܝܠܕ
ܐܦܠܓܘܬܗ ܗܘܐ ܕܐܠܗܐ ܠܐ
ܒܫܠ ܐܠܗܘܬܐ. ܘܐܠܗ ܕܗ ܕܒܪܢܫ
ܘܢܫܡܗ ܒܪܝܬ ܕܢܫܡܗ ܕܒܪܢܫ
ܠܐ ܕܐܠܗ
ܐܠܗܘܬܐ ܕܐܠܗ ܠܐ ܡܢܗܝܡ
ܗܘܐ. ܕܐܠܗ ܕܐܠܗ ܕܐܠܗ.
ܐܠܗܐ ܕܐܠܗ ܕܐܠܗ. ܕܐܠܗ
ܐܠܗ. ܘܐܠܗ
ܐܠܗ ܡܫܬܡܫ ܗܘܐ ܕܐܠܗ
ܕܐܠܗ ܠܐ ܡܬܬܝܠ. ܐܦ ܐܠܗܐ
ܕܐܠܗ. ܘܐܠܗ ܕܐܠܗ ܕܐܠܗ ܕܐܠܗ
ܐܠܗ ܡܢܗ ܐܠܗ ܠܐ ܕܐܠ
ܐܠܗ ܕܐܠ ܕܐܠ.

ܘ ܡܢܗ ܐܠܗ ܕܐܠ.
ܡܫܝܚ ܕܐܠ
ܐܠ ܡܢ

mones, variasque interpretationes, ac Comentarium in Euangelium.

Epiphanius composuit librum de ortu Diuino, nec non de distinctione Hæresum ab initio vsque ad sua tempora.

Zanobius scripsit contra Marcionem, & Pamphilium, item Epistolam Isidori, Lucij, Abrahami, & Iobi.

Eusebius Hemsensis composuit librum aduersùs Iudæos, quæstiones Legis veteris, & orationem de D. Stephano.

Abbas Macarius scripsit de regimine tomos tres.

Marcus composuit librum de Arcanis.

Ioannes de Proscriptionibus.

ܐܝܟܢܐ ܕܥܠ ܡܠܟܐ ܕܢܦܠ
ܠܗ ܠܡܕܡ ܡܠܟܐ.
ܐܡܪܘܢ ܕܥܠ ܡܠܟܐ
ܕܡܬܢܝܢ ܠܡܢܐ ܕܡܠܟܐ
ܕܡܬܩܪܒ ܠܗ ܠܡܕܡ ܡܠܟܐ
ܘܡܠܟܐ. ܘܗܘ ܠܗ ܘܡܬܩܪܒ ܠܗ
ܠܡܕܡ ܕܡܢ ܡܠܟܐ ܕܡܬܩܪܒ
ܠܡܠܟܐ ܕܡܢ ܡܠܟܐ
ܕܡܬܩܪܒ ܠܗ ܠܡܕܡ ܡܠܟܐ
ܕܡܬܩܪܒ ܠܗ ܠܡܕܡ ܡܠܟܐ
ܘܡܠܟܐ. ܘܡܠܟܐ ܕܡܬܩܪܒ
ܠܗ ܠܡܕܡ

Euagrius tres composuit tomos.

Abbas Isaias vnum librum.

Ammonius plures Epistolas.

Alter Macarius Sermones varios.

Sixtus confecit librum variorum sermonum, item illum de Amantibus Deum.

Nilus Monachus composuit duos tomos admirabiles.

Palladius, & Hieronymus conscripserunt librum Paradisi, & Colloquium seniorum cum Regibus contentum tribus tomis.

Ioannes Apameensis tres composuit tomos, nec non Epistolas de regimine spirituali, de passionibus, seu affectionibus, ac de perfectione.

Iacobus discipulus confecit Cōmētarium in Matthæum, in Apostolum,

ܐܝ ܕܐܡܪܬܐ ܕܡܪܝ ܡܠܟܐ
ܕܩܝܡܬܐ

ܡܪܝܡܐ ܕܡܪܝ ܕܫܡܝܐ
ܕܐܬܝܬܐ ܡܩܒܠܐ ܒܥܢܝܢ ܚܕܝܢ
ܠܡܫܬܐ ܕܐܬܝܬܐ ܫܘܬܐ .

ܠܡܪܝܡ ܕܢܪܚܡ ܐܢ
ܠܝܬܐ : ܡܠܝܢ ܐܢ
ܡܫܬܘܠܝܢ ܒܪ ܠܝܬܐ . ܡܕܡܢܬܐ
ܕܠܐ ܡܝܡܪ ܡܝܡܪ

ܡܢ ܐܝܢܐ ܕܠܝܬܐ
ܕܒܝܬ ܠܗ ܩܠ ܕܡܝܬܐ .
ܕܢܬܡܠܝ ܡܢ ܐܝܡܬܐ ܕܠܝܬܐ
ܕܡܬܬܠܐ ܕܢܢ ܡܘܕܐ
ܕܐܢܬܘܢ ܠܗ ܠܡܢܢ ܕܢܢ
ܕܡܝܬܐ . ܡܬܝܒ ܠܗ
ܕܡܪܝ ܐܡܝܢܐ ܕܒܐ ܠܡܢ
ܕܢܡܪ ܠܗ ܕܐ ܕܐܝܟ ܠܗ
ܕܫܘܬܐ

lum, & in Ieremiam compendioso sermone.

Nunc autem recensitis Patrum Græcorum compositionibus, recensere aggrediamur compositiones Patrum Syrorum.

Simeonis Barsabohe plures extant Epistolæ; item & D. Acac.

Miles etiam Epistolas, & Orationes composuit diuersi generis.

Iabahui conscripsit Epistolas ad Papam Orientis, cuius tempore scripta est Epistola Occidentalium, qua Patriarchalem dignitatem concesserunt huic Sedi orientali, & per Agapetum Hilamitam missa est cum honore.

Ephrem magnus, qui propheta Syrorum cognominatus est,

edidit

ܒܗܘܬܐ ܗܠܝܢ ܕܡܫܝܚܐ
ܒܫܘܬܐ ܕܥܠܡܐ. ܘܒܕܘܟܬܐ.
ܘܒܚܘܠܐ. ܘܒܡܫܝܚܘܬܐ ܕܥܠܡܐ.
ܐܝ ܒܚܕܐ ܕܠܐ. ܘܒܫܘܬܐ ܕܡܬܩܠܐ.
ܘܒܕܘܟܬܐ. ܐܝܟ ܕܐܡܪ. ܐܝ ܕܐܦܝܣ.
ܘܐܝܟ ܕܐܡܪ. ܕܒܫܡܝܐ. ܘܒܕܡܝܐ
ܠܥܠܡ. ܐܡܝܢ ܟܕ ܡܫܬܡܥ ܐܝܬܝܐ
ܕܠܐ ܡܫܝܚܐ ܕܥܠܡ. ܐܡܝܢ
ܟܕ ܡܬܩܪܒܝܢ ܒܫܘܬܐ. ܘܡܢܗܝ
ܟܕ ܡܬܩܪܒ ܡܫܝܚܐ. ܡܬܠ ܕܟܬܝܒ
ܒܟܬܒܐ. ܡܫܬܡܥ ܕܠܐ ܐܝܟ ܟܕ.
ܘܢܗܘܐ ܒܟܠ ܡܕܝܢܬܐ. ܡܢܢ
ܟܠ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܝܚܐ. ܡܢܢ
ܟܠ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܝܚܐ. ܡܢܢ
ܟܠ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܝܚܐ. ܡܢܢ
ܕܡܫܝܚܐ ܕܡܫܝܚܐ

ܠܡܢܗ ܕܟܬܒ
ܡܫܝܚܐ ܕܥܠܡܐ. ܘܒܕܘܟܬܐ.

ܘܒܚܘܠܐ

edidit Commentarios in libros Geneſeos, Exodi, Sacerdotum, ſeu Leuitici, Ioſue filij Nun, Iudicum, Samuelis, libros Regum, Dauidis, Iſaiæ, duodecim, & Ieremiæ, Ezechielis, & beati Danielis. Extant etiam eius libri, & Epiſtolæ de fide Eccleſiæ, atque eiuſdem Orationes metricæ, adhortationes, Cantica, Officia defunctorum omnia, Appoſitiones Alphabeti, Diſputationes cum Iudæis, nec non aduerſùs Manichęum, Bardaiſanem, Marcionem, & Hophitas, demum Diſſolutio impietatis Iuliani.

Narſi confecit Commentarios Geneſeos Exodi, Leuitici, Numerorum

ܘܒܬܘܠܐ. ܘܒܡܕܝܢܬܐ. ܘܒܟܢܘܡܐ. ܘܡܫܬܟ
ܢܝܢܘܐ. ܐܠܗܐ ܐܠܗܐ. ܘܐܚܕܐ ܕܐܝܬ ܠܗ
ܡܠܟܘܬܐ. ܘܡܫܬܡܫܬܐ. ܘܒܟܠܗ
ܘܒܟܠܗ. ܡܐܢܬܗ ܕܢܩܡ
ܡܐܡܪܬܐ ܐܝܟ ܡܐ ܘܐܡܪ
ܟܡܢܢܐ. ܐܠܐ ܐܝܟ ܕܗܘ ܡܢܘ
ܡܘܕܥܐ. ܘܡܢܗ ܐܬܐ. ܡܕܥܐ.
ܡܕܡܐ ܕܡܪ ܐܘܡܬܐ. ܡܐܬܟܝܠܐ.
ܡܕܡܐ. ܡܕܡܐ. ܡܕܡܐ. ܡܕܡܐ
ܗܘ ܒܠܐ ܡܕܡܢܐ ܘܡܕܡ

ܕܡܪܝܡ ܐܝܟ ܡܪ ܡܕܡܐ. ܐܦ
ܐܘܡܬܐ. ܡܕܡܬܐ. ܐܠܐ ܐܝܟ ܕܗܘ
ܡܘܕܥܐ. ܡܕܡܐ. ܡܕܡܐ. ܡܕܡܐ.
ܐܠܐ

ܐܡܪ ܒܡܐܡܪ ܕܡ ܕܡ
ܡܕܡ ܘܡܕܡܕܡܐ ܒܡܕ
ܕܡܪ. ܘܒܡܕ. ܘܒܡܕ
ܡܕܡ

merorum, Iosue filij Nun, libri Iudicum, Ecclesiastis, Isaiæ, duodecim, Ieremiæ, Ezechielis, ac in prophetiam Danielis; ad hæc duodecim tomos orationum, quæ sunt trecentæ sexaginta numero. Extant præterea eiusdem Liturgia de Sacrificio Missæ, expositiones Sacramentorum, Rituale baptismi, Epistolæ consolatoriæ, glossæ variæ, hymni, conciones, adhortationes, demum liber aduersùs turpitudinem morum.

Barsoma varias edidit consolatorias Epistolas, glossas, & disputationes, insuper Liturgiam, Orationes, adhortationes, ac epistolas varias.

Abrahamus Bethraban confecit volumen Commentariorum in Iosue filij Nun, Iudicum, volu-

ܡܠܟܬܐ . ܡܢܗܢܐ . ܘܐܝܟܢܐ
ܕܟܘܠܗ ܥܠܡܐ . ܘܐܦܢܝܢ .
ܘܒܪܝܡܝܢ . ܡܢܢ ܕܥܠܡ . ܐܝ
ܠܟܠܗ ܘܡܬܠܐ ܕܟܠ ܡܕܡ ܕܥܒܕ
ܡܫܬܡܥ

ܡܫܝܚ ܐܠܗ ܒܪܝܟ ܐܢܬ .
ܕܗܠܐ ܘܡܫܠܡܢܐ ܘܡܫܠܡܢ .
ܘܒܫܘܒܚܐ ܕܥܠܡ . ܘܡܫܒܚܢ . ܘܐܡܝܢ
ܒܥܠ . ܘܐܦܝܠ . ܘܒܪܝܡܝܢ .
ܘܒܩܕܠ . ܠܟܠ ܡܠܟܘܬ ܕܥܠܡ . ܘܠܥܠܡ
ܘܠܥܠܡܝܐ . ܘܠܟ ܡܫܬܡܥ .
ܐܠܗ ܠܟ ܡܪܝܡܬܐ ܘܬܫܒܚܬܐ .
ܡܫܬܡܥ ܘܠܐ ܡܫܬܡܥ ܘܡܫܒܚ .
ܠܐ ܡܫܒܚ ܘܡܪܝܡ .
ܡܫܬܡܥ ܘܠܐ ܡܫܬܡܥ . ܐܠܗ
ܠܟ ܡܫܒܚ ܘܬܫܒܚܬܐ ܘܡܫܒܚ
ܐܝ ܒܫܒܚ . ܡܫܒܚܬܐ ܠܟ ܡ
ܡܪܝܡ

lumen Regum, Ecclesiastici, & Isaiæ duobus tomis; necnon duodecim, Danielis, Cantici Canticorum, ac de causa iudiciorum per determinata capita.

Ioannes item Bethraban composuit Commentarios in libros Exodi, Leuitici, Numerorum, Iobi, Ieremiæ, Ezechielis, & Prouerbiorum, nec non aduersùs Magos, contra Iudæorum criminationes, item aduersùs Hæreticos. Extant etiam eius Orationes de ratione precum, & oratio de morte Cosroæ, ac de peste, quæ contigit Nisibæ, insuper consolatoriæ Epistolæ cuiusq; ordinis. Extat quoque eius liber quęstionum in Vetus, & Nouum Testamentum, præterea hymni,

ܡܝܩܪܐ . ܘܟܕ ܩܠܠ ܡܬܩܢܝܢܐ
ܡܢܗܘܢ ܐܝܟܢܐ ܕܡܫܬܡܥ
ܠܗܘܢ ܡܕܡܢܐ . ܐܦܠܐ ܕܐܝܟ
ܕܡܬܩܘܡܐ . ܡܬܩܢܝܢܐ . ܡܬܠ ܕܡܬܩܘ .
ܟܝ ܡܕܝ ܐܝ ܡܬܩܢܝܢ ܕܐܝܟ
ܡܐ ܐܝܟ ܡܬܩܢܝܢ . ܐܝܟ
ܕܟܝ ܐܝܟ ܕܝܢ ܡܬܩܢܝܢ
ܡܝܡܪܐ

ܡܢܝ ܐܝ ܕܐ ܕܝ ܐܝܟ ܐܝ ܕܝ
ܕܟܝ ܕܝܢ ܕܝܡܪܐ ܡܢ ܕܝ
ܕܡܬܐ ܕܝ ܡܬܩܢ . ܐܝ
ܕܝ ܡܬܩܢܝܢ ܕܝܢ .
ܡܬܩܢ . ܡܬܠ . ܡܬܩ
ܐܝ ܕܝ . ܐܝ ܕܝ ܡܬ
ܕܝ . ܐܝ ܕܝ ܡܬ . ܐ
ܕ ܕ ܕ . ܐ ܕ ܕ
ܕ ܕ ܕ . ܐ ܕ ܕ
ܕ ܕ ܕ . ܐ ܕ ܕ
ܕ ܕ ܕ . ܐ ܕ ܕ

ܕ ܕ

disputationes, ac demum Tractatus de componendis carminibus, & hymnis.

Maruta Episcopus Mipharechet, & Medicus peritissimus, edidit librum de Martyrijs, nec non hymnos, & Encomia Martyrum. Idem transtulit Canones Patrum trecentorum octodecim, & conscripsit totam Historiam illius sanctæ Synodi.

Maraba magnus interpretatus est, & exposuit totum Vetus Testamentum ex idiomate Græco, in idioma hoc Syriacum. Ipsius etiam sunt Commentarij in libros Genesis, Psalmorum, Prouerbiorum, duas ad Corinthios, & tres, quæ sequuntur, nec non Epistolam ad Hebræos. Extant etiam eiusdem variæ Orationes, Interpretationes, & Canones in totum

ܘܡܝ . ܘܠܝܬܐ ܗܘܝܬܘܗܝ ܘܠܐ
ܡܕܝ ܡܬܚܝ ܚܝܐ . ܐܝܬܝܬܐ
ܡܝܬܝܬܐ . ܕܡܬܗܐ ܚܝܐܬܐ
ܡܕܝܢܬܐ ܕܐܠܗܐ ܕܐܝܬ ܠܗ ܡܠܟܘܬܐ
ܕܡܬܚܕܐ ܥܡ ܡܠܟ

Dauidem; necnon eius Epiſtolæ Synodicæ de ordinandis rebus Eccleſiæ, item Canones de regimine, & Conſtitutiones Eccleſiaſticæ.

Hanana Hadiaboia hos compoſuit receptos libros; Commentarios in Dauidem, Geneſim, Iobum, Prouerbia, Eccleſiaſten, Canticum Canticorum, & duodecim Prophetas ſimul; Commentarios in Marcum, ac Epiſtolas Pauli Apoſtoli, expoſitionem in Symbolum fidei, & Sacramentorum, item varias quæſtiones, nec non de cauſa ſolemnitatis Oſannarum, & de cauſa ſextæ feriæ aureæ, de Litanijs, de inuentione (nempe Crucis) ac orationem de ſolemnitate Oſannarum. Plures adhuc edidit libros, ſed neglecti ſunt cauſa commentatoris.

ܐܘܢܓܠܝܘܢ ܕܡܪܝܐ ܡܫܝܚܐ
ܕܐܬܝܗܒ ܠܢ ܡܢ ܡܪܝܐ ܕܫܘܠܛܢܐ
ܕܫܡܝܐ ܘܕܐܪܥܐ ܕܢܬܠ ܠܢ
ܫܘܠܛܢܐ ܕܥܠ ܟܠ ܒܪܝܬܐ

ܡܪܝ ܕܥܡܕ ܠܬܠܡܝܕܘܗܝ ܕܥܡ
ܡܠܟܐ ܕܫܡܝܐ ܕܢܬܠ ܠܗܘܢ ܫܘܠܛܢܐ
ܕܥܠ ܟܠ ܒܪܝܬܐ . ܘܡܬܠܡܕܝܢ
ܘܐܬܝܢ

ܒܗܝܡܢܘܬܐ ܡܪܝ ܐܝܟ ܡܢ ܕܐܝܬ
ܠܗ ܫܘܠܛܢܐ ܕܥܠ ܟܠ ܒܪܝܬܐ . ܐܝܟ
ܕܥܡ ܡܢ ܕܠܝܬ ܠܗ . ܘܠܝܬ ܠܗ ܕܥܡ
ܡܢ

ܐܠܗܝܘܬܐ ܐܝܟ ܕܡܢ ܕܐܝ
ܡܢ ܕܥܡ ܕܠܝܬ ܠܗ ܕܥܡ ܕܢܬ .
ܕܐܝ ܕܡܬܠܡܕܝܢ ܕܡܪܝ . ܐ
ܡܢ ܕܥܡ

ܐܠܗܐ ܕܫܡܝܐ ܕܢܬ ܠܗ ܫܘܠܛܢܐ
ܕܥܠ

Aphrahet ſapiens Perſarum compoſuit duos tomos, nec non orationes de literis Alphabeti.

Hibas, Cumi, & Pharuba ex Græco idiomate in Syriacum tranſtulerunt libros Commentatoris, atque Ariſtotelis ſcripta.

Ad hæc edidit Hibas interpres Commentarium in Prouerbia, nec non interpretationes, colloquia, & diſputationes contra Hæreticos.

Diſcipuli quoque Marabæ compoſuerunt libros, quos commemorabimus; librum Commentariorum in Danielem, nec non colloquia.

Thomas Edeſſenus ſcripſit de

ܘܡܫܒܚ ܘܡܫܒܚܝܢ ܠܗ ܒܫܡܝܐ ܕܫܡܝܐ
ܩܠܗ ܡܢ ܗܢܐ ܕܗܘܐ ܠܥܠܡ ܘܥܠܡܝ ܥܠܡܝܐ
ܕܐܬܬܝܐ ܕܢܗܘܐ ܒܫܡܗ ܕܡܪܝܐ ܕܥܠܡܐ
ܗܢܝܢ ܡܫܝܚܐ ܕܢܗܘܐ ܠܗ ܫܘܠܛܢܐ
ܕܥܠܡܐ ܘܫܘܠܛܢܗ ܕܡܠܟܘܬܐ
ܕܡܫܝܚܐ ܒܪ ܡܪܝܡ ܐܝܟ
ܕܐܡܪ ܠܗ ܐܒܘܗ ܕܒܪܝܐ. ܘܢܬܠ ܒܝܡܝܢܗ
ܕܡܪܝ ܥܠܡ ܥܠܡܝܢ ܕܢܬܠ ܠܟ ܫܘܠܛܢܐ
ܕܥܠܡ ܘܥܠܡ ܥܠܡܝܢ ܕܢܬܠ ܠܟ ܫܘܠܛܢܐ
ܕܡܠܟܘܬܐ

causa Natiuitatis, & Epiphaniæ, Epistolam de componendis hymnis, solutionem Astrologiæ, prolixas consolatorias literas disputationis aduersùs Hęreses.

Sergius Rashinius composuit Commentarios in Dialecticam.

Paulus Nisibensis scripsit commentarios in sacram Scripturam, disputationem aduersùs Cęsarem, & Epistolas varij generis.

Babai magnus composuit, & confecit triginta tres libros, ex quibus vnus est de causa Osannarum, liber de vnione, expositio libri Centenariorum, ac libri Abbatis Marci, nec non Historia Diodoritarum, causa solemnitatis Crucis, item liber in quo ordine narrat triumphos circulares

Domi-

ܘܡܢܗܝ ܡܢܫܚܪ ܘܡܫܡܫܝ. ܡܚܕܐ
ܕܚܛܝܐ ܘܡܚܛܝܐ. ܐܝܟ ܗܘ ܕܠܐ
ܡܬܡܐ. ܐܝܟܢܐ ܕܡܫܬܡܫ ܡܪܝܐ.
ܡܬܩܪܐ ܕܠܐ ܕܡܬܡܐ. ܡܘܡܐ
ܕܐܠܗܐ ܕܐܝܠ. ܗܘ ܐܝܟ ܡܠܟܐ
ܕܡܠܟܐ. ܗܘ ܕܠܐ ܡܠܟ ܡܫܬܡܫ
ܠܐ ܐܝܬܘܗܝ ܕܡܫܬܡܫ. ܠܐ
ܡܚܝܠܐ ܡܢܝܐ

ܕܡܫܬܡܫ ܕܒܫ ܕܢܘܗܝ
ܕܡܬܚܝ. ܡܢܘ ܠܐܝ ܐܝܬܝ.
ܡܢܘ ܡܠܟܐ ܕܠܐ ܕܡܬ. ܡܢܐ ܡܢ
ܕܡܬ ܡܠܟܐ. ܡܢܐ ܡܬܝ ܡܬܝ
ܕܡܬܩܝܡ. ܐܝܟ ܕܝܢ ܡܬܝ. ܡܬܝܐ
ܗܘ ܠܐ ܡܠܟܐ ܕܡܬ ܕܢܘ

ܡܫܬܡܫ ܡܪܝ ܗܘ ܐܝ ܡܠܟ
ܡܠܟ ܡܫܝܚ. ܕܡܫܬܡܫ ܡܫܝܚ
ܡܬܩܪܐ. ܐܝܟ ܗܘ ܕܠܐ ܡܠܟ
ܕܡܬ ܕܠܐ ܡܠܟ

ܕܡܬ

Dominę Marię, & Ioannis, ac reliquarum solemnitatum, & commemorationum. Extat etiam (eius liber) ad Tyrones, Epistolę ad Iosephum videntem, Canones de Monachis, Expositio in omnes figuratas Scripturę elocutiones. Composuit quoque librum de causis, ac alium de Matthęo Mescianiono, de Abrahamo Nisibensi, ac de Gabriele Cataria.

Dodiesu explicauit Paradisum Occidentalium, dilucidauit Abbatem Isaiam; composuit quoque libros de regimine, seu moribus, & orationes de consecratione cellę, sermones lamentabiles oratione ligata, necnon Epistolas edidit, & quęstiones de silentio, & regimine Spiritus.

Ioseph Videns conscripsit mille nongentos libros, ex quibus sunt

(liber)

ܒܝܕܝܗ ܕܐܠܗܐ ܕܗܘ ܥܡܗ ܒܬܪܥܐ ܕܫܡܝܐ
ܕܫܡܝܐ. ܐܠܐ ܒܬܪܥܐ ܐܠܐ ܡܬܪܘܝܐ.
ܘܗܘܐ ܗܕܐ ܒܐܠܦܐ. ܘܗܕܐ
ܒܐܚܬܐ ܕܦܢܝܗ ܘܡܒܬܫܐ
ܐܬܝܐ ܥܠܝܗ ܡܢ ܗܕܐ.
ܘܡܟܒܫ ܗܘ ܐܠܗܘܬܗ.
ܘܗܘܐ ܫܪܐ ܘܡܪܡܡܐ.
ܡܠܐ ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܐܚܬܐ. ܘܗܘ
ܕܥܐ ܕܒܚܐ. ܟܡܐ ܗܘ
ܕܡܕܡܗܘ. ܐܠܐ ܗܘ ܗܘ ܗܘ
ܕܡܪܐ ܕܒܐ ܡܢ ܫܡܝܐ.
ܐܝܬܐ ܕܠܐ ܘܐܚܪܢܐ ܐܠܗܐ
ܕܡܫܝܚܐ

ܡܫܝܚܐ ܕܒܚܐ ܐܝܟ
ܕܐܬܐ ܐܦ ܗܘ ܐܠܗܐ. ܟܡܐ
ܐܝܬܐ ܡܬܒܚܐ ܕܠܐ ܐܝܬ
ܕܒܢܝܢܐ

ܐܡܝܢ

(liber) de prestantia Ieiuniorum, de Theoria, & modo liber Thesaurarij, in quo soluuntur quæstiones abditæ, (liber) de accidentibus, & defectionibus, expositio libri Mercatoris, liber Enarrationum Paradisi Orientalium in duos tributus tomos, vnus liber Miscellaneorum de Ecclesiastica Historia, expositione visionis Ezechielis, de causis gloriosarum festiuitatum, Explicatione capitum scientiæ cum expositione Dionysij. Extat præterea eius expositio in visionem D. Gregorij, nec non Epistolæ de sublimi regimine Monachatus.

Ioannes Dalita duos edidit libros, ac deuotas Epistolas de via religiosa.

Isaac

ܐܡܝܢ ܘܒܝܕܗ ܐܚܕ ܩܛܝܪܐ ܕܝ
ܗܘ ܠܐ ܡܬܚܙܐ ܘܦܫܝܛ. ܠܐ ܐܝܟ
ܐܢܬܬܐ. ܘܡܬܬܐ. ܘܡܬܬܢܝܢ ܠܗ.

ܡܬܡܚܘܢ ܕܝܠܗ ܕܟܠ ܚܕ
ܡܬܚܕܝܢ ܠܗ ܘܡܬܝܡܪ. ܠܝܬ ܠܗ.
ܠܡܬܚܡܐ. ܘܡܬܡܬܐ ܘܠܐ ܡܬܚܡ
ܡܬܚܡ.

ܡܬܡܚܘܢ ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܠܗ ܡܢ
ܗܘ ܐܚܕ ܡܬܚܕ ܠܗ ܡܬܚܕ.
ܠܡܬܚܕ ܐܝ ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܠܗ
ܗܘ ܠܗ ܚܕ ܡܬܚܕ ܠܗ. ܡܬܚܕ ܠ
ܡܬܚܕ ܠܗ ܡܬܚܕ. ܠܝܬ ܠܗ.
ܡܬܚܕ ܠܗ ܡܬܚܕ. ܠܐ ܐܝܟ ܡܬܚܕ.
ܡܬܚܕ ܠܗ ܡܬܚܕ. ܠܝܬ ܠܗ.
ܡܬܚܕ ܠܗ ܡܬܚܕ ܠܗ ܡܬܚܕ

ܡܬܚܕ ܠܗ ܡܬܚܕ ܠܗ ܡܬܚܕ
ܡܬܚܕ ܠܗ ܡܬܚܕ ܠܗ ܡܬܚܕ ܠ
ܡܬܚܕ ܠܗ ܡܬܚܕ ܠܗ ܡܬܚܕ ܠ
ܡܬܚܕ ܠܗ ܡܬܚܕ ܠ ܡܬܚܕ ܠ
ܡܬܚܕ ܠ

Isaac Niniuita septem composuit tomos de regimine Spiritus, de Diuinis mysterijs, de Iudicijs, & politia.

Iesuiab Gadlita confecit Commentarios in Dauidem, nec non Epistolas, Narrationes, & Orationes de rebus varijs.

Iesuiab Arzunita scripsit contra Eunomium, nec non Disputationem instituit contra Episcopum quendam Hæreticum, & quæstiones viginti duas de Sacramentis Ecclesiæ, Apologiam, Epistolas, & Canones Synodales.

Cyprianus Nisibensis exposuit Theologiam Gregorij Magni, scripsit pręterea de Ordinibus

ma-

ܕܡܫܝܚܐ.

ܡܫܝܚܐ ܕܐܝܟ ܡܕܡܐ ܕܐܠܗܐ
ܕܡܬܚܙܐ ܒܦܓܪܐ ܕܒܪܢܫܐ. ܡܛܠ
ܕܢܫܬܡܥܘܢ ܠܗ ܐܢܫܐ ܟܠܗܘܢ.
ܕܠܐ ܢܬܚܙܐ ܒܫܘܠܛܢܐ ܕܡܠܟܘܬܐ
ܕܫܡܝܐ ܐܠܐ ܒܡܫܝܚܘܬܐ. ܡܛܠ
ܕܗܢܐ ܡܫܝܚܐ ܕܐܝܟ ܡܕܡܐ
ܕܐܠܗܐ ܗܘܐ ܒܪܢܫܐ. ܕܠܐ ܢܬܚܙܐ
ܒܫܘܠܛܢܐ ܕܡܠܟܘܬܐ ܕܫܡܝܐ
ܐܠܐ ܒܡܫܝܚܘܬ

manuum impoſitionis, ſeu Rituale.

Ieſuiab Hadibita librum compoſuit de conuerſione mentis, & cogitationum, edidit etiam & confecit adhortationem ad tyrones quoſdam, nec non ordinem Codicis circuli, (ſcripſit) de Baptiſmo, de Indulgentia, de conſecratione Eccleſiæ nouæ, de Impoſitione manuum ſingulorum ordinum; Hymnos quoque ordinauit & orationes, Epiſtolas, diſceptationes, conſolatorias Epiſtolas ſtilo pereleganti, demum diſputationes aduerſùs quoſdam.

Hananieſu ſcripſit de variatione, & diſtinctione lectionis.

Michaël confecit quæſtiones de figurata elocutione Sacræ Scripturæ tribus comprehenſas tomis.

Theodorus Archiepiſcopus Maru verſibus enarrauit res geſtas D.

ܐܝܟ ܕܢܬܠ. ܘܡܫܟܚܢܐ
ܕܢܢܝ. ܘܡܐܡܪܬܐ ܐܡܪܬ. ܗܢܐ
ܕܚܝܬܐ ܗܝܢܐ ܕܗܘܝ ܫܡܗ.
ܘܡܫܟܚܢܐ ܡܪܝܡܐ ܕܐܠܗܐ
ܡܢ ܐܠܦ ܡܠܟܐ

ܟܕ ܐܬܐ ܫܡܥܘܢ ܕܟܐܦܐ
ܕܡܪܝܡ ܕܗܘ ܗܘ ܠܡܫܟܚ
ܡܫܝܚܐ. ܐܡܪ ܠܡܫܟܚ
ܠܝܬܐ. ܘܡܫܟܚܢܐ ܕܗܘ
ܕܢܢ ܡܪܝ ܡܪܝ ܡܫܝܚܐ
ܕܢܢ ܐܝܟ ܐܠܗ ܐܠܗ ܡܫܝܚ
ܐܝ ܡܢܢ ܕܢܢ ܕܢܢ

ܐܠܗ ܡܫܝܚ ܕܗܘ ܗܘ
ܐܬܝܐ. ܘܡܫܟܚܢܐ
ܕܢܢ ܕܢܢ ܐܝܟ ܐܠܗ:
ܐܝܬܐ. ܐܠܗ ܕܡܫܝܚ.
ܘܡܫܟܚܢܐ ܕܢܢ. ܕܢܢ.

ܕܢܢ

Eugenij, & Græcorum; cōfecit Commentarium in Dauidem, aliosque Tractatus, nec non solutionem decem quæstionum Sergij, ac librum varij argumenti, exigente Maraba Catholico.

Gabriel eius frater, qui suffectus est Episcopus Hormuzscir, scripsit contra Manichæos, & alium librum contra Chaldæos, nec non documenta, & elucidationes variarum rerum ex Scripturis, quæ sunt trecenta circiter capita iuxta recensionem doctorum.

Elias Metropolita Maru edidit interpretationes, Epistolas consolatorias, nec non de doctrina lectionum totius Euangelij, aliasque Epistolas, de causa Iudiciorū, Commentarios in Prouerbia, Genesim,

ܘܢܡܘܢ . ܕܐܠܗܐ . ܕܥܠܡܐ ܕܐܬܐ .
ܕܢܗܘܢ . ܘܢܗܘܢ . ܐܝ
ܒܐܪܥܐ . ܠܝܬܐ ܒܫܡܝܐ
ܐܦ . ܠܬܬܐ ܕܫܡܝܐ
ܐܠܗܘܬܐ ܕܥܠܡܐ

ܡܛܠ ܕܗܢܘܢ ܡܠܟܘܬܐ ܕܝܠܟ
ܐܝܬܝܗ . ܕܚܝܠܐ . ܕܬܫܒܘܚܬܐ
ܘܬܫܒܚܬܐ . ܕܠܥܠܡ ܥܠܡܝܐ .
ܡܢܝܢ

ܐܡܝܢ ܐܡܝܢ ܐܡܝܢ ܗܘܐ
ܕܡܢ ܐܡܪܝ ܒܫܡܗ ܕܡܪܝܐ
ܡܫܝܚܐ ܕܢܦܠ ܡܢ ܫܡܝܐ
ܥܠ ܐܪܥܐ ܘܢܬܚ
ܢܡܪ ܠܗ ܘܢܬܚ

ܫܒܚܘܗܝ ܫܡܝܐ ܕܐܒܐ
ܕܒܪܐ ܕܩܘܕܫܐ . ܠܝܬܐ . ܬܫܒܘܚܬܐ .
ܘܡܫܚܬܐ . ܘܫܘܠܛܢܐ ܕܡܠܟܘܬܐ .
ܘܡܪܝܡܘܬܐ . ܠܥܠܡ ܥܠܡܝܐ .
ܐܡܝܢ

ܡܫܝܚܐ

Dauidem, Ecclesiasten, Canticum Canticorum, Ecclesiasticum, Isaiam, Duodecim, in Epistolas Pauli, ac librum vnum exactissimæ Historiæ Ecclesiasticæ vno comprehensum volumine.

Georgius Catholicus composuit Laudationes, Hymnos, & conciones de Litanijs, & quasdam Orationes, & Canones.

Gabriel Aria affinis D. Isaac Niniuitæ scripsit Commentarium in Sacram Scripturam, sed non totam.

Hananiesu Haghira disposuit, & composuit interpretationes, Epistolas, & alias consolatorias, documenta, quæstiones quamplures, &

ܒܬܪܐ . ܐܝܟܐ ܕܐܝܬ ܒܗ ܫܘܠܛܢܐ
ܒܥܠܡܐ . ܐܝܟܐ ܕܐܝܬ ܒܗ ܫܘܠܛܢܐ .
ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܒܗ ܫܘܠܛܢܐ

ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܒܗ ܫܘܠܛܢܐ ܕܐܝܬ
ܒܗ ܫܘܠܛܢܐ ܕܡܠܟܘܬܐ . ܐܝܟ
ܒܥܠܡܐ ܕܐܝܬ ܒܗ ܫܘܠܛܢܐ
ܕܡܠܟܘܬܐ ܕܐܝܬ ܒܗ ܫܘܠܛܢܐ
ܕܡܠܟܘܬܐ . ܡܢ ܩܕܡ ܕܢܗܘܐ
ܥܠܡܐ . ܡܢ ܩܕܡ ܕܢܗܘܐ ܥܠܡܐ .
ܡܢ ܩܕܡ ܕܢܗܘܐ

ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܒܗ ܫܘܠܛܢܐ ܕܐܝܬ
ܒܗ ܫܘܠܛܢܐ . ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܒܗ
ܫܘܠܛܢܐ ܕܡܠܟܘܬܐ ܕܐܝܬ ܒܗ
ܫܘܠܛܢܐ

ܒܫܡܐ ܕܐܒܐ ܘܒܪܐ . ܘܪܘܚܐ
ܩܕܝܫܐ . ܐܡܝܢ ܘܐܡܝܢ ܕܐܡܝܢ .
ܐܡܝܢ

Orationes, gratiarum actiones, Historiam Sergij Dauadi, & de duabus causis intelligendi, seu significationum, & elucidationem Analyticorum.

Abbatis Cascariæ extant variæ explicationes, Epistolæ, & elucidatio in totam Dialecticam Aristotelis.

Hananiesu Catholicus composuit Epistolas, & consolationes, item quinque volumina interpretationum, Orationes decem, & quæstiones.

Abbas filius Brichsebioneh cõposuit Librum de Magistratibus, edidit præterea elucidationes, ac interpretationes plenas eruditionis, ac variorum sensuum.

Timotheus confecit librum Planetarum, Disputationem Mahdi, & illum (librum) de iudicijs Ecclesiasticis, ac Epistolas Synodicas.

ܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܡܪܝܡ ܠܐܝܠܐ
ܕܩܘܡܐ ܩܛܝܢܐ ܡܢܗܘܢ.
ܡܫܬܐܠܐ ܕܚܝܐ ܕܐܠܗܐ. ܘܢܦܩܐ
ܕܚܝ ܡܢܗ

ܐܢܬ ܕܡܚܝ ܒܪ ܕܐܠܗܐ
ܠܐ ܢܦܩ ܕܡܘܬܐ.

ܐܦܢܝ ܡܫܝܚܐ ܕܐܠܗܐ ܡܢ
ܩܝܡܐ ܩܠܝܠܐ

ܡܫܝܚ ܕܢܗܘܐ ܐܝܟ
ܐܠܗܐ ܕܒܪܗ ܕܐܠܗ. ܘܗܘ
ܕܢܦܩܘܢ. ܡܢܗܘܢ
ܕܩܡܘܢ.

ܡܪܝ ܕܢܚܝ ܒܪ ܐܠܗܐ
ܕܒܝܡܝܢ ܕܐܠܗ ܐܒܐ.
ܡܫܬܐܠܐ ܕܚܝܐ ܕܥܠܡ. ܕܩܘܡܐ
ܩܛܝܢܐ ܕܥܠܡ ܐܬܐ. ܘܢܗܘ
ܕܡܐ ܡܬܩܠܠܐ. ܡܫܬܐܠ ܠܐ ܢܬܐ.

ܡܪ

Extant eiusdem Ēpistolæ circiter ducentæ duobus tomis distinctæ, ac quæstiones vno digestæ volumine, & disputationes aduersùs Hæreticum.

Ephrem Hilamita composuit librum de re Fidei.

Turis Monachus composuit librum vnum in duos tributum tomos.

Honain filius Isaaci medici conscripsit librum de timore Dei, nec non Grammaticam, & compendiosum Lexicon.

Iosue Barnun scripsit librum, qui *Theologia* nuncupatur, ad hæc quæstiones in totã Scripturã, quas duobus digessit tomis, item decisiones iudiciorum, & causarum, consolationes, & Epistolas. Scrip-

sit

ܒܫܡܐ ܕܐܒܐ ܘܒܪܐ ܘܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ ܐܡܝܢ
ܘܫܠܝܡܬܐ

ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܠܝ ܫܘܠܛܢܐ ܕܫܡܝܐ ܘܐܪܥܐ
ܐܦ ܗܟܝܠ ܐܢܐ ܒܥܐ ܕܐܬܪܥܝ ܕܐܒܝ
ܕܒܫܡܝܐ ܗܟܢܐ ܐܦ ܒܐܪܥܐ ܠܬܚܬ
ܒܪܝܬܗ ܕܫܡܝܐ ܘܐܪܥܐ ܗܠܝܢ ܬܪܝܢ
ܕܐܝܬ ܠܗ ܫܘܠܛܢܐ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ
ܗܠܝܢ ܬܪܝܢ ܕܐܝܬ ܠܗ ܫܘܠܛܢܐ ܒܫܡܝܐ
ܘܒܐܪܥܐ ܗܠܝܢ ܬܪܝܢ ܕܐܝܬ ܠܗ ܫܘܠܛܢܐ
ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ ܗܠܝܢ ܬܪܝܢ ܕܐܝܬ ܠܗ
ܫܘܠܛܢܐ ܒܫܡܝܐ ܘܒ

ſit etiam de diſtinctione, & diſcrimine officiorum, nec non interpretationes, & de virtute Hymnorum.

Eliſæus Commentator confecit Commentarios in Iobum, & in Epiſtolas ad Corinthios, & tres ſequentes. Item (ſcripſit) de cauſa iudiciorum & teſtium, nec non gratiarum actiones, ac orationes.

Simeon Giarmachita commentatus eſt Chronicon Euſebij.

Surin Commentator ſcripſit de ſolutione opinionum Hæreticorum tam collatione Græci ſermonis, quã demoſtrationibus inueſtigatis.

Barhadbſciaba Harabita conſcripſit librum Theſaurorum tribus tomis, & diſputationes de omnibus falſis Religionibus, ac de illarum deſtructione, Ecc eſiaſticam præterea (ſcripſit) Hiſtoriam, nec

non

ܐܠܗܐ ܕܚܝܐ ܕܡܘܬܐ
ܘܡܫܬܡܫܢܐ ܕܡܢܗ
ܐܝܟ ܚܝܐ ܘܡܘܬܐ

ܡܢܐ ܡܠܦܢܐ ܚܝܐ ܐܝ
ܬܠܬܐ ܡܢܗ ܕܡܬܚܝ ܘܡܬܡܝܬ ܗܘ
ܗܘ ܕܠܐ ܡܬܚܝܘܢ ܘܠܐ
ܡܬܡܝܬ ܡܢ ܚܝܐ ܘܡܘܬܐ
ܘܡܫܬܡܫܢܐ ܕܡܢ ܬܠܬܐ
ܕܚܝܐ ܐܝܟ ܐܢܫܐ

ܡܢܐ ܬܠܬܐ ܐܢܐ ܗܘ ܘܡܬܡܠ
ܐܝ ܐܝܟ ܐܢܫܐ

ܡܬܠܐ ܗܘ ܡܕܡܐ ܕܡܬܠ
ܒܗܡܐ ܕܚܝܐ ܕܡܬܚܝ ܘܡܬܡܝܬ
ܒܗܡܐ ܕܡܬܡܝܬ ܘܠܐ ܡܬܚܝܐ
ܘܡܫܬܡܫܢܐ

ܗܢܝ ܡܫܬܡܫܢܐ
ܕܐܝܟ ܚܝܐ ܕܡܬܚܝ ܘܡܬܡܝܬ
ܘܡܫܬܡܫܢܐ

non de causa Diodori, Commentatus est Marcum Euangelistam, & Dauidem.

Michæas Doctor confecit quinque causas Iudiciorum, & orationem de Cantropos, ac de Sbariesu Dalsum, Commentariosque in libros Regum filiorum Israël.

Cyri extant causæ, glossæ, & expositiones.

Paulinus composuit colloquia, & disputationes aduersùs pertinaces, disputationes contra Marcionem, & de fide, ac fidelibus.

Sergius Commentarios in Ieremiam

ܘܫܪܝܢܐ ܕܐܠܗܐ ܕܐܒܐ ܕܫܡܝܐ
ܡܫܒܚܐ ܘܡܩܕܫܐ

ܡܪܝܢ ܕܢܗܘܐ ܠܗ ܫܒܚܐ
ܘܬܫܒܚܬܐ ܘܒܪܟܬܐ. ܘܫܘܒܚܬܐ
ܕܢܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ. ܕܠܡܪܝܡ
ܡܠܟܘܬܐ ܘܚܝܠܐ ܘܡܫܒܚܬܐ

ܐܡܝܢ ܘܐܡܪ ܡܫܬܘܬܐ ܕܟܠ
ܚܕܐ ܘܒܪܢܫܐ. ܡܬܠܠܝܢ ܒܫܒܚܐ
ܕܠܥܠܡ. ܘܡܫܒܚܝܢܐ
ܘܡܩܕܫܝܢܐ

ܕܢܬܠܐ ܡܢܢ ܟܠ ܒܪܟܬܐ ܘܫܒܚܬܐ
ܘܢܚܡܬܐ ܕܡܬܐܡܪܝܢ ܒܥܠܡܐ. ܡܢܢ ܐܠܗ
ܫܡܝܐ ܘܐܪܥܐ ܗܘ ܘܐܡܪܘ ܐܡܝܢ

ܡܪܝ ܫܠܡܐ ܡܢ ܫܡܝܐ ܕܚܝܐ
ܠܥܠܡ ܘܠܥܠܡܝ ܥܠܡܝܐ. ܐܡܝܢ
ܘܐܡܝܢ

miam dispoſuit, & confecit, nec non in Ezechielem, & Danielem iuxta traditionem antiquorum.

Maris Perſæ extant Commentarij in Danielem, expoſitiones in Epiſtolas Acac, nec non (tractatus) contra Magos Niſibenſes.

Abrahamus Mahuzita edidit Epiſtolas conſolatorias, atque de cauſis omnium Feſtorum, nec non de ratione interpretandi.

Gabriel Cataria edidit orationē vnam de Vnione, & ſolutiones quæſtionum ſpectantium ad res fidei.

Iacobus Cletia confecit Commentarium in prouerbia, exercitationes Diodoritarum, & de fide Eccleſiæ.

Bar-

ܕܢܪܘܡܐ ܘܥܕܐ ܐܝܟ ܕܗܘ ܡܫܝܚܐ
ܒܪ ܐܠܗܐ ܘܒܪܢܫܐ. ܡܫܝܚܐ
ܕܡܬܚܙܐ ܠܡܪܝܡ. ܡܚܬܐ ܕܡܪ
ܐܘܪܗܝܡ.

ܡܫܝܚܐ ܗܘ ܕܢ ܕܗܘܐ ܒܪ
ܐܠܗܐ ܕܚܝܐ ܘܐܝܟ ܡܫܝܚ
ܗܘܐ ܡܬܬܐ. ܘܗܘܐ ܥܕܐ
ܕܐܡܬܐ.

ܘܒܐܝܟ ܕܡܫܝܚܐ ܗܘ
ܐܝܬܝܗܘܢ ܕܐܝܟ ܒܪ ܐܢܫܐ
ܕܡܬܚܙܐ. ܡܚܬܐ ܕܡܪ ܐܘܪܗܝܡ.
ܘܒܗܢܐ ܫܥܬܐ ܕܡܬܬܐ.
ܘܒܡܪܝܡ ܡܪܝܡ. ܐܝܟ ܕܗܘ ܡܫܝܚ
ܡܬܚܙܐ. ܡܕܡܬܐ ܫܩܠ
ܕܡܬܩܛܠܐ. ܐܝܟ ܕܗܘ ܗܢܐ
ܕܒܫܬܐ ܕܩܕܡܐ ܕܡܬܩܛܠ
ܒܫܡܗ ܘܒܗܢܐ ܐܝܬܝܗܘ ܒܫܡܗ.

ܡܫܝܚ

Barſoma Charcha edidit librum Nuncupatum de Regimine, nec non gratiarum actiones quamplures, conſolatorias Epiſtolas, & gloſſas varias.

Hebediesu Barbahriz Metropolita Aſſyriæ ordinauit diuiſiones hereditatum, atque diſtinctiones officiorum.

Daniel Tobonita Epiſcopus Talah compoſuit librum Florum, Epiſtolas conſolatorias, interpretationes, ſolutiones quæſtionum Sacræ Scripturæ, nec non ænigmatum varijs de rebus. Extant etiam illius gratiarum actiones, & Orationes ligata Oratione. Ipſius quoque ſunt ſolutiones quæſtionum quinti voluminis Theologiæ D. Iſaaci Niniuitæ, & expli-

ܡܘܡܗܘܢ ܘܬܗܘܢ ܘܡܒܪܟܝܢ

ܐܢܘܢ ܡܪܝܐ ܕܥܠܡܐ ܗܘ

ܐܠܗܐ. ܡܪܝܐ ܕܫܡܝܐ ܘܡܪܝ

ܐܪܥܐ ܕܐܝܬܘܗܝ ܡܪܝ ܡܠܟܐ

ܐܝܬ ܡܢܢ ܗܠܝܢ

ܕܥܒܕܘ ܕܚܝܐ ܠܥܠܡ. ܘܐܦܠܘ ܠܗ.

ܡܠܟܘܬܐ ܕܥܠܡ. ܗܢܘ ܡܢ

ܕܥܒܕ ܟܠ ܡܨܒܝܢܐ

ܕܒܫܡ ܗܢܘܢ ܕܥܒܕܘ ܘܡܕܡܢܘ

ܕܠܗ ܘܡܫܒ. ܡܢܬܐ ܡܢܬܐ

ܐܬܪܐ ܕܠܐ ܕܡܬܐ ܕܒܬܐ.

ܐܦ ܠܗ ܕܥܒܕܘ ܕܠܗ ܠܐ

ܐܬܝ ܕܢܢܝܢ. ܡܘܡܗ

ܕܠܗ ܕܗܘ ܕܢܢ ܕܠ

ܗܠܝܢ ܐܢܫܐ ܕܗܘ

ܟܡܐ ܕܒܪ ܐܢܫ ܕܢ. ܡܢܬܐ.

ܡܢܬܐ

cationes principiorum ſcientiæ.

Abrahamus Metropolita Baſſoræ compoſuit Epiſtolas, & librum de explicatione verborum obſcuriorum Theodori Commentatoris.

Ahub Catarita edidit elucidationes totius Noui Teſtamenti, nec non Pentateuchi, & omnium Prophetarum præter elucidationem Iudicum.

Denha edidit elucidationem omnium Pſalmorum Dauidis, conſolatorias, aliaſque elucubrationes de iudicijs Eccleſiaſticis. Dilucidauit præterea duos tomos Gregorij. Explicauit etiam Dialecticam magni Ariſtotelis.

Salita Epiſcopus Riſainæ compoſuit gloſſas, Epiſtolas conſolatorias,

ܡܪܝܐ. ܐܡܪܘ ܠܗ ܡܪܝ ܠܡܢܐ.
ܐܝܟܡܐ ܕܐܢܬ ܡܨܠܐ ܘܡܨܠܝܢ
ܠܟ ܐܢܐ ܡܢܬܐ ܕܥܕܡܬܐ. ܐܦ
ܡܨܠܐ ܘܠܐ ܡܕܡܬܐ. ܐܝܟ
ܐܝܟܡܐ ܕܡܬܐ

ܕܟܝ ܢܗܘܐ ܒܗܘܢ ܐܝܟ
ܕܢܗܘܢ ܒܚܕ ܒܝܬܐ ܕܐܝܟ
ܕܗܘ ܡܢܢ ܒܗ ܐܠܐ ܒܡܝܡܪ
ܡܝܡܪ

ܡܪܝܡ ܕܐܝܟ ܕܢܗܘܢ ܒܗ
ܡܕܡܟܠܐ ܗܘܘܢ ܒܗ. ܐܝܟ
ܕܡܬܐ. ܡܕܡܬܐ ܕܡܬܐ
ܡܐܝܟ

ܒܟܝ ܢܗܘܐ ܒܗ ܡܢ ܐܝܟ
ܒܡܕܝܢܬܐ. ܡܨܠܐ ܒܝܬܐ.
ܡܠܐ ܕܒܝܬܐ ܐܝܟ
ܕܟܝ ܢܗܘ ܡܢ ܡܢܬܐ
ܐܝܟ

ܡܢ

Preces, Canones, atq; de causis. Eiusdem sunt capita, quæ metro decantantur ad portam Cancellorum, nec non capita soluta Oratione, & expositio duorum Hymnorum.

Babai Persa Episcopus Riuardscir composuit librum, in quo sunt solutiones variarum quæstionum.

Sciahdusct Tirhan composuit Orationem de Synodis, nec non Epistolas, Canones, Oratiunculas, & glossas.

Habib Monachus composuit meditationes de regimine, (scripsit) de principijs scientiarum, nec non de componendis Hymnis, & Canticis.

Babai Nisibensis edidit Oratio-

ܐܝܟ ܕܐܡܪܬܐ ܕܝܠܢ. ܕܐܡܪܬܐ.
ܕܐܡܪܬܐ. ܕܐܡܪܬܐ.
ܕܐܡܪܬܐ

ܐܡܪܬܐ ܕܒܪܝܬܐ ܕܐ ܐܝܟ
ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܒܪܝܬܐ. ܕܐܡܪ
ܒܪܝܬܐ ܕܐܡܪ. ܕܐܡܪ ܐܢܐ
ܒܪܝܬܐ

ܐܡܪ ܐܢܐ ܒܪܝܬܐ ܕܐ ܐܝܟ
ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܒܪܝܬܐ. ܕܐܡܪ
ܒܪܝܬܐ ܕܐ ܐܝܟ ܕܐ ܐܢܐ
ܒܪܝܬܐ

ܐܡܪ ܐܢܐ ܒܪܝܬܐ ܕܐ ܐܝܟ
ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܒܪܝܬܐ. ܕܐ ܐܝܟ
ܒܪܝܬܐ ܕܐ ܐܝܟ. ܕܐ ܐܝܟ
ܕܐ ܐܝܟ ܕܐ ܐܝܟ

ܐܡܪ ܐܢܐ ܒܪܝܬܐ ܕܐ ܐܝܟ
ܕܐ ܐܝܟ ܕܐ ܐܝܟ. ܕܐ ܐܝܟ
ܕܐ ܐܝܟ ܕܐ ܐܝܟ. ܕܐ ܐܝܟ

nes, Epiſtolas, Cantica, Hiſtorias, adhortationes, ac de bonis moribus.

Simeonis Taibutæ extat liber vnus de Regimine, alius de Medicina, & explicatio Arcanorum Cellæ.

Ioannes Azrac Hirtenſis edidit librum adhortationum, librum directionis, & ducentas octoginta Epiſtolas.

Ioannes Dilumita confecit nouem Orationes.

Mariab conſcripſit vnam Epiſtolam, quam commentatus eſt Aphnimoran.

Ieſuphana Cataria confecit Orationes adhortatorias, explicationes

ܘܡܥܠܗ ܡܬܠܐ ܕܐܠܗ ܡܪܝ
ܘܡܫܬܡܫܢܐ ܘܥܒܕ ܕܐܠܗ
ܡܠܐܟܐ ܕܐܠܗ ܡܪܝ ܕܐܠܗ
ܕܡܪ ܚܛܝܐ ܕܐܠܗ ܕܐܠܗ
ܡܫܝܚܐ ܘܒܠܐ ܟܠܗ ܚܝܠ
ܡܠܟܘܬܗ

ܚܢܢ ܗܢܐ ܘܡܕܡܢ ܕܐܠܗ
ܘܡܘܬܐ ܩܡܝܢ
ܡܘܡܢܝܢ ܘܒܡܘܬܢܐ ܗܘ
ܕܐܠܗ ܘܒܗ ܚܛܝܢ

ܡܢܝ ܡܘܕܝܢ ܠܟܘܢ ܘܒܟܘ
ܗܘ ܕܐܠܗ ܘܒܪܝܬܐ. ܡܛܠ
ܕܢܛܪܢ ܘܡܒܪܟܢ. ܠܟ ܡܪܝ
ܕܐܠܗ ܕܫܡܝܐ ܘܕܐܪܥܐ

ܡܫܝܚ ܕܢ ܩܪܝܢܢ ܠܟ
ܩܪܝܢܐ ܠܟ ܡܪܝ. ܡܢ
ܘܡܒܪܟܢܐ ܘܡܫܒܚܢ. ܡܢ ܗܢܐ ܡܬܠ.

ܠܥܠܡ

centenariorum, nec non librum de Philoſopho Spirituali, Orationes, Gloſſas, Epiſtolas conſolatorias, & dulcia cantica ordine Alphabetico.

Babai doctor Maarienſium (edidit) librum de diſcrimine præceptorum.

Interpres Turcarum compoſuit librum de Horto voluptatum.

Sciubha Lmoran Saluchita edidit librum de partibus, item de determinatis ſcientiarum principijs, & Epiſtolas magnæ vtilitatis.

Ioannes Barfrangoie ſeptem compoſuit tomos, vnum de erudiendis pueris, exercitationes, ſeu progymnaſmata in vocabula, Epiſtolas,

ܐܝܬܝܐ . ܕܢܢ ܒܗܝܡ ܠܡܕܡܐ
ܒܬܠܬܐ . ܕܢܢ ܒܗܕܐ ܚܛܗܘܢ
ܒܥܢܢܐ . ܘܐܬܝܐ . ܘܒܗܘܕܐ .
ܐܡܬ ܠܗ ܕܐܬܐ ܒܥܠܡܐ

ܐܝܟܢܐ ܕܢ ܒܐܘܢܐ ܐܡܬ ܠܗ
ܫܡܐ ܕܡܫܬܐ

ܐܝܟܢܐ ܕܢ ܒܢܝܢܐ ܒܢܝܢܐ ܕܐܬܐ
ܗܘܐ . ܐܝܬܝܐ

ܕܡܕ ܗܢܐ ܕܢܢܡܢܐ ܗܘܐ
ܕܡܫܬܐ . ܐܝܬܝܐ . ܕܥܬܐ .
ܐܡܬܝܐ . ܕܡܬܐ ܐܝܬ ܠܗ
ܫܠܝܡܐ

ܐܡܝܢ ܘܐܡܪ ܗܘܐ ܕܐܬܐ ܒ
ܠܡܕܡܐ ܕܡܫܬܐ . ܕܐܬܐ
ܒܠܡܕܡܐ ܕܥܬܐ . ܐܡܬܐ
ܐܝܟ ܒܠܐ ܪܚܡ . ܕܐܬܐ
ܒܫܠܝܡܐ . ܕܐܬܐ ܒܠܐ ܢܝܚ
ܕܥܬܐ

las, & quem composuit contra falsos cultus, & quem de septem oculis Domini, de cingulis, & de perfectione, extatque eius liber de quæstionibus.

Abrahamus Natpharia varias edidit compositiones.

Gregorius Monachus vnum composuit librum, nec non Epistolas.

Akebscema edidit adhortationes, Epistolas consolatorias, Glossas, capita, Aenigmata, & Prouerbia modo, seu stilo problematico.

Ahuemeh composuit librũ vnum ãduersùs Philosophos, & librum aduersùs Magos, præterea deffinitiones variarum rerum, librũ de Dialectica, Orationem de compositione

Per-

ܗܢܘܢ ܕܐܝ ܟܕܡܐ ܕܡܕܝ
ܠܐ ܡܕܝ ܟܐܢܝܢ ܡܐܡܪܝܢ.
ܟܐܦܐ ܡܢ ܘܠܐ ܢܦܩܐ. ܟܕܢܐ
ܠܟܐ ܐܝܟܐ. ܐܝܟ ܕܐ ܐܝ
ܡܠܟܘܬܐ ܕܐܠܗܐ ܡܫܝܚܐ
ܡܪܝܢ

ܐܝܟܡܐ ܕܢܘܗܪܐ ܗܘܐ
ܟܐܦܐ ܘܡܢܗܪܢܐ. ܟܡܟܟ
ܘܐܝ ܡܢܗܘܢ. ܡܘܬܐ ܘܠܐ
ܡܘܬܐ. ܟܐܦܐ ܘܐܝܟ ܡܠܟܐ.
ܐܝ ܡܐܡܪܝܢ ܘܠܐ ܡܫܬܡܥܝܢ.
ܐܝܬܝܢ ܡܫܬܟܚܝܢ ܘܠܐ ܡܬܟܝܠ
ܡܬܟܝܠ ܠܟܝ

ܡܢܘ ܕܟܐ ܗܘ ܡܠܬܐ ܕܐܦܐ
ܘܡܠܬܐ ܠܐ ܡܕܝ ܠܟ. ܟܡܐ ܘܡܬܐ
ܚܝܢܐ. ܡܐܡܪܝܢ ܘܗܘܘ
ܐܝܟ.

Personarum, Orationes duas, an voluntas potestatem habeat in naturam, librum vnum de Anima, & homine Microcosmo, demum varia documenta elegantissimo & concinno stilo.

Abrahamus Bardascenadad composuit librum Adhortationis, Expositionem Abbatis Marci, disputationes aduersùs Iudæos, librum de via regia, Orationes de pœnitentia, & Epistolas varias de diuersis rebus.

Iesus Buchat edidit librum, qui nuncupatur, *De hoc omni*, & illum, qui est de iudicijs Ecclesiasticis, ac Tractatus de dignoscendis Aërum qualitatibus.

Iesus

ܡܢܝ ܡܫܝܚܐ ܘܠܝܬ ܟܡܐ
ܕܗܢܐ ܗܘ ܐܠܗܐ ܕܝܢ
ܐܬܚܙܝܬܗ. ܘܡܫܝܚܐ
ܕܡܠܟܐ. ܡܬܩܪܐ ܟܡܐ ܐܝܟ ܕܐܝܟ.
ܘܐܢܐ ܟܕ ܡܐܡܪܝܢ ܕܡܫܝܚܐ.
ܡܢܐ ܗܘ ܕܢܚܘܢܐ ܕܒܝܬ ܟܢ
ܐܬܬܝܗܒ ܕܠܐ ܡܝܬܐ ܡܪܝܬܐ
ܐܝܟܡܐ ܕܢܟܪܘܢ ܟܬܒ
ܩܘܡܐ ܕܐܬܩܝܡܘ
ܕܩܕܝܫܐ ܗܘ ܐܝܟ ܕܐܝܟ
ܕܒܝܬ ܩܝܡ ܕܡܠܟܘܬܐ
ܕܩܕܝܫܐ ܗܘ ܐܝܟ ܕܐܝܟ
ܕܒܝܬ ܩܝܡ ܕܡܠܟܘܬܐ.
ܐܝܟ ܕܐܝ ܕܢܟܪܘܢ ܟܬܒ
ܩܘܡܐ ܕܐܬܩܝܡܘ. ܐܝܟ ܕܐ
ܐ

Iesus Dnahliabbesra composuit tomos tres de Historia Ecclesiastica, Expositionem in Dialecticam, Epistolas consolatorias, Glossas, Sermones metricos, librum de castitate, in quo historias congessit omnium Sanctorum, & fundatorum.

Abrahamus Barliphe confecit expositionem officiorum, seu ministeriorum Ecclesiasticorum.

Alexander composuit librum solutionis erroris Iuliani.

Publius duos scripsit libros de sacrificio Missæ, & commemoratione.

Hebedmessia Hirtensis edidit librum omni eruditione refertissimum.

Theodorus Barchuni confecit librum scholiorum, Historiam

Eccle-

ܐܝ ܐܡܗܝܡܢܘܬܐ. ܘܡܠܟܘܬܐ.
ܘܚܝܠܐ

ܡܛܠ ܕܡܢ ܕܢܚܡܬܐ ܡܛܠ ܕܡܢ
ܐܝܬܝܗܘܢ ܐܝ ܚܝܠܐ

ܐܒܪܗܡ ܡܢ ܐܝܬܝܗܘܢ. ܘܐܡܪ
ܒܗܘܢ ܡܢܐ

ܕܚܝܠܐ ܕܒܪܗ ܕܒܗ ܡܬܚܙܐ
ܗܘܐ ܒܪܗ ܕܐܠܗܐ ܕܚܝܐ
ܘܩܝܡ ܕܐܠܗܐ ܕܡܫܝܚ
ܘܡܠܟܐ

ܡܫܝܚܐ ܕܢܫܡܥ ܗܘ ܩܠܗ
ܘܢܦܩ ܘܢܬܚܙܐ. ܐܠܐ ܐܦ
ܠܐܝܟ ܡܬܩܠ. ܘܢܫܬܡܥ
ܡܢ ܩܠܗ ܕܐܠܗܐ ܘܢܢ ܕܐܝ
ܡܢ ܕܗܘ ܡܐܡܪܢܐ ܐܝܟ ܡܫܬܩܠ:
ܐܝܟܢܐ ܘܡܢ ܕܐܠܗ ܫܠܝܛ ܘܢܗ
ܒܟܠܗ ܐܪܥܐ

ܡܢܢ

Ecclesiasticam, Documenta, & Epistolas consolatorias.

Hebediesu Baracre confecit glossas, scripsitque de Causis.

Andreas composuit glossas, nec non librum de ratione punctandi.

Gabriel Basrensis omnium Synodorum Canones in duos congessit tomos addita ipsius inuestigatione.

Ioannes Giarmachita composuit capita de lectione scientiarum, nec non de institutione Tyronum, breue Chronicum, Historiam D. Cudæ Houoi cum eius oratione, & colloquijs.

Abrahamus Bethale disputationem (edidit) aduersùs Mahometanos.

ܡܢܝ ܐܠܗܐ ܡܫܝܚܐ
ܕܢܫܬܐ ܕܫܠܝܛ ܡܠܟܐ
ܠܥܠܡܐ ܕܥܬܝܕ ܠܗ. ܡܢ
ܟܠܗ ܕܢܫܬܐ ܕܢܬܡܠܐ

ܡܥܡܕܝܢ ܕܐܠܗ ܕܢܫܬܐ ܐܝܟ
ܠܗܘܢ ܕܢܫܬܐ. ܘܢܬܚܙܝ ܐܝܟ
ܕܐܢܐ ܡܬܚܙܝ ܥܡܗܘܢ
ܕܢܩܡܐ

ܐܡܪܝܢ ܗܢܢܐ ܕܡܪܝ
ܥܠܡ ܕܥܠܡܐ. ܐܝܟ ܕܢܩܡ
ܢܢ ܕܐܡܬܐ ܕܩܝܡܐ. ܡܢܕܝ
ܐܬܝܐ ܡܬܚܙܝܢ

ܐܝܟ ܥܠܡ ܕܐܠܗ ܕܐܝ
ܕܢܩܡ. ܡܢܡܢܐ.

ܡܫܝܚ ܕܐܬܝܐ ܐܠܐ ܐܢܐ
ܕܩܝܡܐ ܐܢܐ ܕܢܩܡ
ܕܡܢ ܥܠܡ ܕܥܠܡܐ
ܡܢܡܢܐ

Salomon Episcopus Hadatæ, quæ est ad latus vrbis Mausal, confecit Historias, & de pœnitentia Monachali.

Iesudad Diladructa dilucidauit nouum Testamentum, & libros de iudicijs compendioso sermone.

Abunuh eodem quoque tempore confecit refutationem Alcorani, & disputationem illam aduersùs Hæreticos, aliasque elucubrationes perutiles.

Candius confecit ingens volumen disputationum, & professionem Fidei.

Ioannis Niniuitæ extat vnus tomus disputationum.

Dodiesu composuit commen-

ܡܢܗܘܢܐ ܐܡܪܐ . ܕܟܬܒܐ
ܕܠܬܐ . ܡܢܗܢܐ ܕܗܠܟ
ܕܠܬܐ ܕܟܬ ܡܐ

ܡܢܡܪܗ ܕܟܒ ܕܡܟܬ
ܕܡܪܝܐ . ܡܕܡ ܕܠܐ ܕܠܒ
ܡܕܒܪ . ܡܢܗܢܐ ܕܡܪܝܐ
ܕܡܠܟܗ

ܡܢܢ ܕܢ ܕܟܬܐ ܕܟܒ
ܕܗܕ ܕܐܡܟܬܐ .

ܡܢܢ ܐܢ ܗܒ ܕܡܪܝ
ܐܡܟܬܐ ܡܢܐ

ܡܢ ܐܝܟ ܡܬܒ ܕܕܟ
ܕܐ ܡܢܢ . ܐܠܬܐ ܕܟܬܐ
ܗܒ ܠܐ ܕܢܢ ܡܟ

ܡܢܐ ܡܢ ܡܢܢ ܗܒ
ܕܗܕ ܕܡܢܗܢܐ

ܐܡܗ ܐܡܟܢܐ ܡܢܢ ܡܐܡܢ
ܕܡܐ

tarium admirabilem in Danielem; libros verò Regum, & Ecclesiasticum tribus tomis commentatus est.

Cyriacus confecit expositionem Fidei, seu Symboli, Sacramentorum, nec non causam Natiuitatis, & Epiphaniæ, commentatusque est Apostolum.

Simeon Bartabohe confecit Ecclesiasticam Historiam.

Messias Zacha conscripsit item exactissimam Ecclesiasticam Historiam.

Maratchen Monachus confecit disputationem *Fratris sapientis*, pluresque Epistolas de regimine, alijsque.

Georgius Nasraia edidit librum de obedientia.

Enos quoque Pairuz Sabor (edidit) Orationes consolatorias, &

ܕܡܬܐ ܡܢܕ[illegible]ܐ
ܕܥܒܕܘܢ ܠܗ ܐܠܗܐ ܕܐܡܬܐ
ܒܠܐ ܡܫܬܘܬܐ. ܘܒܗ ܡܫܬܘܬܐ
ܡܬܩܪܒܐ. ܘܒܗ ܡܫܬܘܬܐ
ܡܬܩܪܒܬܐ. ܐܦ ܗܢܐ ܡܬܬܐ
ܒܡܕܝܢܬܐ ܕܐܠܦ ܫܢܝܢ.
ܘܗܘ ܕܡܬ ܡܢ ܡܠܟܘܬܐ ܕܐܠܗܐ
ܒܡܠܟܘܬܗ ܘܒܫܘܠܛܢܗ
ܒܫܡܐ ܕܒܪܐ ܕܐܠܗ ܕܐܒܐ
ܕܐܡܬܐ ܒܗ ܡܫܬܘܬܐ ܕܡܬܩܪܒ.
ܘܒܗ ܡܫܬܘܬܐ ܡܬܩܪܒܬܐ. ܘܡܬܩܪܒ.
ܘܡܬܩܪܒ
ܐܢܘܢ ܕܢ ܕܒܬܡܝܗܘܢ ܐܢܬܘܢ.
ܕܡܬܐ. ܘܕܐܡܬܐ ܕܡܬܩܪܒܐ.
ܕܐܢܐ ܒܗ ܡܫܬܘܬܐ ܡܫܬܘ
ܒܫܡܐ ܕܒܪܐ ܕܐܒܐ ܕܒܪܗ
ܕ ܒܗ ܡܫܬܘܬܐ ܡܬܩܪܒ. ܘܡܬܩܪܒ
ܘܡܬܩܪ

id genus.

Bud Peridiotæ extant orationes de fide, nec non aduersùs Manichæos, & aduersùs Marcionistas; prætereà quæstiones Græcas nuncupatas *Alpha Mighin*. Interpretatus etiam est ex Indico idiomate librum Calaileg, & Damneg.

Daniel Resaina edidit tractatus contra Marcionistas, Manichæos, Hæreticos, & Chaldæos.

Abrahamus Barcadadhe composuit Glossas, Epistolas consolatorias, Orationes, & Documenta, item Epistolam contra Scisban.

Natanaël confecit disceptationẽ aduersùs Surianos, seu Iacobitas,

ܡܬܩܢܐ . ܡܫܒܚܬܐ . ܘܫܘܒܚܐ
ܘܡܫܒ

ܐܠܗܐ ܕܢ ܡܪܝܐ
ܡܪܝܡܐ ܘܡܫܒ ܡܪܝ . ܘܬܫܒܚܬܐ .
ܡܩܕܫܬܐ . ܘܩܠܗ . ܘܐܡܝܢ
ܐܢܘܢ ܡܪܝܡ ܡܪܝ ܘܬܫܒܚܬܐ
ܐܦ ܩܠܗ .

ܡܪܝܡ ܡܪܝ ܕܒܫܡܝܐ ܡܪܝ ܡܪܝܡܬܐ
ܐܡܝܢ . ܘܐܡܝܢ ܡܪܝ

ܐܢܐ ܡܫܒ ܐܢܐ ܟܘ ܡܪܝ
ܘܡܪܝܡ ܘܡܪܝ ܟܘ ܡܪܝ .

ܢܫܡܥ ܐܢܐ ܟܘ ܡܪܝ
ܘܡܪܝܡ ܐܢܐ ܟܘ ܡܪܝܡܬܐ
ܡܫܒ ܡܪܝܡ ܐܢܐ ܟܘ ܡܪܝ
ܡܪܝ ܘܡܪܝܡ ܐܢܐ
ܐܢܘܢ ܡܪܝ ܐܢܐ ܟܘ ܡܪܝ
ܘܩܠܗ ܡܩܕܫ

ܡܪܝ

Manichæos, Canathæos, Mandaræos; ad hæc elucidationem in Dauidem.

Elisæus Barsabita commentatus est Dauidem, (scripsitque) de varijs opinionibus, nec non Aenigmata, & Parabolas.

Abrahamus Catina scripsit de opinionibus, varijsque quæstionibus.

Simeon Curdlahnia composuit Orationes simul, & Glossas.

Abbatis Iazidad extat liber inscriptus *Excerpta*.

Barsahac composuit vnum librum.

Damnis extant quædam Orationes.

Susai Sciusciania disposuit librũ de gratiarum actionibus.

Abrahami Sabæ extat variarum quæstionum liber.

Gre-

ܕܢܫܬܘܢ ܒܗܘܢ ܐܝܟ ܕܐܠܗܐ
ܒܟܠܗܘܢ ܡܠܟܘܬܐ ܕܥܠܡܐ.
ܡܫܬܡܥܝܢ ܒܕܝܠܢ. ܡܚܬܝܢ ܕܡܪ
ܐܘܪܝܠ. ܡܐܡܪܝܢ ܐܝܟܢܐ
ܒܗܘܢ ܐܠܗܐ. ܡܢ ܕܐܠܗ
ܐܠܗܐ ܡܫܬܡܥܝܢ. ܡܫܬܡܥܝܢ ܒܚܕܘ.
ܩܠܐ. ܘܐܠܗܐ ܕܐܠܗܐ
ܕܢ ܐܬܘܢ ܕܢܚܢ ܐܝܟ ܕܐܠܗ
ܘܐܠܗܐ ܡܫܬܡܥܝܢ. ܕܐܠܗ ܒܟܠܗ
ܡܠܟܘܬܗ ܕܥܠܡܐ ܡܠܟܘܬܗ
ܘܐܦܝܪܝܢ

ܡܚܝܢ ܐܦܝܪܝܢ ܐܠܗ ܠܐ
ܐܬܝܠ. ܕܢܦܠܚܝܢ

ܡܫܬܡܥ ܕܢܚܢ ܐܝ ܕܐܝ ܕܐ
ܡܫܬܡܥܝܢ ܘܐܬܝ

ܐܝ ܐܝܟ ܒܟܠܗ ܡܠܟܘܬܗ
ܕܐܠܗ. ܡܢ ܕܢܦܠܚ ܕܢܦ
ܒܗܘܢ

Gregorius Susastra composuit librum aduersùs omnes falsas religiones, demonstrationes geometricas, Epistolas consolatorias, Glossas, Historiam Abrahami Susastræ, Ecclesiasticæ Historiæ librum vnum, de causis festorum, & Cantica, quæ incipiunt: *Parati estote operibus vestris*.

Barsohde Carcaia composuit Historiæ Ecclesiasticæ librum vnum, & librum alium contra Magos sequaces doctrinæ Zoroastri.

Iacobus Edessenus scripsit Annales, & Chronicon.

Simeon Barachia confecit quoq; Annales.

Ara composuit librum contra Magos, & contra Bardaisanē alium,

inscrip-

ܘܠܐ ܡܫܬܡܥܝܢ . ܐܝܟܐ
ܕܥܒܕܘ ܟܬܒܐ

ܕܢ ܕܡܫܝܚܐ ܒܪܝܟ ܗܘܐ ܠܡܪܝܡ
ܕܒܬܘܠܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܡܢ ܪܘܚܐ .
ܘܐܡܪܝܢ ܠܗ ܡܪܝܡ ܩܘܡ
ܘܐܙܠ

ܒܪܡܫܠܐ ܕܢ ܡܢܝܢ ܒܪ
ܐܠܗܝܢ ܕܒܫܡܝܐ ܕܢܚܬ
ܠܬܡ . ܐܝܟܐ ܕܡܫܝܚ
ܕܢܬܠܝܢ

ܐܝܟ ܕܡܕܝ ܕܐܝ ܐܝܟ
ܐܝܟܐ ܕܢܚܬ

ܕܢ ܕܡܕܝ ܒܪ ܐܝܟ
ܕܢܬܩܝܡ ܐܝܟ
ܡܫܝܚ ܕܢ ܐܝܬܝ ܒܪ ܐܝܟ .
ܐܝܟܐ . ܡܢܐ ܕܐܝ ܐܝܬܝ .
ܐܝܟ ܡܬܝܠ

ܡܢ

inſcriptum de Scarabæis, nec non & librum, quem compoſuerat Phakur.

Bardukſin conſcripſit aduerſùs Chaldæos duos tomos in vnum congeſtos librum, & alium contrà Phaphronem Hæreticum.

Daniel Barmariam edidit Eccleſiaſticam Hiſtoriam quatuor comprehenſam tomis, & librum expoſitionis Chronici.

Zachæus Supania compoſuit admirabilem demonſtrationem de Mundo.

Bardaknana ſcripſit orationes ligata oratione ad mœſtos.

Ioannes Barabgore compoſuit Canones, Admonitiones, & quæſtiones Eccleſiaſticas, nec non iudicia, & de hereditatum diuiſione.

Dauid

ܡܢܝ ܕܡܫ ܗܘ ܕܒܫܡܐ ܕܡܫ
ܕܒܝ ܡܪܝܡܬܐ ܠܐ ܡܬܩܫܝܢܐ
ܘܡܠܬܐ. ܠܐ ܡܫܬܟܚܐ ܘܐܡܬܐ
ܡܠܬܐ

ܡܫܝܚ ܐܝܟܢܐ ܕܒܝ ܐܝ ܗܘ
ܕܢܡܚܐ

ܐܝ ܡܫܝܚ ܕܢ ܡܫܝܚ
ܐܝܟܢܐ ܕܐܡܪܝܢ

ܕܢ ܕܡܠܐ ܕܒܝ ܟܘܪܝܐ
ܡܢܝܢܐ ܡܢ ܕܐܬܐ ܐܝܟ
ܡܫܝܚܐ ܕܢ ܐܝܟ. ܡܢܝܢܐ.
ܕܢܢܐ

ܐܝ ܕܒܢ ܕܢ ܕܒ ܐܝ
ܕܡܬܩܫܝܢܐ ܕܡܬܩܫܝܢܐ. ܡܬܩܢܐ
ܕܡ ܐܬܐ. ܡܢܝ ܕܢ.
ܡܢܝ

ܡܫܝܚ ܐܝܟܢܐ ܕܡܫ
ܐܝ ܗܘ

Dauid Bethraban confecit tractatus de metiendis Climatibus, & de variatione dierum, & noctium.

Ioannes Estunoio cõfecit Grammaticam.

Ioannes quoque Barchamis Episcopus Tamnun similem (confecit.)

Barbahlul composuit Lexicon, ex multis congestum libris, & ex Iesu Barali Medico, Maruazita, & Gabriele.

Elias Danbar composuit tres tomos Carminum, Epistolas consolatorias, Apologiam, & Glossas.

Hananiesu Episcopi Hirtensis

cogno-

ܘܠܐ ܡܢ ܗܢܘܢ ܕܠܐ ܡܬܩܪܒܝܢ
ܠܗ ܐܠܐ ܒܪܘܚܐ . ܘܡܬܩܪܒܝܢ ܐܚܪܝܢ
ܠܘܬ ܗܕܐ

ܐܝܟܡܐ ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܠܗ ܡܬܩܪܒ
ܘܠܐ ܡܬܩܪܒ ܘܡܬܩܪܒ ܠܐ
ܡܬܩܪܒ ܐܠܐ ܕܡܬܩܪܒ ܐܝܟ
ܡܬܩܪܒ

ܐܝܟ ܡܢ ܕܠܐ ܡܬܩܪܒ ܕܩܘܪܒܐ .
ܘܡܬܩܪܒܝܢ . ܘܡܬܩܪܒ ܠܐ ܡܬܩܪܒ
ܘܡܬܩܪܒܘ . ܘܠܐ ܐܬܐ ܕܒܝܬܗ

ܐܝܟ ܡܢ ܕܠܐ ܡܬܩܪܒ
ܕܩܪܒ ܒܗ ܘܡܬ . ܘܡܬ
ܕܒܝܬܗ . ܘܡܬܩܪܒ ܡܢ ܕܡܬܩܪܒ
ܡܬܩܪܒ ܡܢ ܕܩܪܒ ܡܢ ܕܡܬ
ܕܐܝ ܕܒܗ . ܘܗܘ ܠܐ ܕܒ ܒܗ ܘܡܬ
ܡܬ . ܠܐ ܐܬܐ ܒܝܡܝܗ

ܐܝܟ ܕܐܝ ܡܬܩܪܒ ܕܡܬ
ܕܐ

cognomento Barſaraſui extant quæſtiones in Scripturas, vocabularia, & Gloſſæ.

Abzud Scholiaſtes edidit demõſtrationes de varijs rebus diſpoſitas ordine Alphabetico ad amicum quendam nomine Curtam.

Elias Barcnus confecit benedictiones, & orationes, diſſeruitque de vſu Pſalmorum, & de Sacramentis Eccleſiæ.

Elias Antiquus ordinauit & confecit deciſiones iudiciorum, & quæſtiones Eccleſiaſticas, inſtitutioneſq; Grammaticales.

Ioannes Barcaldun compoſuit ingens illud volumen inſcriptum *Buſania*, nec non illud aliud nuncupatum *Pulchritudo Pulchritudinum*, demum Mercaturam Monachatus.

Elias Barſciania Metropolita

ܘܪܘܚܐ ܕܡܪܝ ܡܫܝܚܐ ܕܐܬܐ.
ܘܡܐܡܪܬܐ. ܘܢܫܡܥܘܢ.
ܘܢܚܕܐ ܕܐܬܐ ܘܡܫܬܚܪܪ
ܒܟܠ ܒܝܬܐ ܕܒܝܬܐ. ܘܢܬܐ
ܒܠܐ ܕܠܐ ܢܬܦܪܫ ܡܢܝܡܐ
ܘܢܚܡܐ

ܕܡܫܬܡܥ ܡܢܝܡܐ ܕܡܪܝ
ܕܐܬܐ ܒܠܐ ܒܢܝܢܐ

ܡܢܝܡܐ ܕܢܦܠ ܡܪܝ ܐܝܟ ܕܐܬܐ
ܒܥܢܢܐ ܡܢܚܡܢܐ

ܡܫܝܚ ܘܢܡܢܝ ܠܟܝ ܡܐܡܪܬܐ
ܕܪܒܐ ܒܡܬܩܝܡܐ

ܕܡܢܝܡܐ ܕܠܐ ܡܬܩܝܡ ܕܟܝ
ܐܬܐ ܒܥܐ ܡܬܩܝܡ ܡܐܡܪܬܐ
ܐܡܬܝ ܕܡܬܩܝܡܐ. ܘܡܬܩܝܡܐ.
ܘܡܬܩܝܡ

ܕܢܢܐ ܐܘܡܢܐ ܒܡܬܩܝܡܐ

ܕܟܝ

Sobæ conſcripſit Annales, Orationes, Grammaticales inſtitutiones, ac quatuor libros continentes Deciſiones Iudiciorum Eccleſiaſticorum, & Epiſtolas omnis generis argumenti, Syriacè, & Arabicè.

Behieſu Camulia compoſuit librum de ſtatu Monachali.

Moyſes Carachia compoſuit librum de ſuo nuncupatum nomine.

Ioannes Hermes edidit Tractatus Ligata oratione.

Emanuel Doctor confecit librum de Opere ſex dierum menſurato carmine, Documenta, & Gloſſas.

Gabriel Epiſcopus Dasbuchuſt

ܕܒܝܬ ܡܫܝܚܐ . ܘܡܫܬܘܬܗ
ܕܝܢܐ . ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܠܗ
ܡܠܟܘܬܐ ܕܥܠܡܐ . ܕܡܬܩܪܐ
ܕܒܫܡܐ . ܕܐܠܗܐ . ܕܝܢ ܗܘ .
ܕܐܝܟ ܕܗܘܐ . ܕܡܬܩܝܡܐ .
ܕܐܝܟ ܕܗܘܐ .
ܕܢܬܐ ܕܡܬܩܪܐ ܡܫܝܚܐ ܕܒܝܬ
ܐܒܗܝܢ ܕܐܠܗܐ . ܠܐ
ܠܐ ܕܒܫܡܗ ܕܐܠܗ ܗܘ
ܕܡܫܬܘܬܗ . ܕܢܬܩܪܐ .
ܡܫܝܚܐ . ܕܒܫܡ . ܕܐܠܗ
ܕܡܫܝܚܐ . ܕܐܠܗ ܗܘ
ܕܒܫܡ . ܕܐܠܗ ܗܘ . ܕܢܬܩܪ
ܡܫܝܚܐ . ܕܢܬܐ ܕܒܫܡ ܕܐܠܗ
ܕܐܠܗ ܕܡܫܝܚܐ
ܕܒܫ . ܕܐܠܗ ܗܘ .
ܕܐܠܗ

confecit Quæſtiones, Documenta, Diſputationes, Gloſſas, & Epiſtolas conſolatorias.

Synodi Occidentalium, Apoſtolorum, Nicæna, Byzantina, Gangrenſis, Epheſina, Chalcedonenſis, & Antiochena.

Iudicia, ſeu ſtatuta Imperatorum Græcorum Conſtantini, Leonis, & Theodoſij magni.

Synodi Orientalium, nempe Iſaaci, Barſomæ, Marabæ, Ezechielis, Ioſephi, & Ieſuiab; nec non Synodus Timothei, Ioſue Barnun, & Ioannis.

Conſtitutiones quoque Simeonis, & Ieſu Buchat Metropolitanorum Perſidis, & Hebedieſu, &

ܘܫܘܝܐ ܕܢܗܘܢ ܒܗ
ܘܐܝܟ ܕܐܬܝܢ ܕܢܬܚܙܘܢ
ܒܗ ܡܢ ܟܠ ܡܕܝܢܬܐ ܕܥܠ
ܐܪܥܐ ܘܠܟܠ ܡܕܝܢܬܐ ܕܒܝܬ
ܐܠܗܐ ܕܐܝܟ ܕܐܝܬ ܠܗ ܡܢ
ܟܠ ܡܕܝܢܬܐ ܕܥܠ ܐܪܥܐ
ܕܢܗܘܢ ܒܗ ܕܢܬܚܙܘܢ
ܕܢܗܘܢ ܒܗ ܕܢܬܚܙܘܢ
ܕܢܗܘܢ ܒܗ ܕܢܬܚܙܘܢ

ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܟܠ ܡܕܝܢܬܐ
ܕܥܠ ܐܪܥܐ ܕܢܗܘܢ ܒܗ ܕܢܬܚܙܘܢ

Georgij Metropolitanorũ Assyriæ; nec nõ duo tomi, quos cõgessit Gabriel Metropolita Bassoræ, atq; alia (Synodus) Eliæ Catholici antiquioris, ac quatuor Eliæ Sobensis cognomento Barsania.

Extant etiam nobis libri Anonymi, vt liber Dilucidationis, liber de Vnione, ac Historiæ plusquam ducentæ, præter eas, quæ sunt contentæ duobus libris Paradisi.

Elias tertius plures edidit Glossas, & Epistolas, disposuit & confecit Orationes decisionum iudiciorum, & matutini.

ܡܢܗܘܢ ܕܢܬ ܡܠܟܘܬ
ܒܪܘܚܐ ܕܩܘܕܫܐ ܕܐܠܗܐ
ܕܢܬܩܝܡܘܢ ܡܕܡܬܢ ܠܝܬܗ.
ܡܚܬܢܐ ܕܡ

ܡܫܝܚ ܕܐܡܪܬ ܠܒܝ ܫܡܥܢ
ܕܢܬܩܝܡܘܢ. ܡܫܝܚ ܡܕܡ
ܫܒ ܐܡܪܢ. ܐܦ ܡܕܡܬܢ ܐܝܟ
ܕܡܚܬܢܐ

ܡܠܟܘܬ ܡܠܟܘܬܐ ܕܥܠܡ ܐܦ
ܡܠܟܘܬܗ ܒܟܠ ܕܪܐ. ܗܘ ܕܒܪܢܫ ܡܫܝܚ
ܐܝܟ. ܡܕܡܬܢ. ܡܪܝܡܐ

ܡܕܡܬܢ ܒܫܡܐ ܕܐܒܐ
ܡܫܝܚ ܡܫܝܚܐ ܕܒܪܘܚ. ܡܕܡ
ܒܫܡܐ ܕܒܪܐ ܕܐܒܐ ܕܒܪܗ
ܐܦ ܒܫܡܐ. ܡܕܡ ܡܫܝܚ
ܕܠܐ ܡܬܚܙܝܢ ܐܝܟ. ܡܕܡ
ܗܘ ܕܡܬܩܝܡ ܕܡܫܝܚ ܗܘܝܗ

ܕܒܝ

Iesuiab Barmalcun Sobensis extant quæstiones, institutiones Grammaticales, orationes, epistolæ, & Hymni simul.

Ioannes Zuhbi congessit Grammaticales Institutiones, & in vnum compegit volumen; nec non Sermones oratione ligata.

Salomon Chalatia Bassorensis confecit librum inscriptum *Apis*, ac alium de figura Cœli, & Terræ, Oratiunculas, & Preces.

Libri autem, quos composui ego Hebediesu imbecillis Sobæ, sunt liber Expsitionis, seu Commentariorum Sacræ Scripturæ Veteris, & Noui Testamenti, liber Chatholicus de admirabili regimine, liber Carminum inscriptus *Paradisus*

volupta-

ܐܘܕܥܘܗܝ ܕܫܡܝܐ ܘܐܪܥܐ
ܕܥܠܘܗܝ ܕܟܠܗ ܒܪܝܬܐ ܘܒܪܝܬܐ .
ܘܐܦܠܓ ܠܗ ܠܫܢܝܢ . ܐܝܟ ܕܐܝܬ
ܒܗ ܡܢ ܫܡܝܐ ܘܥܠ ܐܪܥܐ
ܘܒܡܕܝܢܬܐ . ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܒܐܪܥܐ
ܕܡܨܪܝܢ ܘܒܡܨܪ . ܐܝܟ
ܕܐܝܬ ܒܫܡܝܐ ܘܥܠ ܐܪܥܐ ܘܥܠ
ܟܠ ܡܕܝܢܬܐ . ܐܝܟ ܕܐܝܬ
ܒܡܨܪ ܘܒܡܕܝܢܬܐ

voluptatis, Epitome Canonum Synodorum, liber *Bahmarurid*, Arabicè ﻟﻮﻛﺔ *Locatio illius*, liber Margaritarum de confirmatione, & veritate fidei, liber abditorum Arcanorum Philosophiæ Græcorum, liber Scholasticorum, in quo refelluntur omnes Hereses, liber dispositionis Iudiciorum, & statutorum Ecclesiasticorum, & ille, in quo sunt duodecim Orationes, continentes omnes scientias, nec non Glossæ, Epistolæ consolatoriæ, Orationes de varijs rebus, Explicatio Epistolæ magni, & admirabilis Aristotelis, quam scripsit ad Alexandrum de magna Arte, Epistolæ varij, ac multiplicis argumenti,

gumenti, ſolutiones demum quæſtionum difficilium, ænigmatum, capitum, & Parabolarum.

Hæc quemadmodum inuenimus, propoſuimus, recenſuimus, & correximus, & portam meditandi amatoribus ſcientiæ nos quoque aperuimus.

Finis.

LAVS DEO.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

NOTAE.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

ABRAHAMI ECCHELLENSIS MARONITAE Notæ.

MVLTA hic nobis notanda essent, optime Lector, de Sacrorum Librorum catalogo, & auctoritate apud Orientales gentes ad Hæreticorum Occidentalium reprimendam impudentiam, nimiamq; audaciam, qui modò hanc, modò illam Scripturarum partē è medio auferre conantur, & auctoritatem diminuere pro animi sui libidine. Sed cùm hæc aliud exigant otium, & locum, & præter institutum præsens videantur, ea nunc missa faci-

mus, notabimusque quædam pauca tantummodò, quæ vel ad eruditionem aliquam peregrinam, vel ad insignem controuersiam, vel ad obscurum aliquid elucidandũ faciunt. Hoc tamen vnũ silentio haud prætereundum est; rara scilicet esse Exemplaria apud Orientales, quæ omnes complectũtur sacros Libros, quia hic partem hanc, ille istam pro studiorum, & animi propensione, vel temporis, otij, & expensarum commoditate sibi describit, vel describere curat. Quamobrem ex varijs Exemplaribus haud varij contexendi sunt catalogi siue quoad numerum librorum, siue quoad ordinem. Quod notandum duximus, ne inde cauillandi Scripturarum hostes arripiant ansam.

Pag. 5. *Daniel minor*. Nomine Danielis minoris, siue iunioris, intelligit

telligit Hiſtoriam Suſannæ, eamq; Danielis partem, quam Hebræos non agnoſcere vt ſacram, ſcribit D. Hieronymus in præfatione ad librum Danielis. Hebræis lubenter conniuent noſtri temporis Nouatores. At Eccleſiarum vtriuſque orbis conſenſus admirabilis temeritatis eos coarguit, & venerandæ antiquitatis Patrum conuincunt teſtimonia. Quandoquidem S. Hipolitus martyr, & ſcriptor vetuſtiſſimus Danielem hunc minorem, & Suſannæ Hiſtoriam commentatus olim eſt, vti videre licet apud noſtrum Hebedieſu pag. 17. quod & multi alij præſtiterunt.

Pag. 15. *Liber Dionyſij Philoſophi cæleſtis*. Liber iſte, quem quidam eſſe Dionyſij Areopagitæ, quidam verò non item, ſed alterius Dionyſij, maximæ auctoritatis eſt apud

Orientales omnes, nec eum esse Areopagitæ dubitant. Huius habeo penes me vetustissimum Syriacum Exemplar in pergameno cum eruditissimis Commentarijs Ioannis Episcopi Darensis Syri, qui quarto viuebat sæculo. Quando autem nostrũ hoc Exemplar cõscriptum fuit, nobis non constat; sed illud emptũ fuisse ab Abbate quodam Syro in Mesopotamia cum alijs 250. voluminibus pro Bibliotheca sui Monasterij an. Alexandri 1243. qui est Christi 932. nempe ante annos 721 plus minus, apparet ex nota eidem codici præfixa. Dicitur Dionysius *Philosophus cælestis*, quia de cœlesti Hierarchia philosophari cœpit. Nomine autem, *Liber*, non vnum intelligit librum, vt communiter loquimur, sed omnium, quæ conscripsit, summam.

Pag.

Pag. 29. *Extat eius liber de Sacramentis*. De Sacramentorum numero, auctore, & necessitate apud nationes Orientales hactenus dubitauit nemo; & si quis extitit, statim vt hæreticus & habitus est, & damnatus. Quod notandum in hoc nostro catalogo passim est. Imò & eius auctor Hebediesu integrum de Sacramentis edidit Tractatum. Quæ omnia & Georgij Calixti, & aliorũ Hæreticorum conuincunt inanem garrulitatem, & peruicaciam.

Pag. item 29. *Ac tomus vnus de Sacerdotio*. Sacerdotium, eiusque varios ordines tam distinctè agnouerunt Orientales omnes, & quidem ex Diuino instituto, vt Hæreticorũ albo adscribendus sit, quisquis apud eorum posteros id reuocet in dubiũ. Quod autem refert Ioannes Seldenus Anglus ex Eutychio Alexan-

drino in illius Ecclesiæ originibus ad corroborandã Symmystæ Claudij Salmasij molitionẽ, breui, Deo sospitante, constabit orbi Christiano, qua fide, quibusue fundamentis id in vulgus iactatum sit.

Pag. 33. *Eius prolixa* Liturgia. Supra quinquaginta numerantur apud Orientis Christianas gentes Liturgiæ partim communes, partim singularum gentium propriæ. Ex his autem triginta & vna nobis extant, nimirùm vna S. Iacobi, duæ duodecim Apostolorum nomine, maior scilicet, ac minor, duæ Sancti Petri, vna S. Ioannis Euangelistæ, vna S. Marci, præterea S. Dionysij Areopagitæ, S. Sixti Papæ, Iulij Romani Pontificis, S. Ioannis Chrisostomi, S. Basilij, S. Cirilli Alexandrini, S. Iacobi Nisibensis, S. Gregorij Theologi, D. Ioannis Maronis

Patriar-

Patriarchæ Antiocheni, alterius Ioannis Patriarchæ Antiocheni, Eustathij item Patriarchæ Antiocheni, Mosis Barcephæ, Iacobi Edesseni, Philoxeni, Eleazari Episcopi Babylonis, Marutæ Episcopi Tagritensis, Thomæ Giarmachitæ, Matthæi Pastoris, Ioannis Barsusan, Nestorij, Theodoreti, Diodori, Narsis, Barsomæ.

Liturgiarum autem originem referunt ad ipsos Apostolos ex Christi Domini mandato, quorum omnium primus suam confecit Liturgiam S. Iacobus frater Domini, ac omnium primus Sacrosanctum, ac incruentum Corporis Domini obtulit Sacrificium, ad cuius exemplũ, & normam cæteræ institutæ sunt. Huius rei testem habemus grauissimum Ioannem Maronem, qui intra sextum, & septimum viuebat sæcu-

lum, in Commentarijs Liturgiæ ipsiusmet S. Iacobi c. 1. hisce verbis

ܐܝܟ ܕܢܬܡܠܐ ܠܗ ܡܫܟܚܬܗ
ܥܡܢܐ ܘܐܬܡܠܐ ܘܐܡܪܐ
ܐܒܐ ܕܐܒܐ ܡܢ ܫܟܝܢܬܐ
ܕܢܘܗܪܐ ܡܢ ܫܡܝܐ . ܘܡܢ
ܫܡܝܐ ܘܥܕܡܐ ܗܘܝܢ ܐܠܗ ܕܝܢ
ܕܢܗܘܐ ܠܐ ܫܚܠܦܐ ܘܠܐ ܬܘܠܝܬܐ .
ܕܐܝܟ ܫܡܫܐ ܕܡܫܬܠܡ ܘܢܦܩ .
ܐܝܟܢܐ ܫܡܫܐ ܕܡܫܬܠܡ ܒܫܚܪܬܐ
ܕܢܦܩ ܡܢ ܒܝܬܗ . ܐܝܟܢܐ ܕܢܦܩ
ܫܡܫܐ ܡܢ ܡܫܟܢ ܡܫܟܢ ܕܢܗܘܐ
ܘܡܢ ܫܡܝܐ ܘܥܕܡܐ ܘܠܐ ܡܢ ܒܝܬܗ .
ܐܠܐ ܘܠܐ ܡܢܐ ܡܕܡ . ܡܢ
ܐܒܐ ܠܐ ܘܡܢ ܐܝܟ ܕܢܗܘܐ . ܡܢ
ܕܒ . ܕܡܢ ܡܢ ܡܢܐ ܘܠܐ ܡܢܗ
ܕܢ ܠܐ ܡܫܟܚ ܕܢ ܡܢ ܡܢ
ܘܡܫܟܚ

ܘܐܡܪܝܢ ܐܦ ܥܠ ܦܘܡܐ ܕܫܪܪܐ
ܕܐܒܗܬܢ ܩܕܝܫܐ ܕܐܬܝܗܒ ܡܢ ܐܝܕܝ
ܕܫܠܝܚܐ ܩܕܝܫܐ ܥܕܡܐ ܗܢܐ ܝܘܡܐ

Idest, *Dicimus quoque iuxta veram Patrum nostrorum traditionem, quæ deducta est per manus ab ipsis sanctis Apostolis vsque hodiernum diem, quòd Dominica Pentecostes venit Spiritus Sanctus super Apostolos, & sanctificauit eos; ipsi verò feria secunda consecrarunt Chrisma, tertia autem consecrarunt Tabulam siue Altare, quarta demum feria obtulit Iacobus frater Domini oblationem* (celebrauit Sacrificium Missæ iuxta illius Liturgiam) *quæ incipit*: Deus omnium & Dominus &c. *Et cùm interrogatus esset, vnde illam accepisset, respondit: Viuit Dominus, quòd non addidi, neque diminuì quicquam ex eo, quod audiui à Domino nostro. Propterea*

illud

illud est Sacrificium, siue Liturgia primitia, ac prima. Idem cap. 21. postquam retulit prima verba Liturgiæ Sancti Iacobi, hęc subdit:

ܗܢܐ ܪܫܝܬܐ ܕܩܘܪܒܢܐ
ܕܩܕܝܫܐ ܝܥܩܘܒ ܫܠܝܚܐ ܕܟܠ
ܩܘܪܒܢܐ ܩܕܝܡܬܐ ܗܝ ܕܟܠ
ܩܘܪܒܢܐ ܕܐܚܪܢܐ ܗܢܘܢ ܕܥܒܕܘ

Nempe, *Hoc est principium Liturgiæ D. Iacobi Apostoli, quæ omnium Liturgiarum antiquissima est, ideoque iuxta illius ordinem suas instituerunt cęteri.* Eadem habet Dionysius Episcopus Amed in Commentarijs Syriacis eiusdem Liturgiæ D. Iacobi, & Dionysio antiquior Iacobus Edessenus itidem Syrus in Epistola ad Thomam Presbyterum, & alij passim. Apage igitur doctrinam illam putidam, & infidelibus potius hominibus dignam, & qui Christianæ

Reli-

Religioni nuncium penitus remiſerunt, quæ liturgias à Chriſtiano cultu abſcindit, & abijcit.

Sed verò abs re quoque non erit, quid de realitate corporis, & ſanguinis Dominici ſentiant Chriſtiani Orientales paucis aperire, quia omnes Liturgiæ eò collimant. Sciẽdum igitur eſt, omnes Chriſtianos Orientales, quotquot ſunt, & cuiuſque perſuaſionis fixa, atque conſtãti fide credere, ac tamquam fidei præcipuum, ac primarium articulũ tenere, panem, & vinum recitatis Chriſti verbis conuerti in ſubſtantiã Corporis & Sãguinis ipſius Chriſti, nihilque remanere niſi accidentia. Quod, vt planè conſtat Nouatoribus, & infidelibus (ſi fas eſt ita loqui) Sacramentarijs, breuiter id ſingulorum teſtimonijs oſtendere non pigebit.

Ex

Ex Maronitis itaque accedat primo loco Ioannes Maro, qui intra sextum, & septimum viuebat sæculum, vt supra notauimus. Hic. cap. 12. Commentarij in Liturgiam D. Iacobi inquirit, an panis, quem Christus Dominus benedixit in postrema cœna, sit idem corpus, quod assumpsit ex Virgine, vel aliud, concluditq; esse illud idẽ. verba ipsa sũt.

ܐܝܟ ܕܢܬܒܥܐ ܠܚܡܐ ܕܒܪܟ
ܡܪܢ ܝܫܘܥ ܒܐܝܕܘܗܝ ܩܕܝܫܬܐ
ܕܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܒܬܘܠܬܐ ܐܘ ܐܚܪܢܐ
ܗܘ . ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܒܬܘܠܬܐ
ܐܘ ܐܚܪܢܐ ܗܘ ܐܝ ܠܐ ܡܬܡܪܐ
ܐܝ ܐܢܬ ܡܫܬܡܥ ܡܢ ܡܠܬܐ .
ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܒܬܘܠܬܐ ܐܘ ܐܚܪܢܐ
ܗܘ ܐܝ ܠܐ ܡܬܡܪܐ

Oportet, inquirere, an panis, quem accepit Christus super manus suas, et bene-

benedixit illum, & sanctificauit illum, & vocauit illum corpus suum, ipse sit corpus illius, quod ex Virgine est? Et dicimus illum esse corpus, & sanguinem, quod est ex Virgine. Nota quomodo in corpore agnoscit sanguinem. Statimque obijcit nomine aduersariorum, nempe Mahometanorũ, & Iudæorum, & ita respondit.

ܐܠܐ ܕܚܢ ܡܘܡܝܢ ܐܝܟ ܕܐܡܪܝܢ
ܡܪܝܡ ܐܝܬܝܗ ܕܐܠܗܐ . ܘܐܦܢܝܢ ܟܠܗ
ܕܡܪܝܡ . ܡܫܝܚܐ ܗܘܐ ܡܢ
ܕܡܫܝܚܐ ܡܢ ܡܘܡܐ ܕܚܢ
ܡܢ ܐܝܟ ܕܡܫܝܚܐ ܡܬܚܙܝܢ
ܒܝܢ ܕܐܝܟ ܕܡܫܝܚܐ ܡܬܚܙܝܢ ܒܝܢ
ܟܠܗ ܟܝܢܐ ܡܬܚܙܝܢ ܒܝܢ
ܕܡܫܝܚܐ ܕܐܝܬ ܒܗ ܡܢ ܕܡܪܝܡ
ܡܫܝܚܐ ܟܝܢܐ ܕܐܝܬ ܡܬܚܙܝܢ
ܕܡܫܝܚܐ ܕܐܝܬ ܒܗ ܡܢ ܕܡܪܝܡ . ܡܢ
ܐ

ܐܦ ܡܢܐܝܟ ܐܝܟܐ ܕܠܐ ܡܫܬܡܥ
ܡܫܬܡܥܢܐ ܘܡܬܚܙܝܢ ܒܗܘܢ . ܘܡܢ
ܡܢܝܢ ܐܝܟ ܕܒܝܬ ܐܠܗܐ ܕܢܗܘܐ
ܒܗܘܢ ܐܠܗܐ ܡܬܚܙܝܢ ܒܗܘܢ ܐܝܟ
ܕܐܝܟ ܕܢܗܘܢ ܒܗ ܐܠܗܐ ܐܠܗ
ܐܝܟ ܕܒ ܐܝܟ ܢܫܐ ܠܐ ܡܬܚܙܝ
ܡܬܚܙܝ ܠܫܡܥܐ ܡܫܬܡܥܢܐ
ܕܢܗܘܢ ܐܠܗܐ ܡܬܚܙܝܢ ܒܗ ܐܠܗ
ܐܠܗܐ ܐܝܟ ܕܒܗ ܐܠܗ ܡܢ ܐܠܗܐ
ܡܬܚܙܝ ܒܝ ܐܝܬܝ ܕܢܗܘܐ ܐܝܟ
ܕܢܗܘܢ ܡܬܚܙܝ . ܐܦ ܐܝܟ ܐܝܟܐ
ܐܠܗܐ ܕܢܗܘܢ ܐܠܗ ܕܐܠܗܐ
ܐܝܟ ܕܒ ܐܝ . ܐܠܐ ܡܢ ܕܒ ܐܝ
ܡܬܚܙܝ ܠܐ ܡܬܚܙܝ ܐܠܗ
ܕܒܗ ܡܬܚܙ ܒܗ . ܐܠܗ
ܕܐܝ ܐܝܟ ܠܐ ܡܬܚܙ ܐܝ

Ideſt. *At fortè obijcit aliquis: quo-*
modo

modo id factu possibile est? Ad quem dicimus, possibile est; etenim dextera illa, quæ initio accepit puluerem de terra, & mutauit illum, & fecit illum corpus Adæ; eadem mutauit panem hunc, & fecit illũ Corpus Verbi, quod est ex Virgine: & mutauit vinum illud, & fecit illud sanguinem, qui est ex Virgine. Ita quoque intellige hodie de pane, & vino, quos offert Sacerdos. Idem Spiritus Sanctus, qui descendit in vterum Virginis, & effecit carnem, quæ ex illa est, corpus, & sanguinem Verbi Dei, descendit super Altare, & efficit panem, & vinum ibi positos, corpus & sanguinem Verbi Dei, quos assumpsit ex Virgine Maria, per manus Sacerdotis, qui sacerdotali fungitur munere, & offert. Intellige quoque & considera miraculum, quod illo vespere in Cænaculo operatum est. Comedit ex suo corpore, &

come-

comedere facit suos Apostolos; bibit suum sanguinem, & propinat eis. Quod quidem miraculum superat intellectus, nec illud comprehendere valent.

Aliud non minus clarum, & illustre testimonium legimus in libro constitutionum Syriacarum Ecclesiæ Maronitarum, quem Arabici iuris fecit Dauid Archiepiscopus Maronita anno Alexandri 1370. qui est Christi Dñi 1053. rogantibus Abbate Iosepho & eius Monachis. Verba sunt c. 10. de Ieiunio.

ثم ابتدى بذكر الوصية الجديدة واخذ
جنبيه من ذلك الخبز الذى كان
على تلك المايدة الفطير وحمله على
يديه وباركه وفضّله وقال لهم هذا
هو جسدى الذى قُرّب من اجلكم
خذوا وكلوا منه لغفران الخطايا:

فاخذوا

فاخذوا واكلوا لحم بغير شك :
ثم مزج كاس من خمر وماء وقال
لهم هذا هو دمى الذى يسفك من
اجلكم خذوا واشربوا منه لغفران
الخطايا فشربوا دم بعير شك
ثمّ بين لهم هنالك فقال ان الخروف
الذى امر الرب به موسى هذا هو مثال
الخبز الذى قد صار لحم وهو جسدى
والدم الذى سفك من ذبيحته
فهو مثال هذا الكاس الذى صار
دما وهو دمّى بالحقيقه الذى
يسفك من اجلكم

Ideſt: *Tum aggreſſus eſt, memorare nouum Teſtamentum, & accepit tunc ex illo pane azymo, qui erat ſuper illa menſa, & ſuſtulit illum ſuper manus ſuas, & benedixit illum, ac præſtantem reddidit, & ait illis:* Hoc eſt

Corpus meum, *quod offertur pro vobis, accipite, & manducate ex illo in remissionem peccatorum. Et acceperunt, & manducauerunt carnem sine hæsitatione. Dein temperauit calicem ex vino, & aqua, & ait illis:* Hic est Sanguis meus, *qui pro vobis effudetur, accipite, & bibite ex eo in remissionem peccatorum; & biberunt sanguinem sine hæsitatione. Præterea demonstrauit eis dicens: Agnus vtique, quem præcepit Dominus Moysi, hic est typus panis, qui caro iam factus est, & est corpus meum: sanguis verò qui effusus est ex eius mactatione, typus est huius calicis, qui iam est sanguis, & est verè sanguis meus, qui effundetur pro vobis.* Capite autem septimo de Canone Missæ propheticè planè Caluini, Zuinglij, & Symmystarum sic perstringit Symbola, & figuras:

اعطانا اياه نفسه تقدست اسماوه
لغفران الخطايا ولم يقل به
بل قال هذا هو جسدى ولم يقل
هذا هو مثل جسدى

Idest: *Dedit illud* (Corpus) *nobis ipsemet, sanctificentur nomina illius, in remissionem peccatorum: nec dixit, illud esse sui* (Corporis) *typum, aut figuram, sed dixit*: Hoc est Corpus meum, *& non dixit, hoc est typus, vel symbolum Corporis mei.*

Ex Cophtitis prodeat modò vnus Ioannes Episcopus Asiutensis in Actis Martyrum Aegypti, vbi Ammonium Asnæ Episcopum sic inducit respondentem Ariano nomine Diocletiani Aegypti præfecto gentiles cultus suadenti.

قال القديس امونيوس الاسقف
كيف يا اريانوس اخذ اللبان النجس

بيداى اللتان ارفعهما الى العلى الى
الاب ضابط الكل اب ربنا والهنا
ومخلصنا يسوع المسيح واسال صلاحه
ان يرسل نعمة روح قدسه فينقل
الخبز الى جوهر جسد المسيح ودمه
الكريم هذا الذى بعد موته على
الصليب خرج لنا من جنبه الالهي
ماء ودم وبه طهر العالم كله اما
جسده الطاهر هو الذى كان اولا
بالمدود وثانيا على الصليب وثالثا فى
القبر ورابعا صعد الى السماء

Idest: *Dixit S. Ammonius Episcopus: Quomodo ò Ariane accipiam immundum thus manibus meis, quas eleuo in altum ad Patrem omnipotentem, Patrem Domini nostri, & Saluatoris Iesu Christi, & deprecor bonitatem eius, vt mittat gratiam Spiritus sui Sancti, & transmutet panem, &*

vi-

vinum in substantiam corporis Christi, & sanguinis eius pretiosissimi; de cuius quidem diuino latere, post illius in Cruce mortem, exiuit nobis aqua & sanguis, quibus vniuersum expiauit Mundum. Corpus autem illius purissimum est illud idem, quod fuit in præsepe, dein in Cruce, postea in sepulchro, demum quod ascendit in Cælum. Hæc postrema S. Ammonij verba leguntur etiam in Alexandrina Liturgia post canonem, seu consecrationem, & sic cantantur à populo vniuerso alta voce ad hanc conuersionem attestandam: *Credimus hoc esse idem illud corpus, quod in præsepe fuerat olim repositum; credimus hoc esse idem illud corpus, quod Cruci fuerat affixum, credimus hoc esse illud corpus, quod in sepulchro conditum fuerat; credimus, hoc esse idem illud corpus, quod in cælos ascen-*

derat.

Ex Melchitis, ſeu Græcis Arabibus adſit nobis modò vnus S. Petrus Epiſcopus Sebaſtes, SS. Baſilij magni, & Gregorij frater, qui par. 1. البرهان *Alborhã*, nempe *demõſtrationis*, de hac trãſubſtãtione ſic habet.

فاذا قام الكاهن مبتهلا قدام
المايدة بالدعاء الذى علم
المسيح الحواريين وامرهم ان يورثوه
لخلفايهم من الكهنه تنزل روح
القدس على ذلك القربان فتصير
الخبز لحما بقدسها وقوتها وتصير
مزاج الخمر والماء دما حتى لا يبقى
فيه شى من ذلك غليظا ثقيلا

Ideſt: *Cùm ergo ſtat Sacerdos orans coram menſa, & inuocat inuocatione, quam docuit Chriſtus Apoſtolos, præcepitq; illis, vt eã traderent ſucceſſoribus*

bus suis Sacerdotibus, descendit Spiritus Sanctus super oblationem illam, efficitque panem carnem sua sanctificatione, & virtute, ac vini, & aquæ temperamentum efficit sanguinem, ita ut nihil remaneat in illo crassi, aut fæculenti. Et paulò post assumit :

ولكن يصير كله لحما ودما
مقدسا بروح القدس

Sed fit totum caro, & sanguis sanctificatus Spiritu Sancto. Dein hanc conuersionem conuincit, & demonstrat à minori ad maius, siue à potentijs naturalibus ad potentiam supernaturalem asserens.

وما ينكر احد ان تكون الروح القدس
الخالقه اقوى فعالا من المعده والكبد
فى الاجساد المخلوقة كلها. فقد
قويت المعده على تشبيه الطعام

والشراب وتمييز صفوه من ثفيله
وقويت الكبد على طبخ ذلك الصفو
وتمييز لطيفه من غليظه وتغيير
ذلك اللطيف عن حاله الى ان صيرته
دما حتى نفذ فى جموع الجسد . فكيف
لا تقوى روح القدس على تغيير ذلك
الخبز ومزاج الخمر والماء

Idest: *Nemo quidem inficiatur, Spiritum Sanctum creatorem esse potentiorem operatorem stomacho, & hepate in corporibus creatis. Potuit enim stomachus concoquere cibum, & potum, nec non purum à fæculento secernere; potuit etiam Hepar concoquere purum illud, atque secernere subtile à crasso, & subtile illud à suo statu mutare, donec efficit illud sanguinem, qui totum permeat corpus. Quomodo ergo non potest Spiritus Sanctus*

mula-

mutare panem illum, & temperamentũ vini, & aquæ? Et post pauca.

ومن ينكر ايضا ان تكون كلمة الله
نافذه وهي المسيح الذى ناول تلاميذه
الخبز فقال لهم خذوا كلوا هذا
هو جسدى ثم ناولهم كاسا فيها
مزاج خمر وماء فقال لهم اشربوا
منه كلكم هذا هو دمى الذى
يسفك من اجلكم

Quis quoque inficiabitur, Verbum Dei haud esse efficax, quod est ipse Christus, qui porrexit Discipulis suis panem, & dixit eis: accipite, manducate, hoc est corpus meum; deinde porrexit eis calicem, in quo erat temperamentũ vini, & aquæ, & dixit illis: bibite ex eo omnes, hic est sanguis meus, qui pro vobis effundetur?

Ex Iacobitis adstipulatur Dionysius Barsalibi Episcopus Amed cap.

1. Com-

1. Commentariorũ ad Liturgiã D. Iacobi hisce verbis, postquã de varijs Sacrificiorũ generibus disseruit.

ܡܕܡܪ ܐܢܘܢܝ ܒܟܝܢܐ ܕܟܝܢܐ
ܕܗܢܐ ܕܟܝܢܐ ܕܡܫܝܚܐ ܕܐܝܬ
ܒܗ ܒܚܝܐ ܒܐܠܗܘܬܐ ܕܒܗ ܕܝ
ܐܝܬ ܒܗ ܒܫܘܡܐ ܕܒܗ ܕܢܣܒ
ܡܢ ܡܪܝܡ ܒܦܓܪܐ ܕܟܝܢܐ
ܕܐܠܗ ـــــــ

ܘܠܗ ܗܝ ܕܦܠܚܝܢ ܡܫܝܚܐ ܕ
ܡܫܬܡܫ ܒܗ ܡܫܝܚܐ ܡܫܬܡ
ܫܢ ܠܐ ܦܠܚܝܢ ܡܫܝܚܐ ܕ
ܒܗ ܡܫܬܡ ܒܗ ܡܫܝܚܐ

Ideſt: *Sacramenta autem vocantur Corpus & Sanguis, quoniam non illud, quod videt r, ſunt. Secundùm ſpeciem enim panis, & vinum ſunt, ſed agnoſcuntur, atque ſunt corpus, & ſanguis Dei.*

Ex Neſtorianis tandem ſeſe offert Hebediesu auctor noſtri catalogi Tract. 4. libri Margaritarũ, c. 5. de Sacrificio Miſſæ, vbi poſtquã retulit verba Chriſti ſuper pane, & vino prolata in poſtrema cæna ſubdit.

ܗܘܢܐ ܕܡܬܩܪܒ ܠܬܪܥܐ
ܕܡܫܬܡܫ ܒܗ ܡܫܝܚܐ
ܕܒܗ ܡܫܬܡ ܒܗ ܡܫܝܚܐ

Hoc

Hoc itaque mandato Dominico transmutatur panis in corpus eius sanctum, & vinum in sanguinem eius pretiosum.

Ioseph Videns Præsbyter in quadam oratione, quam recitabat ante verba consecrationis, sic loquitur de mutatione vini in sanguinem.

ܗܕܐ ܕܒܗ ܡܬܗܦܟ ܡܕܡܐ
ܕܝܢܐ ܕܕܡܟ . ܡܬܒܠܒܠܝܢ ܡܚܫܒܬܝ
ܒܡܙܓܘܬܐ ܕܪܚܡܟ .

Hac autem hora, qua transmutatur vinum, & fit sanguis tuus, inebrientur cogitationes meæ permixtione tui amoris. Et hæc pro Notarum instituto modò sufficiant. Nam deficient me potius dies, quàm testimonia eiusmodi.

Pag. 35. *Et Apologiam pro patribus nostris*, nempe Nestorio, & qui

in

in illius iurauerant verba. Siquidem Nestorianus erat Catalogi huiusce auctor, dum scribebat, ideoq; ait *pro patribus nostris*. Quid autem deliberauit ætate prouectus, vide in præfatione. Inter D. Cyrillum, & hunc Theodoretum notissimæ sunt in Ephesino Concilio simultates; hic enim pro Nestoriano dogmate, ille verò pro Catholica religione pro virili propugnabat. Ex quo statim adiungit: *& dissolutiones Capitum Cyrilli*. Scias præterea, S. Cyrilli nomen passim vel diminutiuè, vel inuersum per iniuriam scribi solere apud Nestorianos.

Pag. 37. *Teophilus Persa scripsit contra Dositheum*, Dositheus iste gegenere, & secta fuit Samaritanus, homo corruptissimis, ac scelestissimis moribus, non minus magi-

cæ

cæ arti deditus, ac Simon ille magus eiusdem persuasionis, de quo in actis Apostolicis. Samaritanis commentis infinita propemodum alia addidit, vnde & à suis hæreticus habitus est. Tot tantisq; scelerибus haud contentus Samaritanum Legis Textum innumeris penè in locis fœdissimis corruptionibus cõtaminauit ad sua comprobãda commenta. Siquidem non hæc ad Legis accommodauit normam, sed Legem ad suam concinnauit Heresim. Forsitan verò desunt & nobis eiusmodi Dosithei Scripturarum corruptores, & adulteratores, & qui eas ad suas digerunt nænias? Vtinam deessent: sed audi Nouatorum Prophetam, & Choriphæum Lutherum, & quam tradit de Scripturis intelligendis in Comment. Psal. 5. sequendam. *Hæc tibi*, inquit

quit, *norma, & regula esto, quam in Scripturis sacris intelligendis sequaris: Vbicunque Scriptura iubet bona opera facere, tu id sic intelligas, quod Scriptura prohibeat bona opera facere.*

Vbi id inter vtrumq; interesse videtur: ille literam, hic sensum præcidit, ille corpus, hic spiritum iugulat, ille clam, & subdolè intrudit, & insinuat, iste palam, & impudentissimè imperat, clamitat. Quàm benè his quadrant isthæc D Augustini tom. 6. con. Faustum lib. 32. cap. 19. *Videtis ergo,* inquit, *id vos agere, vt omnis de medio Scripturarum auferatur authoritas, & cuiq; animus author sit, quid in vnaquaq; Scriptura probet: idest vt non authoritati Scripturarum subijciatur ad fidem, sed sibi Scripturas ipse subijciat, non vt ideò illi placeat aliquid, quia hoc*

in

in ſublimi authoritate ſcriptum legitur; ſed ideo rectè ſcriptum videatur, quia hoc illi placuit. Quò te committis anima miſera! Tu es ergo regula veritatis: quicquid ergo contra te fuerit, non eſt verum?

Notandum adhuc venit, quàm malè, imò peſſimè arguunt illi, qui ex hoc Doſithei peculiari facinore Samaritanum Textum corruptionis inſimulant abſolutè. Non ſic quippe loquitur Eulogius Alexandrinus, quem in Epiſtola ad Arnoldum Boot, ſeu veriùs boantem bouem, ſcribit Iacobus Vſſerius Armachanus, & ille in ſua inſeruit Epiſtola ad eundem, quam edidit contra Cappelli Criticam Sacram. Quis enim cordatus ſimili vtetur argumento ex regis Manaſſis facto, qui ex Textu Hebraico, quem penes ſe ex Legis præſcripto con-

ſeruare

ſeruare tenebatur, Dei nomina omnia deleuit & abraſit, ſubſtitutis idolorum nominibus, ac rectè inferet, Textum Hebraicum abſolutè fuiſſe deprauatum & corruptum?

De hac corruptione Textus Samaritani à Doſitheo, quem Arabes دوسيس *Duſis* vocãt, facta, ſic habet Chronici Samaritani Samaritanus Auctor, quod eſt celeberrimæ Bibliothecæ Em. Cardinalis Mazarini.

واخذوا كتب دوسيس ووجدوه قد
غير كثير من التوراة مثل عزرا
واكثر فحفظوا جميعهم ما كتبه وغيره

Ideſt: *Accipientes autem* (Diſcipuli Doſithei) *Scripturas Duſis comperunt, eum iam multa commutaſſe ex Lege, ſeu Pentateucho, vt Ezram* (Hũc Samaritani Textus Hebraici reum corruptionis agunt) *atque plus, ſer-*

uaruntque omnes quicquid scripserat ille & mutauerat.

Hæc summus Samaritarum resciens Pontifex misit Leui nepotem cum alijs decem, qui captum Dositheum vna cum adulterato Codice ad se adducerent. Qui vbi ad mulierem, apud quam in oppidulo quodam hospitabatur, peruenerunt, ac de eo sciscitati sunt, responsum illis est, eum non adesse, sed breui reuersurum. Illi autem, ne aliquam mulierculæ inijcerent suspicionem, se Dosithei amicos, & discipulos simulant, rogantq; enixè, vt Codicem Legis ab illo emendatum exhiberet delibandum. Libentissimè annuit muliercula; at, oportet, inquit, iuxta præscriptum ab eo mihi mandatum vos in hac piscina prius lauetis. Quod statim atq; præstiterunt, vi quadam im-

pulsi

pulſi in Doſithei abierunt ſententiam omnes, & hæreſim, ſummaq; religione eius venerantur Codicem. Quibus ad Pontificem delatis maxima exardet ira, & furore, ac alios ablegat, qui Leui cum ſocijs neci darent, & Codicem ad ſe afferrent igni conſumendum. At res minimè ex animi ſententia ſucceſſit. Nam omnes fuga elabuntur cum Codice, vno Leui excepto, qui pugnando occubuit. Huius autem recuperatum poſtea induſium, proprio fœdatum ſanguine ſuperſtitioſiſſimè in arca quadam cum Exemplare condiderunt ſocij, nec vlli conſpicienda hæc patiebantur, niſi exacto ſepteno dierum ieiunio. Metuentes autem Samaritanorum iram, creſcente numero, ſeſe ad oppidum quoddam non longe à Ieroſolymitana ſitum vrbe recepe-

runt, vt hiſce refert verbis mox citatus Samaritanus Chronologus.

وامنوا بدوسيس فلما كثروا مالوا الى
قريه جانب القدس خوفا من السامره

Ideſt: *Et crediderunt in Doſitheum; creſcentes verò numero ſeſe receperunt ad oppidum quoddam ad latus Ieruſalem ob metum Samaritanorum*. Doſitheus autem fugiens ſummi Sacerdotis iram in quendam ſe contulit montem, & in antro delitescēs ſiti & fame perijſſe fertur.

Pag. 43. *Conſcripſit Epiſtolam ad Papam Orientis*. De nomine Papæ, eiuſque origine fusè ſcripſimus in reſponſione ad Ioannem Seldenum de Originibus Eccleſiæ Alexandrinæ. Hic nomine, *Papæ Orientis*, intelligit Babylonis Catholicum, ſeu Patriarcham. Dignitatem autem illam collatam ipſi fuiſſe, legimus

Can.

Can. 38. Arabico Concilij Nicæni.

Pag. 45. *Officia defunctorum omnia*. Officia defunctorum constant Orationibus, Psalmis, Hymnis, Precibus, Procemijs, Lectionibus, Absolutionibus, & eiusmodi alijs. Varia sunt quoque hæc officia iuxta varios ordines, & gradus defunctorum. Alia enim sunt Episcoporum, alia Presbyterorum, alia Diaconorum, & inferiorum ordinum, alia Monachorum, alia Monialium, alia Virorum, alia Mulierum, alia Virginum. Ex quibus omnibus amplissima sese offert seges, & materia conuincendi peruicacitatis eos, qui Purgatorium inficiantur, ac tamquàm aliquid nuperrimè ab Romana Ecclesia excogitatum insectantur, & nauseant. Cùm tamen nihil hac de re ab Romana Ecclesia nunc asse-

ratur, quod in D. Ephrem hisce Officijs non occurrit, siue spectet id ad purgatorium ignem, siue ad remissionem delictorum post ipsam animæ hinc migrationem. Vtrumq; ex hoc vno hymno, (vt infinitos alios omittam) qui in omnibus defunctorum exequijs occini solet, planissimè constat.

ܪܘܚܐ ܕܪܚܡܐ ܕܐܬܐ ܡܢ ܐܒܐ
ܘܐܪܫܐ ܠܒܢܝܐ ܕܐܢܫܐ
ܕܒܬܪ ܐܠܗܐ ܕܚܛܝܢ ܠܗ ܠܐ
ܠܐ ܡܬܚܫܒ ܕܒܪ ܡܬܪ ܕܚܛܝܬܐ
ܕܒܗ ܠܐ ܡܬܚܫܒ ܕܡܪܬܐ
ܕܚܛܝܬܐ ܕܒܗ ܠܐ ܡܬܚܫܒ
ܡܢܘܢ ܐܢܫ ܕܢܚܝܐ ܡܬܩ
ܡܬܐ ܘܠܐ ܢܚܢ

Ros misericordiarum, qui à patre missus est, & aspersit pueros in forna-

ce Babyloniorum, ipsemet roret super defunctos in foueis tristibus inferni, & condonet delicta seruorum suorum, qui obdormierunt super spe illius, & heredes cõstituat eos vitæ nouæ, quæ nõ deficit. Idem habetur in Hymno, qui canitur in ipso Missæ Defunctorum exordio, qui est eiusmodi.

ܡܫܘܝܐ ܕܢܘܪܐ ܘܠܗܒܬܐ ܐܦܝܩ
ܡܢ ܥܡܗܘܢ ܕܐܡܝܢܝܢ ܒܟܝܢܘܬܟ ܘܒܫܒܝܩܘܬܟ
ܕܢܘܚܘ ܘܢܫܪܘ ܒܫܪܝܪܘܬܟ ܡܢ ܕܢܦܠܘ ܒܫܘܠܐ ܕܫܝܘܠ

Idest: *Impetum ignis, & flammæ dissipa Domine clementia tua à defunctis, qui in te crediderunt, & obdormierunt, & quieuerunt in spe tua.*

Isthæc autem omnia haud antiquiore carent auctoritate, traditione scilicet Apostolica, quæ tam in diuersarum Nationum Orientalium inserta legitur constitutioni-

bus, quàm in Conciliorum proœmialibus cum huiusmodi titulo.

من اجل الموتى وكيف يعمل لهم
ذكران وصية بولص الرسول ومن الناس
من قال انها وصية يعقوب

De Defunctis, & quomodo facienda pro illis commemoratio est, & est præceptum Pauli Apostoli; sunt tamen qui dicunt, esse præceptum Iacobi. Verba ipsa sunt apud Melchitas, & Maronitas c. 39. apud Cophtitas cap. 22. apud Iacobitas c. 5. sect. 1.

اعمل فى اليوم الثالث ذكران الذين
رقدوا بالمزامير والصلوة من اجل ان
المسيح مات وقام للثلاثة ايام ويصير
لهم ايضا تسعة ايام لتذكرة الاحيا
والاموات واعمل لهم الثلاثين مثل
السنة العتيقة لان بنوا اسرايل
حزنوا على موسى ثلاثين يوما ويعمل
لهم

لهم ايضا ذكران السنة بدلهم
ويعطوا من مالهم صدقة للمساكين
وانا نامن ان يفعل ذلك باهل
العفاف والايمان والصلاح فاما من
اجل اصحاب الكبار والكفار فانه
لو صدق عنهم بكلما فى الدنيا
من المال لم ينفعهم ذلك شى

Idest: *Facito tertia die commemorationem pro ijs, qui obdormierunt, in Psalmis, & Precibus, quia Christus mortuus est, & resurrexit tertia die. Fiat quoque* (Commemoratio) *pro illis nona die in memoriam viuorum, & defunctorum. Facito etiam pro eis trigesimum* (diem) *iuxta antiquæ Legis ritum, quoniam filij Israel uxerunt super Moyse triginta diebus. Item fiat pro illis anniuersarium, & erogetur de illorum bonis Eleemosyna pauperibus. Et sane credimus id*

fieri

fieri pro illis, qui sunt prædíti continentia, fide, & iustitia. Nam pro maiorum (criminum) *patratoribus, & infidelibus etsi in eleemosynam erogetur quicquid in hoc Mundo bonorum est, nihil illis proderit.*

Si verò curiosiùs de nomine quærat aliquis, sciat, nomen ܫܐܘܠܐ *sciul* apud Syros, & שאול *sceol* apud Hebræos, ac الهاويه *alhauijato* apud Arabes, commune esse tam loco damnatorum, quàm Purgatorio, quemadmodum *Carcer* dicitur de loco, in quo sunt inclusi, qui ad mortem destinantur, quàm de loco, in quo pro leuioribus alij ad tempus detinentur. Nihilominus tamen *purgandi*, & *purgationis* vocabulum in hac ipsa materia apud antiquissimos auctores vsitatum legimus

gimus. Ioannes Episcopus Darensis, de quo supra in secunda nota mentionem fecimus, lib. 4. De Resurrectione mortuorum cap. 24. loquens de animabus, quæ leuioribus delictis contaminatæ ex hoc Mundo discedunt, non alijs vtitur, vocabulis, quàm *purgandi* & *purgationis*. Hæc sunt ipsa verba, postquàm multis disseruit de Beatorum, & Damnatorum Animabus.

ܘܠܐ ܡܬܩܪܝܢ ܠܗܘܢ ܐܢܫܐ ܕܒܝܬ ܢܘܪܐ
ܕܡܬܩܪܝܢ ܠܗܘܢ ܐܢܫܐ ܕܒܝܬ ܢܘܪܐ
ܕܫܘܠܐ ܕܡܬܩܪܝܢ ܠܗܘܢ .
ܐܦܝܠܘ ܡܢ ܗܢܐ ܕܢܬܩܪܝܢ ܠܗܘܢ
ܐܢܫܐ ܕܫܘܠܐ . ܟܕ ܐܝܟ ܕܢܬܩܪܝܢ
ܐܢܫܐ ܕܢܘܪܐ . ܐܠܐ ܐܝܟ ܕܟܠܗ
ܢܘܡܐ ܕܒܝܬ ܐܢܫܐ ܕܫܘܠܐ
ܘܐܢܫܐ ܕܒܝܬ ܢܘܪܐ ܕܢܬܩܪܝܢ
ܡܢܗ

ܗܢܘܢ ܕܢܫܡܬܐ ܕܝܠܗ ܒܫܘܠܡܗ
ܕܢܦܩܬ ܠܘܬ ܡܢܕܝܢܐ ܕܢܦܩܬ ܠܗ
ܕܢܦܩܬ ܠܗ ܒܫܘܠܡܐ ܕܝܠܗ ܗܢܐ
ܕܢܦܩܬ ܠܗ ܒܫܘܠܡܐ ܕܝܠܗ ܗܢܐ
ܕܢܦܩܬ ܠܗ ܒܫܘܠܡܐ ܕܝܠܗ ܗܢܐ
ܕܢܦܩܬ ܠܗ ܒܫܘܠܡܐ ܕܝܠܗ ܗܢܐ
ܕܢܦܩܬ ܠܗ ܒܫܘܠܡܐ ܕܝܠܗ ܗܢܐ
ܕܢܦܩܬ ܠܗ ܒܫܘܠܡܐ ܕܝܠܗ ܗܢܐ
ܕܢܦܩܬ ܠܗ ܒܫܘܠܡܐ ܕܝܠܗ ܗܢܐ
ܕܢܦܩܬ ܠܗ ܒܫܘܠܡܐ ܕܝܠܗ ܗܢܐ
ܕܢܦܩܬ ܠܗ ܒܫܘܠܡܐ ܕܝܠܗ ܗܢܐ
ܕܢܦܩܬ ܠܗ ܒܫܘܠܡܐ ܕܝܠܗ ܗܢܐ

Si leuibus alis prædita est anima in suo discessu ad illum, qui eam attraxit, in lætitia perfecta erit; si verò onus passionum gestat, afflictionem patitur, non quòd odit, aut vlciscitur Creator, sed vt ad se attrahat purificatam, quemadmodum materiam, quæ commista est auro, in ignem immittunt, vt purificetur, quæ consumitur, & dissipatur, puritas verò

auri

auri remanet; ita quoq; malitia cùm igne purificante omnia absumitur, & dissipatur, necesse est etiam, vt anima, cui illa adhæsit, vnà in igne sit, donec sordes, & malitia prauorum operũ, quæ in ea congregata sunt, illo igne purificẽtur. Et postquam alia purgandi, & purificandi attulit exempla, subdit:

ܗܘܕܝܐ ܐܦ ܠܢܦܫܐ ܕܒܫܘܬܐ
ܕܚܘܛܝܐ ܡܬܚܠܦܝܢ ܠܗ ܚܘܛܝܗ:
ܘܗܢܘܢ ܡܚܝܠܘܬܐ ܠܝܬ ܠܗ ܡܛܪܬܐ.
ܐܠܐ ܕܢܬܢܩܐ ܠܗ ܠܝܬ ܐܝܟ ܕܠܐ
ܡܬܚܪܪ ܡܢܗ ܐܠܐ ܡܕܡܐ. ܠܐ

ܡܛܠ ܕܢܬ ܡܬܬܐ ܕܡܬܩܢܐ

Idest: *Ita etiam ab anima, quæ passionibus materialibus est inquinata, vi tormentorum isthæc abraduntur. Hæc autem afflictio non est ad damnationem, sed ad purgationem peccarum,*

torum, & macularum. Et paulo infra

ܕܢܗܘܐ ܒܪܚܡܐ ܕܟܠܗ ܡܕܝܢܬܐ .
ܕܒܗܘܢ ܕܟܠܗ ܕܚܝܐ ܕܢܗܘܐ
ܡܫܬܠܡܐ ܠܡܕܝܢܬܢ ܐܝܟ ܕܢܗܘܢ
ܡܕܝܢܐ ܕܢܗܘܢ ܡܫܬܠܡܐ
ܡܕܝܢܐ ܕܒܗܘ ܕܢܗܘ ܡܢ ܚܛܝܐ
ܡܬܕܟܝܢ . ܘܡܢܝܢܐ ܕܐܦ ܡܢ
ܗܕܐ ܥܠܡܐ ܒܢܘܪܐ ܡܬܕܟܝܢ
ܒܟܝܢܐ ܕܚܛܝܗܘܢ ܡܬܐܣܝܢ .

Scopus enim mentis diuinæ is est, vt omnis perfectio sit naturæ nostræ. Sunt quippe, qui statim in hoc mundo à malitia purgantur, & sunt etiam, qui post hanc vitam per ignem iuxta passiones suorum vulnerum curantur.

Certissimum id est, vt de ipsa re agamus de nomine nihil curantes, eò tendunt omnia Defunctorum Officia, eò Liturgiæ, eò Eleemosynæ, & suffregia non solum fidelium,

delium, ſed & infidelium ipſo naturæ inſtinctu impellente. Iudæis id teſtatiſſimum, & exploratiſſimũ eſt, ac omnibus notum, ideoque noſtra non indiget probatione. Ad ipſos Mahometanos quod attinet, non minus hoc perſuaſum habent, vti eorum oſtendunt preces pro defunctis. Ita enim in tractatu inſcripto كتاب الدقايق *Liber ſubtilitatum* pro illis deprecantur,

اللهم روّح ارواحهم ونوّر قبورهم
وغسلهم بالماء والثلج وبرّد حرارتهم
ونقهم من الخطايا كما نقيت
الثوب الابيض من الدنس

Ideſt: *Deus requieſcere fac animas eorum, & illumina ſepulchra eorum, & ablue eos aqua & niue, & refrigera calores eorum, & purga eos à peccatis, ſicuti purgatur alba veſtis*

à ſor-

à sordibus. Sed de his fusiùs in Epistola nostra ad clarissimum virum Bartholdum Nihusium.

Pag. 45. *Appositiones Alphabeti*. Appositiones Alphabeti sunt duo puncta, quæ modò supra, modò infra, modò hinc inde apposita literis, (vnde ܣܝܡܐ *siome* seu appositiones dicuntur) vocalium supplent vices. Quod quidem inuentum fuisse D. Ephrem, omnes cum nostro Authore fatentur Syri. Nam antea legebant vel diuinando, vel ex Maiorum traditione, vti scribit Elias Nisibensis Syrus celeberimus, atque satis antiquus scriptor initio suæ Grammaticæ hisce verbis:

ܐܝܟ ܕܠܐ ܗܘܘ ܡܫܬܡܫܝܢ
ܒܫܘܡܐ ܕܐܬܘܬܐ ܐܝܟ ܕܡܢ ܩܕܡܝܐ
ܠܐ ܡܫܬܡܫܝܢ ܒܫܘܡܐ ܕܐܬܘܬܐ ܐܝܟ
ܕܡܢ ܕܝܠܢ ܕܐܬܬܝܠܕ ܡܫܬܡܫܝܢ
ܒܫܘܡܐ ܕܐܬܘܬܐ

ܕܠܐ ܢܬܡ . ܘܐܡܪܘܢ ܠܗ ܒܗ ܡܢܬܐ
ܕܚܢܢܝܐ ܘܐܡܪ . ܠܡܢܐ ܕܢܩܘܡܘܢ
ܐܢܬ ܘܩܕܝܫܐ ܡܢ ܐܘܪܝܬܐ
ܕܥܡܕܐ ܘܐܡܪ ܠܗܘܢ ܒܡܕܝܢܬܐ .
ܕܚܢܢܝܐ ܐܡܪ . ܠܡܢܐ ܐܬܝܬܐ
ܐܢܬ . ܠܡܢ ܐܬܝܬܐ ܐܢܬ ܘܡܢ .
ܠܡܢ ܕܐܬܝܬ ܐܢܬ ܘܡܢ .
ܠܡܢ ܕܐܬܝܬ ܐܢܬ ܘܡܢ .
ܕܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܡܢ ܕܚܢܢܝܐ ܐܡܪ
ܐܢܬ ܕܐܬܝ ܐܢܬ ܘܡܢ ܕܐܬܝ

ܘܠܡܬܠܐ ܕܢܢ ܐܝܟܢܐ ܕܟܬܒܐ
ܕܠܝܬܗܘܢ ܠܡܠܦܢܐ ܐܬܝܢ
ܐܦܪܝܩܝܐ ܐܝܟ ܕܐܝܟܢܐ ܠܐ
ܢܗܘܐ ܐܠܦܒܝܬܐ ܕܒܗܒܠܢ ܠܡܩܪܐ
ܠܠܫܢܐ ܕܒܝܢܗܘܢ ܕܢܢ
ܠܡܐܡܪܐ ܠܐܡܬܝܢ ܠܐ ܡܬܝܢ
ܡܢ ܫܬܝܢ ܠܐ ܢܗܘܢ ܠܗ ܡܢ
ܠܒܐ ܐܦܪܝܩܝܐ ܠܐ ܐܝܟ ܕܟܬܒܐ
ܐܝ ܡܢ ܡܠܠܝܢ.

Ideſt: *Oportet, autem ſcire, quòd principium & fundamentũ Grammaticæ, & ſcripturæ ſunt characteres ſcriptibiles, qui & ſcriptiones dicuntur. Sũt autẽ apud Græcos 24. apud Romanos verò, vt perhibet Iacobus Edeſſenus in libro ſuę Grammaticæ, 23. apud Ægyptios 30. apud Armenos 36. apud Indos 53. ſinguli autem iſtorum populorum rectè ſcribunt, & legunt dictio-*

nes quascunq; suis scriptas characteribus sine punctis separatis. At Hebręi, Syri, Persę, Cusitę, Elamitę, Madianitę, Phœnices, Elanitę, Arabes, alijq. nobis ignoti, non habent literas, quę sufficiunt ad expressionē dictionū, quę ab ipsis scribuntur, nēpè quas suis scribūt linguis, & ad rectè eas legendas vti sunt. Quapropter opus ipsis fuit, puncta apponere literis, vt istis distinguerent motiones, & dictiones ab inuicem. Hinc non possunt rectè legere, nisi tamquam diuinantes, aut ex traditione. Eadem tradit post Eliam doctissimus Isaac Sciadrensis Archiepiscopus Tripolis Syriæ par. 1, cap. 10. suæ Grammaticæ, & alij non pauci. Quoniam verò plura alia sunt apud Syros puncta varijs defūgentia muneribus, non parua quandoque oriebatur confusio ex horum cōcursu, hinc Theophilus Edessenus

Maronita princeps Astrologorum Almohdi Babylonis Chaliphae, vir Syriacæ, Arabicæ, & Græcæ linguæ peritissimus, alias excogitauit vocalium figuras ad similitudinem Græcarum effictas, vt huic occurreret difficultati. Is ex viuis decessit Hęg. an. 169. teste Gregorio Barhebræo lib. 9. Chronicorum.

Tamen ante annos ferè duos ex Protestantium cœno emersit nobis Thraso quidam gloriosus, Batauus sit, an Anglus, certè nescio, Arnoldus Bootius nomine, qui in quadam sua prolixissima Epistola ad Iacobũ Vsserium Armachanum *de Textus Hebraici veteris Testamenti certitudine, & authentia contra Ludouici Cappelli Criticam sacram*, vbi nu. 48. de Syrorum punctis vocalibus multa commentus est ad statuendam inde lectionis Hebraici Textus certitudi-

rem

nem; porrò non pro veritate propugnaturus id præstitit, sed Vulgatam versionem, quam vnus Cappellus ex omnibus Protestantibus approbare videtur, & alijs prefert versionibus, impugnaturus. Nec sat habuit Aristarchus iste tot effutire ineptias, verùm elato etiam supercilio, quod peruersis eminet illis oculis peruersi animi indicibus, sic de ipsis Syris Syriacæ linguæ in Europa professoribus effatur. *Neque enim loquor de quibusuis, nec de plebeijs eiusmodi viris, quales nonnullos in hasce aliasque Europę oras delatos noui; qui Syriacarum, & rerum, & literarum perquam exili cognitione tincti, & in ipsa lingua sua materna, Arabica putà, vix aliud pręter literarum ductus, & faciliora quædam grammaticę pręcepta callentes; cùm omnis verę eruditionis in totum rudes sint,*

mirum non fuerit, si istud, vt alia quamplurima, eos lateat: nempe punctationem Syriacam esse certam, ac determinatam, non quidem indeterminatam, atque arbitrariam secundùm sensus cōmoditatem. Nos itaque, & veritatis stimulus, & Religionis studium, & officij nostri ratio non modò inuitant, sed compellunt propemodum, vt impostoris reseramus paralogysmos, Hæretici refellamus commenta, laccessentis gloriosi militis retundamus effrænatam audaciam. Me enim toto illo numero, & alibi aggreditur, & expresso, & tacito nomine, suam locans operam furioso illi Valeriano de Flauigny, ex cuius impudentissimis calumnijs Vulgatā versionem duabus Apologeticis Epistolis vendicare sum conatus. Quod autem, vt commodius fiat, & ordine exor-

dium

dium ſumendum nobis eſt à Syriaca punctatione, dein ad Hebraicam, quam vt neceſſariam concluſionem inde infert, deſcendendum.

Ad primum itaq; quod attinet, ſic præfatur: *Etenim Syris nullus ab initio punctorum apparatus fuit; & vterque ille, quo hodie vtuntur, tum ille vetuſtior, & operoſior, quo quinque vocales totidem diuerſis characteribus, ad Græcarum vocalium figuram, vt videtur, effictis, deſignant, cùm recentior alter, quo ſolis duobus punctulis, diuerſimodè collocatis, peragitur; intra ſecula haud multa apud eos fuit introductus.*

Pauciſſimis verbis multa admittit Bootius peccata, & quidem enormiſſima. Imprimis enim aut ſibi turpiſſimè contradicit, aut nihil minus probat, quàm quod probare intendit. Quandoquidem modò af-

firmat nullum fuisse Syris ab initio apparatum punctorum; inferiùs verò excussà ex lepidissimo capite syriaca insigni eruditione docet vnicũ punctum Syros habuisse ante alterutrum punctorum illum apparatum, cuius ope omni semper lectionis ambiguitati obuiam itum fuit, quia modò supra, modò infra positum omnium vocalium supplebat vices. Ex quibus sic arguo: vel punctum istud consonantibus coæuum est, vel non; si coæuum, vti verba Bootij sonant, cùm dicat: *istius ope, omni sẽper lectionis ambiguitati obuiam itum fuit*, palam relinquitur, Syros habuisse ab initio vocales. Perinde enim est, vnum punctum defungi omnium vocalium officio, ac duo puncta, vel plures figuras, & notas. Falsissimum est igitur affirmare, Syris nullum ab initio fuisse punctorum

voca-

vocalium apparatum. Si verò punctum illud literis haud est coæuum, eadem redibit difficultas, adeoq; nihil effecit Bootius suis paralogysmis, quia ante hoc punctum inuentum nullum Syris erat adminiculum, quo lectionis ambiguitatibus occurrerẽt; quod vnum probandum assumpserat. Itaq; suam conclusionem infert ex subiecto non supponente, quia supponit, puncti illius adminiculo difficultatibus, & ambiguitatibus lectionis obuiã itũ sẽper fuisse, cũ tamen sẽper non fuit, & si semper fuit sibi contradicit, quia Syris ab initio nullum fuisse punctorum apparatũ affirmat. Quod autem asserit de figurarum vocalium antiquitate, iam ex supra allatis explosum est, cùm harum auctor fuit Theophilus Edessenus, qui Heg. an. 169. obijt, punctorum verò D. Ephrem, qui tertio

viuebat a Christo Domino seculo.

Multis etiam id probari potest argumentis, scilicet puncta vocalia multò antiquiora esse figuris illis ad Græcarum similitudinem effictis, quicquid dicat Bootius vel ex Andrea Masio, vel quocunque alio. Primò, in vetustioribus codicibus, & Theophili ætate antiquioribus nec vola, nec vestigium istarum figurarum conspicitur; at puncta passim. Secundò, post Theophili tempora harum figurarum vsus viget maximè apud Maronitas, rarò apud Iacobitas, nullus apud Nestorianos, & remotiores Syros: punctorum verò frequentissimè apud istos, & non rarò apud illos. Ex quo colligere euidenter est, punctorum vsum esse vniuersalem, & antiquiorem, figurarum verò particularem, & recentiorem, nec ad omnium perue-

nisse

nisse notitiam. Tertiò, ex illarum figurarum appellationibus id constat; nam quædam nomina celebriora patrum veteris Testamenti singulis figuris imposita sunt, vt lib. 1. cap. 12. scribit doctissimus Georgius Amira & par. 1. cap. 10. doctissimus item Isaac Sciadrensis, & alij, ad consulendum puerorum memoriæ, quia singula illa nomina apud nos incipiunt ab vna illarum vocalium. Atq. ita vocalem A. vocarunt nostri ܐܒܪܗܡ *Abraham*, quia incipit ab ea vocali, O, appellant ܐܘܕܡ *Odom*, I ܐܝܣܚܩ, *Isaac*, E, ܐܝܣܥܝܐ *Esaiam*, V, ܐܘܪܝܐ *Vriam*. At hæc nomina non conueniunt omnibus vocalibus Nestorianorum, & remotiorum Chaldæorum, & Syrorum,

quia

quia ſecundum nomen apud eos legitur cum vocali A. nempe *Adam*, & non *Odom*, vti apud nos: & ſic apud eos eſſet duplex, A, & nullum O, quod falſum eſſe conſtat. At in nominibus punctorum omnes omninò conuenimus. Quartò ipſa ratio inuentionis id planè perſuadet, cùm figuræ illæ inuentæ ſint ad euitandam confuſionem, quæ ex tot punctorum concurſu oriebatur, ſemper enim poſteriores facilitati conſulere, & priorum perficere inuenta ſtudere videmus. Quamobrē quis cordatus, & prudens credet, poſt inuentas illas figuras tot punctis puncta addita fuiſſe a poſterioribus ad confuſionem, & perturbationem magis augendam?

Sed audiamus iterum Bootium de ſuo vnico puncto loquentem: *Ante inuentam*, inquit, *alterutram punctatio-*

ctationem apud Syros; unicum punctum omnium vocalium vice apud eos fungebatur; & literis superpositum A, O, & V. ijsdem verò subscriptum, E, & I. denotabat. itaq; ubicunque vox aliqua ambiguæ punctationis in Textu occurrebat, adminiculo istius puncti certa ac definita, istoq; loco vsurpanda punctatio, designabatur: qui simplicissimus punctandi modus, inde ab antiquioribus temporibus apud ipsos vsitatus, etiamsi mancus ac obscurus videri queat, Syris tamen abunde explet quidcunq; ad necessarium vsum ab vlla alia punctatione expectari potest: Adeo quidem, vt post introductum apud ipsos geminum illum recentioris punctationis apparatum, accuratiores quiq. scribæ eo ferè solo vti perrexerint, ac hodieq; vtantur, in sacra præsertim Scriptura; in qua vbiq; istius ope, omni semper lectionis ambi-

gui-

guitati obuiam itum fuit, non quidem in omnibus Codicibus, nec in plerisq; sed tamen in optimis quibusque, & accuratissimis.

Geometrica hæc Bootij demonstratio est, & quidem euidentissima; quippe vt punctum principium est lineæ: ita & linguæ Syriacæ rectè legendæ, & intelligendæ. Sed mirum est, quàm appositè quadrat hìc Bootio medico distichon illud iactatum olim in alium medicũ Iudæum Aegyptium, nomine Salamah Benrahmun, qui ad omnes scientias docendas sè se accingebat, cùm nec ipsos scientiarum terminos, & rudimenta calleret; distichon est

يشمر للج عن ساقه
ويغمره الموج فى الساحل

Se se accingit ad traijciẽdum Abyssũ

Iu

In ipſo verò littore obruitur vndis. Hic penicillo delineatur Bootius, qui dum abdita Syrorum linguæ reſerare incredibili iactantia adnititur, in punctulo impingit.

Sed ad trutinam, & ne longius abeamus, conſulendus nobis eſt liber Pſalmorum editionis doctiſſimi viri Gabrielis Sionitæ, quem omnium Syrorum primum facit Bibliorũ punctationis auctorem Bootius, & qui hanc doctrinam in ſuis rudimentis ipſi pſalmorum libro præfixis, tradere videtur. Quòd ergo punctum hoc ſubſcriptum literis legatur paſſim pro A, non autem pro E, vel I, vt vult Bootius, habemus ex pſal. 2. in voce ܬܘܪܓܙܘ *tumultuarunt*, ibidem ܡܕܒܪܘ *excogitarunt*; ver. 2. ܐܬܝܕܥܘ *conſultarunt*,

ver.

ver. 5. ܢܒܠܒܠ *conturbabit*, v. 7. ܐܡܪܬ *dixit*, & eiusmodi alia infinita. Idem subscriptum pro, O, non quidem E, vel I, Psal. 1. v. 1. ܩܡ *stetit*, ps. 3. v. 4, ܥܢܢܢ *respondit mihi*, 5. 3. ܐܨܠܐ *oro*, 6. 2. ܡܢܡܐܝܐ *infimus su-* Item subscriptum passim pro V. ps. 2. 1. ܡܢܡܐܠܐ *vanitas*, 6. ܩܡ *surge*, 4. 1. ܙܕܩܬܝ *iustitia mea*, 5. 1. ܐܨܓ *ausculta*, 5. ܢܩܡܘܢ *stabunt*, 6 ܟܕܒܐ *falsitas*. superpositum autem pro I, psal. 2 6. ܐܬܡܫܚ *constitui*, 7. ܡܚܝܠ *genui te*, 3. 5. ܐܫܬܚܠܬ *euigilaui* Pro E. Psal. 3. 5. ܫܟܒ *cubaui*

ܫܟܒ

ܕܡܪܝܢ *dormiui*, 6. ܕܚܠܬ *timebe*

Exempla eiusmodi occurrunt infinita non solùm in Scripturis sacris, sed in obuijs quibusque libris, nedum accuratissimis, quæ hallucinationis, & erroris arguunt eos, qui docent, punctum hoc iuxta varios situs varias constituere vocales.

Vt autem, vnde orta sit eiusmodi hallucinatio, dignoscatur, animaduertendum est; Grammaticos quandoque hoc punctum subscriptum literis ܝܘܕ *Iud* ܘܘ *vau*, & ܐܠܦ *Aleph*, appellare I, & V, longum, suprapositum verò literæ ܘܘ *vau*, V, breue; non quod reuera sit vocalis, sed quia est signum, & nota quantitatis, hinc ܝܕܥ *Iadho*

vocatur ab Elia, & alijs, idest *nota signum*, & a Sciadrersi ܫܝܕܪܘܣܐ *sciudoho*, idest, *tessera*, *symbolum*. Signis autem tribuere aliquando nomina rerum, nec nouum, nec insuetum est, nec probatione indiget.

Quoniam præterea inter officia puncti huius illud præcipuum est, vt dictiones similes distinguat ab inuicem, asserunt Grammatici, voces quasdam eiusmodi puncto variè notatas legendas potiùs esse cum hac, quàm cum illa vocali, & non quòd punctum illud sit vocalis. Et profectò si esset vocalis, vocalis semper fungeretur munere, & motum, vt loquuntur Syri, tribueret consonãti; sed cùm id non præstet semper, manifestissimum est indicium, illud non esse vocalem. Exempla hoc

pro-

probantia obuia sunt legenti; vt ܡܚܝܐ *furor*, vbi patet, literam ܡ *mim*, quæ punctum habet subscriptum, quiescere, nullaq; moueri vocali; dicitur nihilominus à Grãmaticis, vocem illam legendam esse cum vocali E, vt distinguatur ab hac alia simili ܚܡܐ *socrus*. Idem dicendum est de voce ܚܡܐ *somnus* vt distinguatur a ܚܡܐ *annus*, & sic de multis alijs arguendum est. Et sanè si punctum istud vocalis esset, legeretur ܡܚܝܐ, & ܚܡܐ, quod Syris Perridiculum est.

Si verò regeret Bootius, aliquando punctum hoc consonantem mo-

uere,& vocalis defungi munere, vt in his vocibus ܡܠܟܐ *Malco* rex ܡܠܟܐ *Melco* consilium, & id genus; responsum hoc habebit non a nobis, sed à Iosepho Barmalcun in Tract. inscripto ܪܙܐ ܕܢܩܛܐ *Rete punctorum* c 4. de hac eadẽ materia, de qua nobis cũ Bootio controuersia, agẽte

ܘܒܟܠܗ ܡܬܚܫܒ ܕܗܠܝܢ ܢܩܛܐ
ܡܫܬܩܠܝܢ . ܕܠܐ ܒܠܚܘܕܝܗ ܐܠܐ
ܒܟܠܗܘܢ ܡܬܬܩܢܝܢ ܐܠܐ ܡܬܩܢܝܢ
ܡܬܩܢܝܢ . ܘܗܘܝ ܠܗܕܐ ܕܢܩܛܐ
ܡܫܬܩܠ ܒܟܠܗ ܡܕܝܢܬܐ

Idest: *Fortè autem putabitur, quòd ista* (puncta) *quoq; mouẽdo moueant. Scias, hoc non per se, sed concursu, & concordia omnium efficere. Testimonium autem huic nostræ sententiæ facit mutatio*

opi-

operationis singulorum istorum. Videlicet, puncta ista non per se motum tribuere consonantibus, sed per accidens, vti euidens est ex mutatione operationis singulorum; nempe punctum illud vel supraponatur, vel subscribatur, non influit eodem modo, sed quomodocunq. collocetur, omnes admittit vocales, vt in allatis exemplis ostensum est.

Nec reponat nobis Boetius, quòd auctor iste, non loquatur de puncto, de quo præsens controuersia est, cùm sermo apud illum sit de pluribus punctis; ne reponat, inquam, quia de hoc eodem apud illum sermo est, vtitur autem numero plurali, quia punctum illud trifariam partitur, iuxta duplicem situm, quem obtinet, nam vel superponitur, vel subscribitur simplex, vel duplex, vt hisce docet verbis

laudatus Auctor indicato capite.

ܡܢ ܕܡܢܐ ܕܠܐ ܐܝܟ ܐܢܬ ܐܝܬ
ܠܗ ܡܠܗܡܢܝܢ. ܕܠܐ ܐܡܪ
ܐܢܬ ܡܢܐ ܐܝܟ ܕܟܬܒ ܡܠܬ.
ܠܗ ܐܡܪ ܐܝܟ ܐܝܬܝܗ ܐܝܬܝܢ ܘܒ
ܡܢܐ ܐܝܟ ܕܟܬܒ ܡܠܬ. ܐܢܬ
ܡܢ ܕܡܢ ܠܗ ܐܡܪ ܐܝܟ ܐܝܬܝܢ
ܐܝܬܝܗ ܕܟܬܒ ܐ

Vnum punctum aut supra, aut infra, aut duo infra ponuntur. Supra, vt dicit vocat, venit, facit, aperit; *infra, vt* dixisti, accubuit, aspersit, vocauit, venit, fecit, aperuit; *duo autem infra, vt* dixit illa, accubuit illa, fecit illa.

Huic nostræ sententiæ firmissimum addit robur alterutra recentior punctatio, quandoquidem consonantibus hoc puncto notatis accuratissimi quiq; scriptores, vel pun-

cta vocalia, vel figuras appingunt; quod sanè nunquam præstarent, si punctum illud vocalis fungeretur officio, & pro vocali ab illis haberetur; ea enim ratione eadem consonans duabus affecta esset vocalibus, quod perridiculum est, & Syris, ac gentibus alijs monstrum inauditum. Percurratur totum Bibliorũ septilinguiũ opus Parisijs a Clarissimo viro, & immortalitate dignissimo Guidone Michaele Le Iay editum, & à doctissimo Gabriele Sionita punctis vocalibus adornatum, videbitq; Bootius nos vera prædicare, si tamen strabo ille rectè videre vnquam queat. Etenim posteriori bus inuentis vocalium figuris, nequaquam pũctorum vocalium vsus sublatus est, sed indifferenter modò istis, modò illis vtuntur scriptores etiam in vna eademq; dictione pro

benè ſcribendi ratione, & commoditate, vti legere eſt pſal. 1, ex punctatione laudati mox Gabrielis Sionitæ in hiſce dictionibus ܥܘܠܬܐ *iniqui*, ܐܙܠ *ambulauit* ܚܛܝܐ *peccatores*, & id genus infinita. At nũquam exhibebit nobis Bootius vel vnicum exemplum in quó duæ concurrant vocales in eadem conſonante.

Ad hæc ſunt dictiones quædam quinque, vel ſex conſtantes ſyllabis vti ܐܬܪܥܝܬܐ *aberratio* ܡܬܟܢܝܬܐ *ſubiectio*, tamen illud punctum vnicum ſemper reperire eſt in vnica dictione, quì ergo fieri poteſt, vt vnum punctum ſemel ſubſcriptum, aut ſuperpoſitum quinque, & ſex vocalium dif-

fer-

ferentiũ ſupplere queat vices. Aliquando etiam omnes quinque vocales in vnica voce conſpiciuntur, vt in hac ܡܠܟܬܐ *reginula*, & pũctum vnicum eſt; & infra collocatum. Qua ergo ratione, aut fundamento effutit Bootius. *Iſtius ope omni ſemper, lectionis ambiguitati obuiam itum fuiſſe* apud Syros? & quo modo *abundè explet quidcunque ad neceſſarium vſum ab vlla alia punctatione expectari poteſt?*

Tandem totam profundit Bootius ſuæ ignorantiæ, ſeu iactantiæ ſentinam, cùm concludit, punctum iſtud non reperiri in omnibus codicibus, nec in pleriſque, ſed ſolùm in optimis quibuſq; & accuratiſsimis. At ſciat commentorum Architector, quòd nullus reperiri ſit ſacrarum Literarum codex, aut liber cu-

iuſq:

iusq; generis, vel notæ, in quo punctum istud non occurrat, si non vbiq: quod nullis accidit quãtumcunque accuratissimis, saltem pluribus in locis. Quod quidem non argumentis probandum est, sed sola codicum inspectione, qui plurimi in celebrioribus Bibliothecis occurrũt, si tamen toruis illis oculis, ac peruersis id dispicere potest Bootius.

At nec ita castigatus dimittẽdus est adhuc Bootius, sed refellendus quoq. ex punctorum Syrorum enumeratione, & singulorum officio; inde enim constabit, an sit eiusmodi punctum inter ea, nec ne. Sciendum igitur est; Syrorum puncta duplicis esse generis; vnum literis coæuum, quod genericum, & essentiale dicitur; aliud verò additum, seu aduentitium. Genericum illud est, quod literas ܕܠܝ dolat,

&

& ܪܝܫ *Risc* constituit. De hoc ita Ioseph Barmalcun in Rete punct. c. 7

ܬܪܬܝܗܘܢ ܡܬܩܪܝܢ ܕܒܬܪܬܝܗܘܢ ܐܬܘܬܐ ܕܪ̈ܝܫ ܕܒܬܪ̈ܝܗ ܕܪ̈ܝܫ ܬܚܬܝܬܐ ܘܒܬܪ̈ܝܗ ܕܪ̈ܝܫ ܥܠܝܬܐ ܕܝܕܥܬ ܚܒܝܒܝ ܗܢܘܢ ܕܠܐ ܡܬܦܪܫ ܡܢ ܡܠܬܐ ܘܗܢܘܢ ܕܡܬܦܪܫ ܠܥܠ ܡܛܠ ܡܠܬܐ ܗܘ ܕܡܬܦܪܫ ܠܥܠ ܡܛܠ ܡܠܬܐ ܗܘ ܕܡܬܦܪܫ

Idest: *Generica (puncta) duo sunt, & in duabus literis, in litera D. ex parte inferiori, & in litera R. ex parte superiori, scias dilecte noster. Genericum autem illud est, quod nunquam abest a dictione; quòd verò abest, aliquando additur quasdam ob causas, aliquando subintelligitur.* De generico quid sit, planè liquet.

Aduentitium autem in plures partitur classes; aliud enim dicitur

ܕܡܬܦܪܫ

ܬܘܡܝܢܐ *comparationis*, & eſt punctum, quod modò ſimplex, modò duplex adhibitum varios animi exprimit affectus, iuxta variam interpungendi rationem, quæ apud probatos ſcriptóres triginta variatur modis. Secunda claſſis eſt duorum punctorum, quæ pluralem numerũ a ſingulari diſtinguunt. 3. eſt vnum punctum, quod ſupra collocatum indicium eſt aſperitatis literarũ, infra verò lenitatis. 4. eſt punctum, quod pronomen affixum tertiæ perſonæ fem. generis tam In nominibus, quàm in verbis, & aduerbijs diſtinguit ab affixo eiuſdem perſonæ maſc. generis. 5. quietem indicat, nempè literam, cui eſt adſcriptum, non eſſe mouendam, nec vocali afficiẽdam, 6. ſunt duo illa puncta, quæ modò ſupra, modo infra, modò hinc inde

de posita vocales constituunt. 7. dicitur punctum canonis, cuius varia sunt officia apud Grammaticos. 1. inseruit ad tempora, & modos distinguendos, hinc præterito, futuro, imperatiuo; & infinitiuo subijcitur, præsenti verò superponitur, exceptis ijs verbis, quorum penultima est ܝ *Iudh* vocali ܝ, I. notata. 2. personas verborum discriminat, ex quo primæ literæ personę primæ singularis superponitur ad illam discriminandam à secunda eiusdem numeri, quæ ijsdem pingitur characteribus. 3. ad genus simul, & personas designandas adhibetur; hinc tertiæ personæ sing. fœ. gen. vltimæ literæ, quæ semper est ܬ. T. quiescens, vtrinq. adscribitur apud Maronitas, & Iacobitas, apud Nestorianos verò, Syrosq. alios, &

Cahl-

Chaldęos geminatum penultimæ subijcitur. 4. Aliquando superpositum aliquando subscriptum voces, & dictiones similes distinguit. 5. sub literis ܝܘ *Iudh* & ܘ *vau* collocatum signum est illarum productionis, quemadmodum suprascriptum est nota ipsarum breuitatis. Et hæc sunt genera, & officia omnium punctorum, quæ apud Syros occurrunt, inter quæ, vt luculentissimè patet, nullum est reperiri punctum, nisi noua lingua, & puncta cudantur, quod omnium vocalium, vel aliquarum suppleat vices, vt boat Bootius. Res exemplis, & testimonijs probanda est, non boatu. Equidem existimo, aliter a suo magistro doctum fuisse Bootium, sed eum non benè intellexisse tam in hoc, quàm in alijs, vnde eo Poetæ Arabis di-

sticho

ſticho illũ excipere, & ſuam contexere excuſationem poteſt magiſter,

علّى بحث القوافى من معادنها
وما علىّ اذ لم تفهم البقر

Meum eſt, appoſitè componere verſus,
At nihil ad me, ſi non intelligit Bos.

Porrò ad reliqua, pergat ergo Bootius. *Et ne poſt inuentam quidem iſtarum punctationum alterutram, ijs ad punctanda ſua Biblia vſi ſunt Syri.*

O benè pronunciatum! cui ergo vſui excogitarunt Syri non vnum, ſed duplicem punctandi modum, etiám præter illud punctum Bootij tam mirabilia præſtans? Quibus tam confidentem aſſertionem probat argumentis, & auctoritatibus Bootius? An hæc habet a Bibliorum codicibus, quos vidit? benè quidem. Sed quot ei vidiſſe accidit? vnum ſanè, aut alterum, nimirum Iacobi Vſse-

rij

rij, & Odoardi Pockokij, ſi tamen vtrumq; vidit. An autem ab vno, aut altero Exemplari liceat ad omnia argumentis proſequi, ſolis luſcis, & ſtrabonibus concedimus. Ego ſanè pluſquam triginta Exemplaria Hebraica vidi nullis notata punctis vocalibus, ergone a paritate, imò multo potiori iure mihi inferre licebit, Iudæos nec poſt inuenta puncta ijs vſos fuiſſe ad ſua Biblia punctanda? Qui hic tam putidus, tamq. ineptus arguendi modus? ſed mox ipſe viderit, pergat iam innumerabiles effutire nugas.

Et Biblia, inquit, *Syriaca, quæ in ingenti illo Bibliorum ſeptilinguium corpore, intra hos paucos annos hic Pariſiis impreſſo, conſpiciuntur, prima ſunt in Mundo, quę vniuerſo punctorum apparatu ſic conſtructa fuerunt. Nam ſi ex eo, quod hodiernę in Codice He-*

Hebræo punctationis apparatus à Massorethis post talmudicis demum adhibitus fuit (vt id in presens largiamur ita se habere) legitimè inferri potest, non teneri nos ea punctatione, vtpotè authoritatis merè humanæ, proindeq; licere eam relinquere, vbicunq: sensus commoditas id suaserit; eadem ratione concludendum erit, arbitrariam esse quarumcunq: vocum in Biblijs Syriacis punctationem, cùm, & punctatione vtraq: qua hodie vtuntur Syri ante secula aliquot, ac diu post confectam Bibliorum translationem, penitus corruerint; & ille vniuersę punctationis apparatus, quem in Biblijs Parisinis videmus, non modò non primæuus sit, aut antiquus, ac in nullo vnquam codice conspectus, donec in editionem Parisinam vnicus homo, Gabriel Sionita, ipsius curator proprio Marte ac consilio, illum inuexit.

Nugæ perpetuæ, ineptiæ cõmenta. Vndè, sodes, habet Bootius, Biblia Parisina prima esse in Mundo, quæ vniuerso punctorum apparatu instructa sunt? nisi fortè intelligat, ea esse prima, quæ typis eo modo edita sunt. Verùm hoc ad præsentem controuersiam nihil facit, nec ad quæstionem, ex qua suam parat cõclusionem; cùm plura apud Orientales exemplaria tam in vno compacta corpore, quam separatim, & seiunctim suis adornata punctis, & vocalibus conspiciantur passim, vt mox inferius constabit. Quæ præterea arguendi methodus est a textu Syriaco ad Authographum, scilicet Hebraicum; cùm ille merè auctoritatis humanæ sit, nisi Ecclesiæ accesserit approbatio, tam quoad ipsam versionem, quam quoad punctationem; iste verò non item, literas

im-

imprimis quod ſpectat, & conſonantes, ac vocales proinde, & puncta, ſi ab eodem profecta probentur auctore? At ſi par ratio vtriuſque eſt, certè par auctoritas erit. Largitur inpræſens Bootius, hodiernam punctationem Hebraicam a Maſorethis poſt talmudicis demũ adhibitam fuiſſe, ſed inſanà, ac bouina liberalitate; dein certitudinem eiuſmodi pũctationis ex Syriaca ſtatuere nititur. Miſer Bootius! ſua proijcit arma Hebraica, Syriaca arripit, quæ cùm minus tractare ſciat, ſe ipſum conficit, & iugulat. Solidis, vt procerto credo, deſtitutus argumentis, & causà deſperata ſuſceptæ defendendæ prouinciæ, ſatius habuit, hoc præſtare eiusmodi armorum genere, quàm turpiter deſerere prorſus. Verùm quantum vel deſperatæ cauſæ decedit, hoc

Arabis poetæ declarat distichon.

الم ترى ان السيف يقل قدره
اذا قيل هذا السيف خير من العصاء

Nonne vides gladij decedere pretio,
Cùm dicitur, hic gladius melior est baculo?

Largitur quidem inpræsẽs Bootius quia olim herbam porrexerat Cappello, vt ex binis eius Epistolis ad eundem Cappellum Lutetiæ scriptis, mensibus Iulio, & Augusto an. 1645 quas legere est in defensione Criticæ aduersus Buxstorfium pag. 646. In harum prima ita de punctatione Hebraica habet: *Librum tuum de pũctis Hebraicis, siue Arcanum punctationis reuelatum ab Erpenio editum legi, quod feci cum magna admiratione reconditę eruditionis, qua opus illud vndiq. scatet, & cum insigni fructu,*

quip-

quippe demptus mihi, & inde error, quem ex magni Buxstorfii Tiberiade imbiberam de punctorum cum literis coeuitate, & metus ob quem potissimũ amplexus eum fueram, fore vt alioqui omnia in textu Hebraico *incertitudine, & ambiguitate referentur, cùm tamen tu in istis libris contrarium feceris planissimè, alteramq; ac veriorem sententiam certissimis argumentis adstruxeris.* Alterius Epistolæ hæc sunt verba: *In punctorum negotio verum est, quod & antehac tibi scripsi, me lectione tui Arcani deductum fuisse a pristina, penitusq; infixa sententia de illorum cum literis coeuitate, ac planissimè tibi assentior, pondere argumentorum a te adductorum conuictus, aliquot post Christi sæculis non consueuisse ea adscribi in Textu ad eum modum, quo hodie videmus, & puto Buxtorfium iàm hic a te superatum*

suo ipsius iudicio, sicuti ex literis, quarum exemplaria mihi misisti, haud obscurè colligere videor, quamquàm palam manus dare, ac herbam porrigere noluerit.

Nunc in biuio hæret Bootius, retractare quæ olim concesserat, eum pudet. Criticam Cappelli, quæ omnes malè habet Protestantes, atq; Hebraizantes, adeoq. non modò in cunabulis eam opprimere sunt conati, sed vel in ipso vtero materno, ac dum informis embryo esset, cum reliquo non aggredi agmine, nefas putauit. Quid ergo agendum iam est, Booti? sequendum ne Buxtorfij exemplum, qui palam manus dare, & herbam porrigere noluit? Nequaquam a probo viro ita veritas deludenda est; Macte igitur animo, vanum depone pudorem, quid verba quæris? dum ais, negas? veritas o-

dit

dit moras, porrige animosè nobis herbam, nos verò vicissim tibi fœnum, & sic initâ pace, cantabimus per amicè simul illud Ouid. 2, fast.

Sub iuga Bos veniat, sub terras semen aratas,
Pax Cererem nutrit, pacis alumna Ceres.

Porrò grauissimè erras, Booti amice, dum asseris, vnicum hominem Gabrielem Sionitam proprio marte, & consilio apparatum hunc vocalium primum inuexisse, ac ante illum omnibus omnino Syris insuetum fuisse, ac in nullo vnquam codice conspectum. An totum nouum Instrumentum suis adornatum vocalibus an. 1555. Viennæ editum conspici non potest? An idem in Biblijs Antuerpianis editum ab Andrea Masio cum suis vocalibus non prodijt? & cur non conspicitur? An

ipſe Maſius, a quo ea, quę de illo puncto ſuadit, deſumpſit Bootius, contrarium non ſcripſit in ſua Grāmatica, dum dicit: *Et propterea neq; etiam alterutris niſi in ſacrorum librorum ſcripturę vllis fere vocalium figuris vtuntur?* Quod quidem ideo aſſerit, quia in Textu, quem habebat, puncta, & figuras vocales adeſſe videbat, abeſſe verò in alijs. Nec putandum eſt, Maſium tantum fuiſſe, vt proprio marte omnia puncta illa nouo Inſtrumento adſtruxerit, & appinxerit; verùm pro certo tenendum eſt, eum ſequutum fuiſſe, quem præ manibus habebat, Textum, cui eas addidit vocales, quæ alicubi deſiderabantur. Hinc autem factum eſt, vt infinitis propemodū ſcateat mendis editio illa Syriaca, vt temerarium non eſſet aſſerere, plus eſſe mendarum in illa ſola noui Te-

ſta-

ſtamenti Syriaca editione, quàm in toto Pariſinorum Bibliorum ſeptilinguium corpore. Hoc tamen feliciter illi ſucceſſit, quia incendiarium illum Heroſtratum Valerianũ de Flauignij haud nacta eſt, qui nominis immortalitatem inde ſibi cõparare niſus eſt. An etiam, vt ad rem noſtram redeamus, Pſalmorũ liber typis cuſus in ipſo monte Libano ab Illuſtriſſimo viro illo Sergio Riſio Archiepiſcopo Damaſceno, multis ante Sionitæ editionem annis, imò antè natum Sionitam, ſuis careat vocalibus? An plures alij libri Romæ cuſi nõ ſint eiuſmodi vocalibus inſtructi? Ego ſanè habeo penès me aliquos libros ante trecentos, & quadringẽtos annos exaratos, & vtroq; punctorũ apparatu inſtructos. Multo plures paſſim occurrunt in Bibliothecis.

Sed

Sed videàmus quid porrò profert Bootius. *Cappello quidem*, inquit, *nulla hic apparebit difficultas; & absque vlla hęsitatione non modò concedet totum hoc de arbitraria, secundùm sensus commoditatem, punctatione, quarumcunque in Syriaco textu vocũ, suapte natura ambiguarum; sed vltrò etiã, si rectè ipsum nouit, id affirmabit, atq; ex ijs, quę iã nunc dixi, id liquidò promanare, vel deierare paratus erit*

Cur Cappello, aut cuiquam linguarum Orientalium, vel mediocriter perito apparere debet hic vel minima difficultas? Certè, si non affirmauerit ille, ego tibi Booti, tuisque similibus constantissimè affirmabo, vocum quarumcunque in textu Syriaco, suapte naturà ambiguarum, punctationem arbitrariam esse secundùm sensus commoditatem. Negas, aio.

Expe-

Experientia rerum magiſtra eſt, ac lydius lapis. Proponamus vocem hanc ܚܢܝ punctandam, quam ſi punctas, ܚܢ̈ܝ ſignificat, *cecidit*, *adorauit*, ſi ܚ̈ܢ̈ܝ *genuflexit*, ſi ܚ̈ܢ̈ܝ *benedixit*, ſi ܚ̈ܢ̈ܝ *creauit te*, vel *filius tuus*, ſi ܚ̈ܢ̈ܝ *deſertum tuum*, vel *pars tua exterior*, & eiuſmodi alia. Horum punctatio nonnè pendet penitùs ex ſenſus commoditate? Dicat Bootius; loquatur. Simile quid apud Latinos occurrit, ex. gr. verbum: *fero*, habet plures ſignificationes, ſignificat enim *gerere*, *opinari*, *ſperare*, *conſtituere*, *tradere*, *exhibere*, *pati*, *tollerare*, *proferre*, *requirere*, *velle*, *iubere*, *reportare*, *afferre*, *cèlebrare*, *laudare*, *obtinere*, *dicere*,

accu-

attribuere, *gignere*, *producere* &c. Vnde, quæso, habentur istæ significationes variæ, nisi ex sensûs commoditate?

Sed sistamus parumper, quia nodum hunc Gordium soluisse sibi videtur Bootius ex Syrorum commẽtarijs, & præsertim auctoritate *Aazar Rodse* cuiusdam Gregorij, quamobrem audiamus illum: *Neq; hoc*, inquit, *contenti Syri, separatos præterea habuerunt semper commentarios, in quibus magna curà cuiusq; vocis ambiguę veram punctationem, non per pũctula iam, aliasue notulas, sed integris vocaliũ (vel, vt Hieronymus in Hebraicis vocales appellare solet, accentuum) appellationibus comprehensam exhiberent. Luculentum eius rei documentum præbet succinctus ille cuiusdam Gregorij in tota Biblia Commentarius Aazar Rodse, seu hor-*

reum

reum secretorum ab ipso dictus.

O benè inuentum! ò benè de Syrorum sacris literis meritum Bootium! hactenus ignorabamus, vel Gregorium Barhebræum, vel Iosephum Barmalcun, vel Ierudad Episcopum Hadtensem, vel Paulum Nisibensem, vel Babai magnum, & multos alios eiusmodi edidisse commentarios, siue elucidationes de dictionibus obscurioribus sacræ scripturæ: At quid indè infertur, nisi Syriacam punctationem in vocibus ambiguis non esse certam, atq; determinatam, etiam post inuenta puncta, neq; figuras vocalium, nedum Bootianum admirabile punctum illud, quod tot solum obit munera, & officia? Certè si satis punctum illud esset, nequaquam illa alia duo inuexisset D. Ephrem, & si duo illa sufficerent, figuras non excogitasset

Theo-

Theophilus; & si figuræ id abundè explerent munus, haud editi essent tot Commentarij, & elucidationes ambiguarum vocum, & si certa cõstaret punctuandi ratio, vt Bootius effutit, horum Commentariorum Auctores nequaquàm discordes inter se, ac dissentientes essent de ratione, & modo legendi, & interpretandi singulas voces. Hinc delirare planè Bootius videtur, cum scribit: *Ast illi, qui inter illos (Syros) verè docti sunt probè norunt ambiguorum omnium in textu Syriaco vocabulorum punctationem certam esse, ac determinatam, talemq; semper fuisse, etiam antequam veteris de punctatorijs apparatibus, quibus hodiè vtuntur, apud eos innotuisset.* Delirat, inquam, quia Soli tenebras in meridie affundere conatur, & pulverem inijcere videntium oculis, ac

tam-

tamquam nouus, in nouo orbe circulator protestanticos teterrimos putores pro suauissimis venditat Syriacis vnguentis.

Iam ad conclusionem, cui tot fallacias, tot mendacia, tot commenta, totq; parologysmos substruxit, veniamus. *Etiamsi igitur*; inquit, *concederemus Cappello, recentiores illos Masorethas inuexisse primos in textum Biblicum illam punctationem, qua nunc vtimur, atque adeo totam illam punctationem ab ipsis fuisse excogitatam, & non modò in Biblijs, sed neque in vllis alijs libris, aut scriptis fuisse anteà vsurpatam; restaret tamen ipsi adhuc probandum; quod duo illi modi, Syris vsitati, ad ostendendam atq; conseruandam veram certamq. ambiguicuiusque vocabuli in sacro Textu punctationem, nequaquam apud Hebreos, vt apud Syros in vsu fuerint: quod*

quan-

quandiù non fecerit, iustissimam habebimus causam taxandi nimiam, ac temerariam eiusdem audaciam, affirmandi tam fidenter, absque vlla probatione, vt alias res permultas, ac maximi ponderis, quas hactenus agminatim recensuimus, tum hoc quoque de punctatione codicum nostrorum. quod nimirum authoritas eius merè humana sit, qua proinde neminem vlterius obstringat, quàm quatenus sensus commoditate seipsam tueri potest.

Benè quidem! concedis Cappello, recentiores Masorethas primos excogitasse punctationem, quam nunc vtimur, Quo autem concesso, quid inde sequitur, quàm textus Hæbraici authoritatem, punctationem hanc quod attinet, esse merè humanam? Sed hæc consequentia est pro sententia Cappelli, qui ex illa præmissa infert: huic ergo pun-

cta-

ctationi minimè standum esse, nisi vbi commodum fundit sensum. Igitur non absque vlla probatione hoc affirmauit, etenim id satis euidenter probauit in *Arcano punctationis*; herbam tunc porrexisti; vti patet ex binis tuis Epistolis suprà allatis, nunc concedis; & adhuc exigis probationem? Strabonem te esse, ac peruersis prædicũ oculis; omnes te prædicant, & talẽ ego te noui; at cæcionẽ talpa, te præbes, dũ asseris. *restaret tamen ipsi adhuc probandũ; quod duo illi modi, Syris vsitati, ad ostendendam, & conseruandam verã, certamq; ambiguiq; cuiusq; vocabuli in sacro textu punctationem, nequaquã apud hebreos vt apud Syros in vsu fuerint.* O mentecaptum Bootium! si fuerunt vnquam; adhuc essent, & viderentur, nec probatione egerẽt; vel saltem, si hactenus non extarent, aliqua men

tio de illis apud Iudæos occurreret. Præterea eiusmodi probatio, & demonstratio non Cappello neganti incumbit, sed tibi boanti, & aienti, vt ex Dialecticæ tyronibus discere facilè potes. Sed caue, id facias Booti, ne ferulà excipiaris, & exploderis sibilis. Nemo enim in scholis ita arguens visus est: *Syri habent duos punctandi modos, vel habuerunt, ad obuiam eundum ambiguitatibus, ergo & Iudęi*. Si hoc enim valeret, & hoc valeret aliud, *Arabes non habuerunt puncta, ergo nec Iudęi*. Nec minus hoc aliud. *Asinus rudit, ergo & Bos*. vel, *Equus non est homo ergo Bootius non est homo*. Demum ipsi Syri te mẽdacij & temeritatis, arguũt, cũ doceãt, Hebræos, vt Syros nullahabuisse olim vocalia pũcta ad rectè legẽdum, ideoq. illa excogitasse, & cõsonãtibus apposuisse coacti,

sunt

ſunt vti videre eſt ex ſupra allatis. Ex quo tanta lectionũ varietas ad poſteros promanauit; quantã in omnium gẽtiũ exẽplaribus videmus; nam hic legebat cũ his punctis, iſte cum illis, & iuxtà hãc legẽdi varietatẽ varij gignebãtur ſenſus, vt egregiè demonſtrat Cappellus, & ipſa euidẽtia cõuincit. Idẽ accidit etiã Mahometanis antè inuẽta ab Ali Abnaditalebo pũcta vocalia; tanta enim legentiũ erat diſſenſio, vt niſi Othmani coërcita fuiſſet auctoritate, & determinata lectio punctis, quæ Ali excogitauerat iam de Alcorano actũ eſſet. Inter cęteros Alcorani locos, qui varios fũdebãt ſenſus, iuxta varios legẽdi modos, hic vnus notatur ab Auctoribus,

ان الله برى من المشركين ورسوله

qui iuxta eorum lectionem, qui poſtremæ dictionis radicalem legebãt

cum dhamma sic ورسوله hunc red-
debat sensum: *vtique Deus alienus est ab infidelibus & Apostolus eius*; idest tam Deus, quam eius Apostolus alienus est, & odio habet infideles. At iuxta eorum lectionem, qui vocem illam legebant cum kasra sic ورسوله, hunc fundebat sensum: *Vtique Deus alienus est ab infidelibus, & Apostolo suo* nempe odio habet infideles, & Apostolum suum Mahometum. Huius postremæ lectionis patroni vt genuinam tutebantur ex vi, & influxu particulæ من *men*, idest *ab*; quæ influere solet in omnes sequentes dictiones copulatas. Impugnatores id refellebant ex absurditate sensus. Quicquid sit, ingentes vbiq; hæc legendi varietas excitauerat tumultus, ac turbas. Eiusmodi

modi autem vocalium notulæ, & figuræ nuncupãtur الاعراب *al Arabo* quasi dicas *Arabiztaiones*, seù Arabum *inuentiones*, ac legendi *morem*, & ritum. Hoc autem, quia Persæ, Turcæ, alijque exteri populi, qui Mahometanam impietatem amplexati sunt, Alchoranum, aliosq; eius perfidiæ libros facilius illarum notarum adminiculo legere cœperunt.

Neq; suffragatur antiquitatis punctorũ propugnatoribus, quòd apud Hæbreos, Syros, Arabesue vocalium occurrat mentio aliquando multò antè eorum, qui inuentores esse creduntur tempora; quia aliud est loqui de vocalibus, & vocalium nominibus, nempe de re, reiq; nomine; aliud de vocalium signis, figuris, notis, & ipsis apicibus. Vocales enim, earumq; sonos semper

fuisse, & extitisse, & ab ipsa natura cum sermone hominibus imbibitàs; nemo, nisi affatim barbarus, vt nec a bruto distinguatur, inficias ibit; imò dum negat, fatetur, cùm nulla vox humana articulata sine illis proferri possit, quinimò nec suum efferre valet Psittacus χαῖρε. At verò notas, & figuras, apicesq; vocalium inde inferre, nullum nos cogit argumentum. Verum enim verò quemadmodum ad efferendas articulatas voces, exprimendasq; necessariæ erant semper vocales, ità ad earum sonum discipulos docendum nomina necessariò illis imponenda erant. Nomina autẽ illa non vt consonantibus imposita ex sono, sed ex vario oris, linguæ, & labiorum motu, & modulatione. Hinc vocalis

A dicitur Hebræis פתח Syris,

ܦܬܚ

ܦܬܚܐ, & Arabibus الفتح *apertio*; quia in ea efferenda, vt ait Honain Benisaac in sua Grammatica.

ܦܬܚܢ ܠܦܘܡܐ ܬܚܬܝܐ
ܡܕܝܢܬܐ ܠܬܚܬܝܬܐ ܦܬܚܢ

Aperimus os imum mediocriter versus partem inferiorem.

Haud aliter profectò in hoc factum esse puto a Syris, Hebræis, & Arabibus in appingendis vocalibus, quã ab Astrologis in excogitandis illis notis, & figuris ad suos Planetas, aliasque res compendij gratia designandas, aut a Muscis ad suas modulationes varias denotandas, aut a Græcis in excogitandis accentibus illis ad suos tonos rectè efferendos. Poeticés quoq; tractatores ad consulendũ discentium ingenijs, & commodo apices quosdam effinxerunt, & in-

ſcripſerunt vocalibus ad earum ſignificandam vel productionem, vel breuitatem; nihilominus ſanæ mentis nemo affirmabit, aut Aſtrologorum, figuras, aut Muſicorum notas, aut poëtarum apices paris antiquitatis eſſe, ac res, & rerum nomina. Euidentiſſimè id probatur ex Arabicæ, linguæ imperfectionibus, de quibus fusè agit Elias Niſibenſis ſeſſ, 6 ſuarum diſputationum. Nulla ſunt Arabibus puncta, aut ſigna, vel notæ, ad multos animi exprimendos motus πάθη, ſeu affectiones, res tamen, atq. rerum nomina & ſunt, ac ſemper fuerunt; nam oratio alia nuncupatur ab illis enunciatiua, alia admiratiua, alia imperatiua, alia deprecatiua & id genus. Mutuentur nunc puncta hæc a Syris, vel alia excogitent, & ſuæ adhibeant linguę: quinam iſt-

hæc

hæc æquè vetusta esse affirmabit, ac res. & nomina? Igitur ab antiquitate rerum, rerumq. nominum non valet illatio ad antiquitatem signorum; nomina enim propriè rebus imposita sunt, impropriè verò, & abusiuè; ac per metonymiam signis deinceps accommodata.

Præterea nomine vocalium antiqui scriptores intellexerunt literas quasdam, quæ aliquantulum ad sonum vocalium accedunt, & sunt apud Hebræos אהוי quarum mentio occurrit passim apud D. Hieromum, & Iudæi vocant eas *matres lectionis*. Hinc mox laudatus Diu. Hieronymus in Comment. Ieremiæ cap. 25. ait: *vocales literæ inter* ב, *&* ב, *&* ל, *iuxta idioma linguæ hebræe in hoc nomine non ponuntur*, ni-

mirum

mirum in nomine בבל *Babel*, & hoc quidem ideo dixit, quia iuxta Chaldaicum, siuè Syriacum idioma ponitur inter ל & secunda ב litera sic ܒܒܠ quasi dicas *Babil*. His quoq. vocalibus alias duas adiungebat id. D. Hieronymus, nimirum, ה, & ע.

Syrorum quōq: antiquissimi suas literas in consonantes, & vocales partiebantur, ita Dauid Barshaulos de literis vocalibus in sua Grāmatica

ܡܕܝܢܚܐ ܕܒܝܬ ܡܠܬܐ ܕܩܠܐ
ܕܢܬܝ ܡܕܝܢܚܐ ܡܕܝܢܚܐ ܩܠܐ
ܡܬܩܠܝܢ : ܠܐ ܡܬܩܠܝܢ
ܠܫܢܝܢ ܕܗܘ ܡܕܝܢܚܐ ܕܒܩܠܐ
ܕܩܠܐ ܕܡܕܝܢܚܐ . ܐܠܐ ܡܢܐ ܡܢܐ
ܡܕܝܢܚܐ

ܡܬܩܪܝܢ ܡܬܝܠܝܢ ܠܗܘܢ ܡܫܬܠܡܝܢ
ܠܗܘܢ ܠܚܕܝܗܘܢ ܒܠܚܘܕܝܗܘܢ

Idest: *vocales autem* (literæ) *vocãtur, quia illę ex se dictiones absoluunt, nec suis indigẽt sociabus ad cõpellendas pulsationes suarum dictionũ sed vnaquæque illarum ex se suã perficit syllabam.* De consonantibus autem ita subdit.

ܗܠܝܢ ܕܒܪܝܢ ܩܪܝܢ ܠܗܘܢ ܡܫܬܠܡܝܢ
ܠܒܠܚܘܕܝܗܘܢ ܕܠܐ ܡܫܬܠܡܝܢ
ܠܡܥܒܕܘܬܐ ܕܩܠܐ ܐܝܟ ܡܬܠ
ܐܢܘܢ ܡܠܬܐ

Illæ autem nuncupantur consonantes, quia solæ non possunt perficere voces sicut vocales. Ioannes Barzuhbi non modò vocales appellat eas tres literas, sed illas omnibus literis tribuere motum asserit p. 2. de vocalibus.

ܘܬܡܢ ܗܠܝܢ ܩܪܝܢ ܠܗܘܢ ܡܫܬܠܡܝܢ
ܒܡܠܬܐ

ܘܐܠܝܢ ܡܢ ܬܪܝܢ ܐܬܘܬܐ ܕܡܬܩܪܝܢ
ܩܠܝܢ : ܘܐܝܟܢܐ ܕܠܐ ܡܢ
ܡܠܬܐ . ܡܢ ܬܪܝܢ ܐܬܘܬܐ ܕܠܐ
ܡܬܩܪܝܢ ܩܠܝܢ ܐܝܟ ܕܐܠܦ ܘܐܝ
ܘܐܘ ܕܡܬܩܪܝܢ ܩܠܝܢ ܐܝܟ ܕܐܠܦ
ܘܐܝ ܘܐܘ ܕܡܬܩܪܝܢ ܩܠܝܢ

Idest; Hac ipsæ motiones, Aperitionis (nempe A, & eleuationis (nempe O) a tribus literis vocalibus processerut, quę sunt Aleph, & Vau, & Iudh. Quæ itaq; tres literę, quæ vocantur vocales, tribuunt motũ & sonum omnibus literis Syriacæ linguæ. Liquet igitur ex istis D. Hieronymum, & antiquos alios Scriptores nomine vocalium intellexisse non apices, aut notas, sed literas illas, de quibus mox diximus.

Profectò si Cadmi Agenonis filij Historiæ vlla adhibenda est fides, dubio omni procul tres illæ literæ.

vt vocales legebantur olim apud Phœnices, atque Syros: Nam litera ܐ Aleph expressit per literam vocalem Ἄλφα, ܝ *Iudh* per Ἰοτα, ܘ *vau* per Ὑψιλὸν, antiquitùs enim vocalis hæc exprimebatur per vocalem V. Latinorum, vt Cicero in Oratione notat, vnde proferebant *Purrhum* pro *Pyrrhum*, *Eruges*, pro *Phryges*, & eiusmodi; Et nostri Syri eandem vocalem ad primam originem reducentes in vocibus a Græcis mutuatis substituunt ܘ leguntque ܟܘܪܝܐܠܝܣܘܢ *Kurieeleeison*, ܣܘܢܬܐܟܣܝܣ *suntaxis*, & id genus alia.

Tria adhuc ad hoc probandum non Leuia occurrunt argumenta,

quæ

quæ vt plurimum refragantur Aduersarijs, ita nostræ valdè suffragantur sententiæ. Primum, Salomon multorum Syrorum testimonio non solùm sacrorum Librorum habetur interpres exorante Hiramo amico, verùm etiam Characterum auctor, De sacrarũ Scripturarũ Translatione ita Ierudad Episcopus Hadtẽsis in Elucidatione locorum difficiliũ, & vocũ obscuriorũ Geneseos postquã de Græcis versionibus loquutus est.

ܕܫܠܡܘܢ ܒܪ ܕܐܒܝܗ ܕܕܘܝܕ
ܡܠܟܐ ܕܝܫܪܝܠ ܘܥܒܕ ܠܗ ܫܠܡܐ
ܥܡ ܚܝܪܡ ܡܠܟܐ ܕܨܘܪ ܘܫܕܪ ܠܗ
ܡܠܐܟܐ ܠܘܬ ܚܝܪܡ ܡܠܟܐ ܕܨܘܪ
ܘܫܕܪ ܠܫܠܡܘܢ ܡܠܐܟܐ ܠܘܬ ܫܠܡܘܢ
ܡܠܟܐ ܕܝܫܪܝܠ ܘܫܕܪ ܠܗ ܡܠܐܟܐ
ܠܘܬ ܚܝܪܡ ܡܠܟܐ ܕܨܘܪ ܘܫܕܪ
ܠܗ ܡܠܐܟܐ ܠܘܬ ܫܠܡܘܢ ܡܠܟܐ
ܕܝܫܪܝܠ ܘܫܕܪ ܠܗ ܡܠܐܟܐ ܠܘܬ
ܚܝܪܡ ܡܠܟܐ ܕܨܘܪ ܘܫܕܪ ܠܗ

ܐܠܦ ܕܝܫܘܥ ܒܪܒܪܝܬܐ ܕܐܝܟ
ܡܠܝܢ ܐܢܘܢ ܒܪܝܫܝܬܐ ܕܐܒܝ
ܕܝܢܝܐ ܕܡܠܟܐ ܐܝܟ ܐܬܘܪܐ
ܐܢܬܪܝܢ ܐܢܘܢ ܕܡܠܟ ܡܠܟ
ܒܝܡ ܫܠܡܘܢ ܡܠܟܐ . ܘܐܝܟ
ܐܝܟ ܕܒܝܬ ܡܠܟܐ ܐܝܟ
ܐܠܦ ܕܡܠܟ ܡܠܟ .

Idest: *Ad Syriacum autem idioma translatę sunt Scripturæ iuxta aliquos hoc modo. Pentateuchus Iosue, Iudices, Ruth, Samuel, Dauid, Prouerbia, Ecclesiastes, Canticum Canticorum, & Iob tempore Solomonis Hiramo rege Tyri eius amico deprecante. Reliqui verò libri veteris simul, ac noui Testamenti tempore Ahagari regis Edessæ sollicitudine Adęi* (Thadæi) *& reliquorum Apostolorum quamquã alij aliter dicant, nempe quod ab vno*

sacer-

ſacerdotum, quos miſerat rex Aſſyrius in Samaritanum idioma conuerſi ſunt. Samaritanũ autẽ idioma idem eſt ac Chaldaicũ. ſimile quid ſcribit Gregorius Barhebræus lib. 6 Chronicorũ in Ptolomæo Philaladelpho agens de ſeptuaginta ſeniorum verſione.

وهذا النقل السبعينى هو المعتبر
عند علمائنا وهو الذى بايدى
الروم وباقى فرق النصارى خلا السريان
خصوصا المشارقه فان نسختهم
المسماة بسيطه تطابق نسخة اليهود
واما المغاربه فلهم النقلان البسيط
المنقول من العبرانى الى السريانى
بعد مجى السيد المسيح فى زمان
اداى السليح. وقيل قبله فى زمان
سليمان بن داود وحيرم صاحب
صور والسبعينى المنقول من اليونانى
الى

الى السريـــاني بعـــد ظهـور المخلص
بزمـــــان طويـــــــــــل

Idest: Hæc autem Septuaginta versio illa est, quæ pro authentica habetur à nostris doctoribus, & quæ Græcorũ, aliarumque Christianarum nationum teritur manibus, Syris exceptis; ac prsertim Orientalibus, quorum versio, quæ simplex vocatur, concors est textui Iudęorum. Occidentales autem vtramq. habent versionem, simplicem videlicet, quæ versa est ex Hebręo in Syriacum idioma post aduẽtum Christi domini tempore Adęi Apostoli; vel, vti fertur, ante illum tempore Salomonis filij Dauid, & Hiram Domini Tyri: atq. Septuaginta, quæ versa est ex Græco in Syriacum longo tempore post aduentum Saluatoris. De Characteribus autem Syriacis a Salomone inuentis, & Hiramo regi

Tyri amico traditis, ita legitur apud laudatum Iesudad citato opere.

ܘܐܝܟܢܐ ܕܡܘܫܐ ܕܐܬܬܝܠ
ܠܡܟܬܒܐ ܥܒܪܝܐ ܥܠ ܬܠܬܐ
ܕܚܬܝܡܐ ܕܫܡܗ ܒܗ ܠܡܫܡܗ.
ܗܟܢܐ ܫܠܝܡܘܢ ܥܠ ܬܠܬܐ
ܕܫܬܐ ܐܚܪܢܐ ܕܡܢ ܟܬܒܐ
ܕܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܫܡܗ ܕܗܘܢ ܐܢܫܐ
ܕܡܫܪܝܢ ܠܗ ܒܝܘܡ ܗܢܐ

Idest, *Quidam autem aiunt, quòd quemadmodum Moyses excogitauit olim literas Hebraicas, queis legem posuit, ita Salomon excogitauit Characteres aliarum scripturarũ, quos tradidit populis, a quibus affectus est honoribus; & primùm quidem Syriacę linguę,* (characteres) *quos dedit Hiram Tyri.*

Ex narratis sic arguo: Si Salomon

mon ipse, vel quispiam alius eius iussu sacros interpretatus est libros, certè nonnisi omnibus numeris absolutos illos dedisset Hiramo amico deprecanti, ac tales quales à suis auctoribus profectos; sed in hisce punctorum vocalium, nec vóla, nec vestigium ante D. Ephrem tempora conspectũ esse memoratur, nec vlla extat apud scriptores mentio. Idem disserẽdum est de alijs tam Veteris, quàm Noui Testamenti partibus in Syriacam linguam ab ipsis Apostolis conuersis. Quis enim facilè sibi persuadet, Apostolos Christianis tunc tyronibus, & in lege minimè versatis puncta subtraxisse, aut Salomonem tradidisse Hiramo literas Syriacas sine punctis vocalibus, si vlla extitissent?

Alterum exhibent nobis argumentum antiquorum Chaldæorum,

qui hactenus priſcis inſiſtentes inſtitutis ſub nomine Mandaitarum, Chaldæorum, Sabaitarum, & Chriſtianorum Sancti Ioannis Baptiſtę circa ſinum Perſicum degunt; libri, & ſcripturæ, qui ſine vllo punctorum genere leguntur, vel ſpectent illa ad vocales, vel ad interpungendi rationem, vel ad quemcumq. alium vſum. Libri, quos tamquam antiquiſſimos oſtentant, sũt Liber Adam, & Liber Aſtrologiæ, qua tantoperè gloriati ſunt olim Chaldæi. Etſi tamen nulla agnoſcãt iſti puncta, quatuor vocalibus ſuas efferunt dictiones, eaſque totidem exprimunt literis, nempe ܐܘܝ

A, E, V, I, quod referẽdum eſt ad ea, quæ ſuperiùs diximus reſpondentes ad auctoritatem allatam ex D. Hieronymo, & alijs. At quantis res hæc impli-

implicata ſit difficultatibus iam ſerò ſapiunt aliorum exemplo. Quandoquidem literæ illæ modò conſonantium, modò vocalium defungentes munere, nõ paruum faceſſunt illis negotium; adeoque maiorem melioremque vitæ partem circà lectionem, & puerilia exercitia inſumunt. Ex quo colligere eſt, antiquos nulla habuiſſe puncta. Etenim id à natura comparatum eſt, & arte, vt res primò inuentæ rudes quodamodo adumbrentur, dein paulatim excultæ vſu, & experimentis ſuas adipiſcantur perfectiones. Hinc poſteriores linguæ, vt Græca, & Latina eiuſmodi imperfectionibus, & difficultatibus haud obnoxiæ ſunt; quia ipſorum Auctores id animaduertentes tanto incommodo proſpexerunt. Sanè ex infinitis argumentis, quibus Syriacam linguam Hebraica anti-

quiorem esse probatur, illud vnum est, quòd omnes aliæ linguæ suos Characteres, & literas, à dextera sinistram versus, vel vice versa scribunt, Syriaca verò sola suas ducit lineas pectus versùs, quem difficillimum scribendi modum aliæ correxerunt, illa autem antiquum, ac rudem retinuit. Patet igitur ex dictis, neque plura, neq; vnum fuisse ab initio punctum apud Syros, *cuius ope, omni semper lectionis ambiguitati obuiam itum fuit,* vt inanibus verbis effutit Bootius.

Tertium demùm argumentum suppeditant nobis Samaritani, & Samaritanorum exemplar vtrumque, nempè Hebræum, & purum Samaritanum, quod idem ac Chaldaicum esse, suprà indicauimus. In horum quippe neutro vllum punctorum conspicitur vestigium; tamen id ma

maxi-

ximè necessarium erat, si vllus eo tempore punctorum erat vsus, vt promiscuum illud ex Hebræis, Chaldæis, alijsq; gentibus vulgus facile sacros Codices legere potuisset. Nec probabile existimandum est, Interpretem, quisquis ille fuit, puncta, si vlla fuissent, tam in versione, quã Autographo omisisse. Ad hæc Samaritani Chronici Auctor, quod est Bibliothecæ Eminentissimi Cardinalis Mazarini, omnia ac singula enumerat, quę in Sacro Codice ab Ezra vel mutata sunt, vel addita, vel dempta, ac inter cætera de illo summoperè conqueritur, quòd antiquos, & ab ipso Moyse conditos characteres in hos, quos habemus nunc, & quadratos vocamus, permutauit, de punctis verò nec verbũ quidem facit. Ex quibus colligere est, punctorum nequè Moysen, neq.

Ezram fuisse auctores; quia si ille fuit, nequaquam omissa fuissent in vtroq; Exemplari; si iste, nequaquã Chronologus id reticuisset. Adhuc hoc idem euincitur ex eodem Chronici Auctore, qui vbicumq; occurrit vox aliqua ambiguæ lectionis, illi Arabum puncta appingit, & hoc quidem ideò, quia nulla puncta habent Samaritani. Et hæc pro instituti ratione nunc sufficiant:

Pag. 51. *Idem transtulit Canones Patrum trecentorum octodecim* &c. Is post D. Iacobum Nisibensem, qui eidem Concilio interfuit, suam Syris nouam tradidit Canonum, & Constitutionum versionem vnà cũ Actis, & Historia, quæ omnia hactenus Syris, Arabibus, alijsq: Nationibus Orientalibus integra extant, vt aliàs in Præfatione eiusdem Concilij, & Epitome diximus.

Ibidem

Ibidem. *Maraba magnus interpretatus est, & exposuit totum Vetus Testamentum ex idoimate Græco in idioma hoc Syriacum.* Ante hunc Marabam aliam quoq. antiquiorem ex Septuaginta extitisse versionem abundè testantur D. Iacobi Nisibensis, & D. Ephrem Syri Commentaria. Aliam habent præter has Syri versionem antiquissimam ex Hebræo immediatè conuersam, atque ideò simplicem vocant, de qua vide quæ suprà attulimus ex Gregorio, & Iesudad. Tametsi aliquando occurrunt Codices pro scribarum studio, aut commodis ex vtràque versione contexti & interpolati.

Pag. 55. *Thomas Edessenus.* Edessa Ciuitas Mesopotamiæ Syris dicitur ܐܘܪܗܝ *Oroch*, ܐܕܐܣܐ *Edessa*, & ܐܘܪܗܝ *Vrhoi*, Arabibus

vero

verò ـرها, *Rahá*, & عرفا *Horpha*.

Ab ſcriptoribus orientalibus Helenæ matris magni Conſtantini ſit patria, & Abagari Toparchi regia. Vide Gregorium Barhebræum in Tiberio, vbi etiam refert Epiſtolam Abagari ad Chriſtum Dominum, & Epiſtolam Domini ad Abagarum. Vide Iſmaelem Sciahinſciah in Almottechi ſub anno Hæg. 331. Mahometum Benſciahnam in eodem, item Georgiũ Almacinum, & alios. Hæc autem notata ſint in gratiam Ioannis Seldeni, qui ad interſerenda commẽtarijs de originibus Eccleſiẽ Alexandrinæ pag, 179. ingenuè ait: *ſub initium vides, celebratiſſimam illam Helenam Conſtantini magni matrem nuncupari* الرهاوية *pro quo ſubſtituimus nos* Rheauienſis, *ſoni Arabici veſtigia prementes, ſed interim*

rim loci vnde sic dicatur plane nimis ignari & pag. 181. *vbinam hæc Rhea, ego me nescire fateor:*

Pag. 61. *cum expositione Dionysij* Is, vt Ioannes Darensis, libros D. Dionysij Areopagitæ de Hierarchia cælesti, & Ecclesiastica commentarijs illustrauit.

Pag. 63. *Isaac Niniuita.* Præter libros hic recensitos multos alios edidit Theologicos, & Philosophicos, quorum catalogus non est ad manus.

Pag. 65. *Nec nō ordinē Codicis circuli.* Hoc nomine intelligendum venit Kalendarium festorum per anni circulum.

Ibidem *de Indulgentia.* Syriaca vox ܫܪܝܐ, quæ significat *indulgentiā, propitiationem, & remissionem.* Secundùm receptiorem vsum

primo

primò designat sacramentum Confessionis in tota sua latitudinē, deindè vel preces, quæ pro delinquentibus funduntur, vel admissionē pœnitentium, vel formulam absolutionis sacramentalis, vel suffragia fidelium viuentium pro defunctorum animabus, ac eiusmodi. Hæc omnia cùm obuia sint, ac non tanti momenti, missa facimus, at de sacramento confessionis pauca notanda nobis sunt ex Nestorianorum, & Iacobitarum placitis, quia hos sacramētum hoc nequaquàm aliis accensere, quidam scribunt. Ex Nestorianis vnus nunc sufficiat noster Auctor Hebediesu, qui Tract. 4. libri Margaritarum c. 1. enumerans Ecclesiæ Sacramenta, quinto loco ponit hoc sacramentū. verba ipsa sūt

اوزا حبلتا هحدا اله امو

وحمع

ܦܪܝܫܐ ܕܟܠܗ ܡܬܩܢܐ . ܘܡܕܡ
ܕܡܬܩܢܐ ܒܟܠ ܡܕܝܢܬܐ ܕܥܠ
ܐܪܥܐ . ܕܐܦܝܣܩܘܦܐ
ܡܫܬܡܫ ܠܟܠܗ ܡܬܩܢܐ . ܕܡܥܡܕܐ
ܕܡܥܡܕܐ . ܕܡܫܚܐ ܡܩܕܫܐ
ܕܡܩܕܫܐ . ܕܩܘܪܒܢܐ ܕܦܓܪܐ
ܕܡܫܝܚܐ . ܕܚܘܠܦܢܐ ܕܚܛܝܬܐ
ܕܡܫܬܘܬܦܢܐ ܕܚܛܝܬܐ

Idest: *Sacramenta Ecclesiastica septem sunt iuxtà mentem Diuinarum Scripturàrum. Primum est sacerdotium; quod perficit omnia sacramenta. Secundum sanctus Baptismus. Tertium Chrisma vnctionis. Quartum sacrificium corporis, & sanguinis Christi. Quintum Indulgentia, seu propitiatio, & remissio peccatorum &c.* De hoc verò sacramento peculiare instituit caput, Et est eiusdem Tractatus septimum,

quod

quod totum huc referre non pigebit

ܐܝܟ ܕܢܬܚܙܝ ܠܗ ܒܫܘܠܛܢܐ
ܕܐܠܗܐ ܘܒܫܘܠܛܢܐ ܕܡܠܟܐ
ܕܥܠܡܐ ܕܠܐ ܢܬܚܙܝ ܠܗ ܐܠܐ
ܒܫܘܠܛܢܐ ܕܐܠܗܐ ܘܒܫܘܠܛܢܐ
ܕܡܠܟܐ ܕܥܠܡܐ ܕܠܐ ܢܬܚܙܝ ܠܗ
ܐܠܐ ܒܫܘܠܛܢܐ ܕܐܠܗܐ ܘܒܫܘܠܛܢܐ
ܕܡܠܟܐ ܕܥܠܡܐ ܕܠܐ ܢܬܚܙܝ ܠܗ
ܐܠܐ ܒܫܘܠܛܢܐ ܕܐܠܗܐ ܘܒܫܘܠܛܢܐ
ܕܡܠܟܐ ܕܥܠܡܐ ܕܠܐ ܢܬܚܙܝ ܠܗ
ܐܠܐ ܒܫܘܠܛܢܐ ܕܐܠܗܐ ܘܒܫܘܠܛܢܐ
ܕܡܠܟܐ ܕܥܠܡܐ ܕܠܐ ܢܬܚܙܝ ܠܗ
ܐܠܐ ܒܫܘܠܛܢܐ ܕܐܠܗܐ ܘܒܫܘܠܛܢܐ
ܕܡܠܟܐ ܕܥܠܡܐ ܕܠܐ ܢܬܚܙܝ ܠܗ
ܐܠܐ ܒܫܘܠܛܢܐ ܕܐܠܗܐ ܘܒܫܘܠܛܢܐ
ܕܡܠܟܐ ܕܥܠܡܐ ܕܠܐ ܢܬܚܙܝ ܠܗ
ܐܠܐ ܒܫܘܠܛܢܐ ܕܐܠܗܐ ܘܒܫܘܠܛܢܐ
ܕܡܠܟܐ ܕܥܠܡܐ ܕܠܐ ܢܬܚܙܝ ܠܗ
ܐܠܐ ܒܫܘܠܛܢܐ ܕܐܠܗܐ ܘܒܫܘܠܛܢܐ
ܕܡܠܟܐ ܕܥܠܡܐ ܕܠܐ ܢܬܚܙܝ ܠܗ
ܐܠܐ ܒܫܘܠܛܢܐ ܕܐܠܗܐ ܘܒܫܘܠܛܢܐ
ܕܡܠܟܐ ܕܥܠܡܐ ܕܠܐ ܢܬܚܙܝ ܠܗ
ܐܠܐ ܒܫܘܠܛܢܐ ܕܐܠܗܐ ܘܒܫܘܠܛܢܐ
ܕܡܠܟܐ ܕܥܠܡܐ ܕܠܐ ܢܬܚܙܝ ܠܗ
ܐܠܐ ܒܫܘܠܛܢܐ ܕܐܠܗܐ ܘܒܫܘܠܛܢܐ
ܕܡܠܟܐ ܕܥܠܡܐ ܕܠܐ ܢܬܚܙܝ ܠܗ
ܐܠܐ ܒܫܘܠܛܢܐ ܕܐܠܗܐ ܘܒܫܘܠܛܢܐ
ܕܡܠܟܐ ܕܥܠܡܐ ܕܠܐ ܢܬܚܙܝ ܠܗ
ܐܠܐ ܒܫܘܠܛܢܐ ܕܐܠܗܐ ܘܒܫܘܠܛܢܐ
ܕܡܠܟܐ ܕܥܠܡܐ ܕܠܐ ܢܬܚܙܝ ܠܗ
ܐܠܐ ܒܫܘܠܛܢܐ ܕܐܠܗܐ ܘܒܫܘܠܛܢܐ
ܕܡܠܟܐ ܕܥܠܡܐ ܕܠܐ ܢܬܚܙܝ ܠܗ
ܐܠܐ ܒܫܘܠܛܢܐ ܕܐܠܗܐ ܘܒܫܘܠܛܢܐ
ܕܡܠܟܐ ܕܥܠܡܐ ܕܠܐ ܢܬܚܙܝ ܠܗ
ܐܠܐ ܒܫܘܠܛܢܐ ܕܐܠܗܐ ܘܒܫܘܠܛܢܐ
ܕܡܠܟܐ ܕܥܠܡܐ ܕܠܐ ܢܬܚܙܝ ܠܗ
ܐܠܐ ܒܫܘܠܛܢܐ ܕܐܠܗܐ ܘܒܫܘܠܛܢܐ
ܕܡܠܟܐ ܕܥܠܡܐ ܕܠܐ ܢܬܚܙܝ ܠܗ

ܕܒܝܬܗ ܐܝܟ ܡܠܐܟܐ ܘܡܠܟܘܬܐ
ܕܐܝܟ ܗܢܐ ܕܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܐܠܗܐ
ܡܢ ܠܥܠܡܐ ܡܬܩܪܐ ܘܐܠܗܐ
ܚܝܐ ܕܒܟܠ ܥܠܡܐ ܘܡܫܡܫ
ܗܢܐ ܚܝܐ ܕܒܟܠ ܒܪܝܬܐ ܕܐܝܬ
ܡܬܩܪܐ ܠܗ ܡܠܟܘܬܐ ܘܗܢܐ
ܡܫܡܫ ܡܢܝܢ ܕܠܗܝܢ ܐܝܟ
ܕܗܢܐ ܕܡܬ. ܐܝܟ ܕܥܡ
ܕܢܦܠ ܥܠ ܡܬܩܪ ܐܝ ܕܢܫܡܥܢ
ܐܠܗܐ. ܐܠܐ ܕܟܠ ܡܕܡ ܕܐܝܬ
ܒܗ ܡܬܩܪ ܠܐ ܢܦܠ ܥܠ ܡܬܩܪ
ܐܠܐ ܐܢ. ܐܬܐ ܘܐܬܩܪ
ܡܠܐ ܐܬܐ ܠܐ ܡܢ ܡܬܩܪ
ܕܐܝܟ ܗܢܐ ܕܐܝ ܕܢܦܠ ܥܠ ܡܬܩܪ
ܕܐܝ ܕܢܫܡܥ ܠܗ ܡܢ ܐܠܗܐ.

Ideſt: *Caput ſeptimum de remiſſione peccatorum, ac de pœnitentia. Genus quidem humanum ad errandum pro-*

procliue est, ac facilè in peccatum propensum, & ęgritudinibus animę vix non tentatur. Quamobrem data est iustitia sanans, vt gratis illud curet. Si dimittetis peccata alicui, dimittentur, dixit quidem Dominus, non est enim opus medicus sanis, sed male se habentibus. Et: non veni vocare iustos, sed peccatores ad pœnitentiam. Tres dico similitudines, filij scilicet Prodigi, centum ouium, & duorum debitorum vnius creditoris. Ad augendam autem spem peccatoribus, aperiendamq; ianuam pœnitentię, quę ascendere facit ad Cœlum, & beatitudinem supernam attribuit, has affero parabolas. Demonstratio autem est Simon post abnegationem, Paulus post persecutionem, Peccatrix, Publicanus, & Latro. Quapropter consentaneum est fidelibus, quoties criminibus laborant iuxtà imbecillitatem naturæ humanæ,

quæ non potest in omnibus prosperari, vt conueniant ad Domũ medicinę Christianæ, & medicis spiritualibus suas ęgritudines ostedant, itaut propitiationibus, seu absolutionibus, & canonibus pœnitẽtiæ sanitatẽ spiritus adpiscãtur, & ad cœnam Dominicã cum puritate accedant, iuxta verbum magni Doctoris. Medicinam autem pœnitentię dedit Dominus noster medicis peritis, qui sunt sacerdotes Ecclesię. Quem ergo percusserit diabolus ægritudinibus iniquitatis, is veniat, ostendatq; vulnera sua discipulis Medici sapientis, & ipsi curabunt illum medicina spirituali. Hęc autem verè perficiuntur, si fide, & non mundialiter fiant; quicquid enim ex fide non est, peccatum est, itaut quidam ob auaritiam mercaturam, ac negotiationem, & vsuram fecerint rem hanc magnam.

Iacobitæ hoc idem vltrò fatentur

cap.

c. 22: ſuæ Eccleſiæ Conſtitutionum

فصـــــل فى معـــلم الاعتـــراف

ſect. de magiſtro Confeſſionis, ſeu Confeſſario, quæ ſic incipit:

يجـوز ان يكون الاعتراف على كاهـن او على غيـر كاهن ممن يكـون اهـلا لـذلك: الجواب: لا يجـوز الاعتـراف لعلمـانى بـل يعتـرف لمـن لـــه جنسيـــــه فى الكهنـــوت

Ideſt: *Licet ne, confeſſionem fieri ſacerdoti, an non ſacerdoti, digno tamen, qui hoc perfungatur? Reſpenſio. Non licet confeſſionem fieri non ſacerdoti, ſed illi, qui eſt in gradu ſacerdotali* Huc reſpicit Gregorij Barhebræi id Epigramma ad quendam Amicorum.

ܐܢ ܬܘܒ ܐܚܙܝܟܢܝ ܡܢ ܐܪܥܐ ܠܐ ܐܢܣܝܠ ܐܢܐ

ܘܡܢ ܬܘܕܝܬܐ ܕܡܬܩܕܡ ܠܐ ܐܫܬܟܚ ܐܢܐ

ܟܠܗܝܢ ܪܙܝܐ ܕܝ ܒܟܘܪܝܐ ܐܓܠܐ ܐܢܐ

ܡܬܝܒ ܡܬܩܠ ܕܠܐ ܡܢ ܩܕܡ ܕܐܢܐ ܐܬܟܠ ܐܢܐ.

Si rursus te videro, caput ex terra non extollam,

Et ab gratiarum actione nunquam cessabo,

Secreta mea omnia tamquam sacerdoti tibi reuelabo,

Miserere mei igitur, quoniam sine te pereo.

Quasi dicat, quemadmodum confitentes sacerdoti nostra arcana, & secreta aperimus, ita ego faciam, si

rur-

rursus tua conuersatione potitus fuero.

Ego sanè nunquam sine magna admiratione legi id, quod de confessione Iacobitarum scribit doctissimus vir fel. mem. Gabriel Sionita c. 14. Appendicis ad Geographiam Nubiensem hisce verbis, *Ad hæc confessionem nullam admittunt, sed eorum multi in Ecclesiæ parietibus factis foraminibus peccata sua confitentur, alij verò Deo soli, qui cordium scrutator est, confitendum aiunt.* Equidem ego existimo, eum falso aliquo rumore deceptum fuisse, ac toto cęlo à veritate discessisse, nisi nomine Iacobitarum intellexerit, mures, hirundines, aut passeres, quos ea Ecclesiarum foramina frequentare non semel vidi, at non confitentes. Siquidem Sionita nouennis in Europam aduectus est, posteà in patriam

nunquam reuersus, vbi Iacobitarũ libros nec vidit fortassis, nec legit.

Apud Cophtitas id sacramentum inter septem semper numeratum est, eiusque viguit vsus vsq. ad tempora eorum Patriarchæ nuncupati يوذس ابو المجد بن ابى غالب *Ioannes Albulmagedus filius Abigalebi*, qui Alexandrinam sedem apud eos occupauit anno ab incarnatione Domini 1207. Is quippe confessionem amouit, & circumcisionem plurimùm commendauit. Sed an propterea negent, id esse sacramentũ? an penitus abolitum velint? nequaquam, audiamus ergo totum ex c. 51 Constitutionum Ecclesiæ Cophtitarum Collectionis ابن العسال Abnelhassali, qui nec etiam decreti causam reticet, vbi postquam de circum-

cumcisione pluribus diseruit,
hæc subdit de confessione.

واما الاعتراف فهو طب روحانى
نسبته الى الروح نسبة الطب
الجسدانى الى الجسد وكما ان الجسدانى
لا يتم الا بطبيب خير خبير والا
كان ترك التطبيب خيرا منه من
جاهل او شرير ثم بقبول المريض
واستعماله ما يوصف له ثم بامكان
المداواة من جهة الزمان والمكان
والامكان والا فلا فايدة فكذلك
الروحانى : ولما صار وجود الخير
بالخبير نادرا وكذلك القسمان الاخران
صار الاعتراف فى القبط لا
يوجد الا نادرا ومنع بعض بطاركتهم
منه الجمهور لعدم اجتماع الشروط
الثلثة التى لا يتم جيدا الا بها

وكما انه ليس كل انسان يحتاج
الى الطب الجسداني فكذلك الروحاني
وكما ان ليس كل المحتاجين اليه
يحتاجون اليه مستمرا في كل مرض
فكذلك الروحاني

Idest: *At verò Confessio est medicina spiritualis, cuius comparatio ad Animam est vt comparatio medicinę corporalis ad corpus. Quemadmodum autem corporalis* (medicina) *non peragitur nisi per medicum probũ peritũ, alioquin melius esset, eiusmodi relinquere curationem, quæ fit ab imperito, & improbo; nec non, vt ægrotus amplectatur, & vtatur quicquid ipsi præscribitur; deinde vt medicina sit possibilis ex parte temporis, loci, & potentię, aliàs nihil prodest; ita spiritualis. Cum ergò rarò reperiatur probitas in perito, quemadmodum, &*

alię

alię duæ conditiones, hinc factum est, vt rarò reperiatur Confessio inter Cophtitas. Quidam autem ex eorum Patriarchis interdixerunt plebi eius vsum ob defectũ concursus illarũ triũ conditionũ, sine quibus non bene peragitur. Et quemadmodũ etiam non omnes egent medicina corporali, ita nec spirituali. Et quemadmodũ non omnes, qui ea (corporali medicina) indigent semper in omni morbo, ita nec spirituali: Hæc tã clara, & plana sũt, vt explicatione nõ egeãt.

Pag. 79. *Contra Magos Nisibenses,* quemadmodũ, & supra pag. 49 *nec nõ aduersus Magos,* & infrà nõ semel. Nomine Magorum haud intelligendi hic veniunt illi, qui vulgò ex Latinorum loquendi vsu malefici habentur, & magi dicuntur, neque etiam pro sapientibus Persarum solum sunt accipiendi, vt quidam arbitrantur: sed pro secta quadam pe-

cu-

culiaribus addicta dogmatibus, & persuasionibus mancipata. Nuncupati autem sunt hoc nomine, ܡܓܘܫܐ *Mgusce*, siue vti Chaldæi efferunt *Magusce*, ex Syriaca, siue Chaldaica radice ܓܫ *Gosc*, idest, *attrectauit*, *palpauit*, *inuestigauit*, cùm huius sectæ sapientes scientiarum omnium, ac præsertim Astronomiæ seduli extiterint inuestigatores. Ex Syriaca lingua deductam fuisse hanc denominationem, ex eo planè persuaderi videtur, quòd ex multorum sententia (vt lib. 5. Chronicorum in Cambyse scribit Gregorius Barhebræus) sectæ huius auctor ܙܪܕܫܬ nempe Zoroaster natione fuerit Assyrius. Qui autem

uocem

vocem persicam esse rati sunt, ex eo hallucinantur; quia apud Persas sectæ dogmata promulgauit ille primò, quæ illinc in alias transfusa sunt orbis partes, & vna cum illis sectæ nomen. Sed & hodierni Persæ hoc vocabulum Arabicum esse putant, quia eius radicem, & originem in sua lingua non comperiunt. Cum autem posteri astrorum scientijs abusi sint, vocabulum malè audisse cœpit. Ferunt, Zoroastrum Persis Christi Domini natiuitatem prænunciasse, de quo sic laudatus Gregor. Barhebræus l. mox cit. in Cābyse

وفى هذا الزمان كان زرادشت يعلّم
المجوسية واصله من بلاد ادربجان
وقيل من بلاد اثور وقيل انه من
تلامذة الياس النبى وهو عرف الفرس
ظهور السيد المسيح وامرهم بحمل
القرابين

الفرابين اليه واخبرهم ان فى اخر
الزمان بكرا تحبل بجنين من غير
ان يمسها بشر وعند ولادته يظهر
كوكب يضى بالنهار ويرى فى وسطه
صورة صبية عذرى وانتم يا اولادى
قبل كل الامم تحسون بظهوره فاذا
شاهدتم الكوكب امضوا حيث
يهديكم واسجدوا لذلك المولود وقربوا
قرابينكم فهو الكلمة مقيمة السماء

Idest: Hoc tempore Magiam docebat Zoroaster, cuius originem alij ad Adrichani regionem, alij ad Assyriam referunt. Dicitur autem eum fuisse ex discipulis Elię prophetæ, & Persis indicasse ortum Christi Domini, atq. præcepisse ipsis deferre ad illum munera, & annuncidasse, fore, vt in nouissimo tempore virgo concipiet infantem sine contactu viri; & illa pariente apparebit

rebit stella interdiu relucens, videbitur q; in medio eius imago puellę virginis. Vos autem filij mei ante omnes gentes percipietis illius ortum. Cùm ergo videbitis stellam, pergite quò vos diriget, & adorate natum illum, & offerte ei munera vestra, ipse enim est verbum constituens cœlum.

Pag. 103. *Interpretatus etiam est ex Indico idiomate librum Calaileg, & Damnag.* Liber iste tribuitur Isamo quinto Indorum regi, de quo sic Ismael Sciahinsciah in Hist. gentiũ.

يسام وهو الذى وضع كتاب
كليله ودمنه

Isamus, & est ille, qui composuit Librũ Clilah, & Damnah. Idem affirmat alibi, librum hunc Arabici iuris factum fuisse trecentis ante Alexandrũ Macedonem annis. Est autem Apologus in quo humani instituuntur

mores

mores. In omnes ferè linguas translatus est. Extat eius exemplar Arabicum in Bibliotheca Eminentissimi Cardinalis Mazarini, elegantissime descriptum.

Pag. 107 *Et contra Bardaisanem alium inscriptum de Scarabæis.* Bardaisanitas comparat Scarabæis, quia vt isti stercus volutant, & stercore aluntur, ita illi suarum volutant opinionum absurditates, ac tamquam lutulenti sues in suorum vitiorum iacent sordibus. Atq; hæc modò pro instituti nostri ratione sufficiant ad omnipotentis Dei laudem, & gloriã, ac Catholicæ Religionis amplitudinem, ornamentum, & Decus.

FINIS.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

INDEX
CHALDAICVS
SCRIPTORVM
In hoc Opere contentorum.

14
14
16
16
16
18

INDEX

28 [illegible]

32 [illegible]

34 [illegible]

36 [illegible]

36 [illegible]

38 [illegible]

38 [illegible]

40 [illegible]

40 [illegible]

40 [illegible]

42 [illegible]

42 [illegible]

46 [illegible]

54 [illegible]

INDEX

[illegible] 62
[illegible] 66
[illegible] 72
[illegible] 78
[illegible] 74
[illegible] 82
[illegible] 82
[illegible] 90
[illegible] 90
[illegible] 92
[illegible] 94
[illegible] 98
[illegible] 108
[illegible] 100
[illegible] 102
[illegible] 104

[illegible]

INDEX

ܐܬܘܡܪ ܗܕܐ 104

ܐܠܐ ܘܐܢܬ 110

ܐܪܘܒ ܐܗܘܕܐ 112

ܐܠܐ ܬܢܝܢܐ 112

ܐܠܐ ܡܪܕܐ 112

ܐܠܐ ܬܠܬܐ 112

ܐܠܐ ܐܪܒܥܐ 118

ܕ

ܕܗܕܐ 32

ܬܪܝܢ 46

ܕܢ ܐܠܐ 56

ܬܪ ܬܪܝܢ ܕܢܐ 70

ܬܪ ܡܢ ܕܢܐ ܬܪܝܢ 74

ܬܪܝܢ ܘܬܪ 80

ܕܢ ܬܪܝܢ 84

ܕܢ ܬܪܝܢ ܬܠܬ 84

ܕܢ

INDEX.

88
102
104
106
108
108
110
114

28
28
66
68
68
78
90

INDEX.

96
100
106
114
4. 2.
14. 12. 10. 8. 6.
14
16
22
58
80
82
98

INDEX.

ܒܪܡܠܐ ܕܢܚܐ ܚܝܠܐ 102

ܒܡܕܝܢܬܐ 104

ܒܪܡܠܐ ܕܢܡܪܘܕ 108

ܒܡܒ ܒܚܝܠ ܕܡ 110

ܒܫܬܐ ܒܡܬܚܐ ܡܬܠܐ 116

ܗ

ܗܕܐ 54

ܐ

ܐܬܘܬܐ 38

ܐܝ ܕܡܕܐ 108

ܣ

ܣܕܐ ܣܒܡܐ 52

ܣܕܐ ܣܒܡܐ 68

ܣܠܡ ܕܢ ܐܝܟ ܐܬܘܬܐ 72

ܣܡܟ ܣܒܡ 84

ܣܕܐ ܐܬܘܬܐ ܕܒܢܝ 110

INDEX.

14
34
70

22
38
40
40
42
48
58
60
62
62
64

INDEX

ܡܫܠܐ ܕܢܘܚ 72
ܡܫܠܐ ܕܐܝܠܐ 78
ܡܫܠ ܐܝܟ ܕܫܡܝܐ 86
ܡܫܠ ܕܡܠܟܘܬܐ 86
ܡܫܠܐ ܕܡܠܟܘܬܐ ܕܥܠܡܐ 86
ܡܫܠ ܕܦܪܝܣܝܐ 88
ܡܫܠܐ ܕܚܝܐ 92
ܡܫܠܐ ܕܒܠܥ 94
ܡܫܠ ܕܙܢܝܐ 96
ܡܫܠܐ ܕܡܠܟܐ ܕܙܢܝܐ 98
ܡܫܠ ܕܫܢܐ 98
ܡܫܠ ? 104
ܡܫܠܐ ܕܥܘܠܐ 106
ܡܫܠ ܕܐܚܬܐ 108
ܡܫܠ ܐܪܡܝܐ 110
ܡܫܠ ܕܢܚܡܝܐ 110

ܡܫܠܐ

INDEX.

[illegible] 6
[illegible] 114
[illegible] 120
[illegible] 120

[illegible]

[illegible] 14. 12. 10. 8. 6.
[illegible] 40
[illegible] 54
[illegible] 70
[illegible] 98
[illegible] 118
[illegible] 118

[illegible]

[illegible] 4
[illegible] 38
[illegible] 50
[illegible]

INDEX.

38
50
40
42
64
76
78
86
88
100
114

30
40
102

INDEX

[illegible] 18
[illegible] 36
[illegible] 56
[illegible] 73
[illegible] 76
[illegible] 104
[illegible] 116
[illegible] 116
[illegible] 4

[illegible] 2 40
[illegible] 64
[illegible] 80
[illegible] 90
[illegible] 94
[illegible] 96

[illegible]

INDEX

[illegible] 114
[illegible] 120

ܒ

[illegible] 34
[illegible] 40
[illegible] 54
[illegible] 56
[illegible] 76
[illegible] 94

ܓ

[illegible] 14
[illegible] 34
[illegible] 62
[illegible] 76
[illegible] 100

ܕ

INDEX

ܐ

ܐܒܕܐ ܕܢܦܫܐ 42

ܐܒܕܐ ܕܫܘܬܦܐ 74

ܐܒܕܐ ܕܥܕܬܐ ܕܡܫܝܚܐ ܕܐܝܟ ܕܐܢܐ 82

ܐܒܕܐ ܕܫܘܬܦܐ 84

ܐܒܕܐ ܕܡܫܝܚܐ 86

ܐܒܕܐ ܕܡܫܝܚܐ 88

ܐܒܕܐ ܕܥܕܬܐ ܕܡܫܝܚܐ ܕܐܝܟ ܕܐܢܐ 98

ܐܒܕܐ ܕܢܦܫܐ 100

ܐܒܕܐ ܕܡܫܝܚܐ 104

ܐܒܕܐ ܕܢܘܡܐ 106

ܐܒܕܐ ܕܟܠܐ 120

ܒ

ܒܘܪܟܬܐ ܕܐܒܗܬܐ 24

ܒܘܪܟܬܐ 32

ܒܘܪܟܬܐ ܕܡܫܝܚܐ ܕܐܝܟ ܕܐܢܐ 34

ܒܘܪܟܬܐ

INDEX.

[illegible] 37
[illegible] 54
[illegible] 54
[illegible] 64
[illegible] 94
[illegible] 118

LAVS DEO.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

INDEX
LATINVS SCRIPTORVM
In hoc Opere contentorum.

A

AMMONIVS 15
Africanus Episcopus Emaus 15
Athanasius Magnus. pag. 19
Aquilinus 33
Arniastathæus 37
Ammonius 41

T *Abra-*

INDEX

Abrahamus Bethraban 47
Aphrahet sapiens Persarum 55
Abbas filius Brichsebioneh 71
Abrahamus Mahuzita 79
Abrahamus Metropolita Bassoræ 83
Ahub Catarita 83
Abrahamus Natpharia 91
Akebsoema 91
Ahuemeh 91
Abrahamus Bardascenaded 93
Abrahamus Barliphe 95
Alexander 95
Andræas 97
Abrahamus Bethale 97
Abunuh 99
Abrahamus Barkadadhe 103
Abrahamus Catina 105
Abrahamus Saba 105
Ara 107
Abzud Scholiastes 113
Anonymi libri 119

Basi-

INDEX.

B

Basilius Magnus 19
Basilius 33
Barsoma 47
Babai Magnus 57.
Barhadbciaba Harabita 75
Barsoma Charcha 81
Babai Persa 85
Babai Nisibensis 85
Babai Doctor 89
Bud Peridiota 103
Barsahac 105
Barsohde Carcàia 107
Barduksin 109
Barbahlul 111
Behiesu Camulia 115

C

Clemens 15
Cyrus Ionius 35
Cumi 55

Cyprianus Nisibensis 63
Cascaria Abbas 71
Cyrus 77
Candius 99
Cyriacus 101
Constitutiones Simeonis, & Iesu Buchat Metropolitanorum Persidis.
pag. 117

D

Dionysius philosophus cęlestis 15
Damasus Episcopus Romanus
pag. 17
Diodorus Tarsensis 23
Discipuli Marabæ 55
Dodiesu 59
Daniel Tobonita 81
Denha 83
Dodiesu 99
Daniel Resaina 103
Damnis 105

Da-

Daniel Barmariam. 109
David Bethrabban 111

E

EVsebius Cęsariensis 17
Estratea 29
Eutherius 37
Epiphanius 39
Eusebius Hemsensis 39
Euagrius 41
Ephrem Magnus 43
Elias Metropolita Maru 67
Ephrem Hilamita 73
Elisęus Commentator 75
Enos Pairuz Sabor 101
Elisęus Barsalita 105
Elias Danbar 111
Elias Barcnus 113
Elias Barsciania 113
Emanuel Doctor 115
Elias Tertius 119

INDEX.

G

GRegorius Nyssenus 21
Gregorius Magnus 21
Gabriel 67
Georgius Catholicus 69
Gabriel Aria 69
Gabriel Cataria 79
Gregorius Monachus 91
Gabriel Basrensis 97
Georgius Nasraia 101
Gregorius Susastra 107
Gabriel Episcopus Dasbuchusi 115

H

HIpolitus Episcopus, & Martyr, pag. 17
Hieronymus 41
Hanana Hadiaboia 53
Hibas 55

Hana-

Hananiesu 65
Hananiesu Haghira. 69
Hananiesu Catholicus 71
Honain filius Isaaci Medicì 73
Hebediesu Barbahriz 81
Habib Monachus 85
Hebedmessia Hirtensis 95
Hebediesu Baracre 97
Hananiesu Episcopus Hirtensis 111
Historiæ plusquam ducentę 118
Hebediesu Auctor 121

I

Ignatius 17
Ioannes Chrysostomus 23
Ireneus Tyrius 35
Ioannes 39
Isaias Abbas 41
Ioannes Apameensis 41
Iacobus discipulus 41
Iabahui 43

INDEX.

Ioannes Bethraban 49
Ioseph videns 59
Ioannes Dalita 61
Isaac Niniuita 63
Iesuiab Gadlita 63
Iesuiab Arzunita 63
Iesuiab Hadibita 65
Iosue Barnun 73
Iacobus Cletia 79
Ioannes Azrac Hirtensis 87
Ioannes Dilumita 87
Iesuphana Cataria 87
Interpres Turcarum 89
Ioannes Barfrangoie 89
Iesus Buchat 93
Iesus Dnahliabbesra 95
Ioannes Giarmachita 97
Iesudad Diladructa 99
Ioannes Niniuita 99
Iazidad Abbas 105
Ioannes Barabgore 109

Iaco-

Iacobus Edessenus 107
Ioannes Estunoio 111
Ioannes Barchamis 111
Ioannes Barcaldun 113
Ioannes Hermes 115
Iudicia Imperatorum Græcorum 117
Iesuiab Barmalcun 121
Ioannes Zubbi 121
Iosephus Scriba 7

L

Liber Traditionum Seniorum 5
Libri Anonymi 119

M

Macarius Abbas 39
Marcus 39
Macarius 41
Miles 43
Maruta Episcopus 51
Maraba 51

Mi-

Michael 65
Micheas doctor 77
Maris Persa 79
Mariab 87
Messias Zacha 101
Maratchen Monachus 101
Moyses Carachia 115

N

NEstorius 31
Nilus Monachus 41
Narsi 45
Nantanaël 103
Novum Testamentum 7. 9. 11. 13. 15

P

PHilotheus 35
Palladius 41
Pharuba 55

Paulus

Paulus Nisibensis 57
Paulinus 77
Publius 95

S

Symmachus 17
Socrates 37
Sixtus 41
Simeon Barsabohe 43
Sergius Rashinius 56
Simeon Giarmachita 75
Surin Commentator 75
Sergius 77
Salita Episcopus Risaine 83
Sciahduset Tirban 85
Simeon Taibuta 87
Sciubha Lmoran 89
Salomon Episcopus Hadate 99
Simeon Bartabohe 101
Simeon Curdlahnia 105

Susai

Susai Sciusciania 105
Simeon Barachia 107
Synodi Occidentalium 117
Statuta Imperatorum Græcorum 117
Synodi Orientalium 117
Salomon Chalatia 121

T

Titianus 15
Theodorus Commentator 25
Theodolus discipulus Theodori 33
Theodorus Cyri 35
Titus 37
Theophilus Persa 37
Thomas Edessenus 55
Theodorus Archiepiscopus Maru 65
Timotheus 71
Turis Monachus 73
Theodorus Barchuni 95
Traditio Seniorum Hebræorum 5

AMI-

AMICE LECTOR.

Dum opus ſub prælo erat, in graue m, diuturnumque incidimus morbum, hinc nonnullæ exciderunt noſtro correctori typographicæ mendæ, quas hic ſub vnum aſpectum tibi corrigendas damus.

Pag. 23, Chriſoſtimi leg. Chryſoſtomi

34	ܡܘܕܝܐ	ܡܘܕܝܐ
40	ܐܡܝܢ	ܐܡܝܢ
78	ܡܐܡܪܢ	ܡܐܡܪܢ
40	ܢܢܡܪ	ܢܢܡܪ
104	ܬܚܕܐ	ܬܚܕܐ
112	ܚܕܐ	ܢܚܕܐ

ܢܢܡܪ

	lege	
192	ܚܕܝܬ	ܚܕܝܬ
192	ܡܡܪ	ܡܡܪ
198	ܐܝܬܝܗ	ܐܝܬܝܗ
216	ſuadit	ſuo
221 & 238	Ierudad	Ieſudad
225	cæcionem	cæciorem
227	Abnaditalebo	Abnabitalebo
231	Muſcis	Muſicis
234 & 2.	ב litera	litera ܒ
234	Barshaulos	Barphaulos
235	compellendas	complendas
236	Hac	Hae
257	Oratione	Oratore
240	المعتبر	المعتبر عليه
242	واحد	واحدا
252	latitudinẽ	latitudine

Si

Collegij Soti Iesu Paderb.

Si quæ autem aliæ leuioris momenti occurrent mendæ, eas pro ſua humanitate benignus corriget Lector.

Ex legato Celmi Principis Ferdinandi Episcopi Paderb: et Monaster: Ao 1683

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

J III
4

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

S III
4

Th. 6229.

8)

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Th
6229